REBECCA JAMES

Adevărul despre fete

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
LAURA SANDU
PS REALIZAT DE
DAN-SILVIU BOERESCU

FUNKY FICTION

PANDORA M

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

DESIGN:
Radu Manelici

REDACTOR:

Domnica

Drumea

Eugenia Ursu

CORECTURĂ:

Elena Biţu Eugenia Ursu

Descrierea CI

P a Bibliotec

ii Naţionale a României
JAMES, REBECCA
Adevărul despre fete / Rebecca James ; trad.: Laura Sandu. - Bucureşti: Pandora, 2010

ISBN 978-973-88901-9-0

I. Sandu, Laura (trad.)
821.1ll(94)-31=135.1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI
Titlu original: *Beautiful Malice*
Autor: Rebecca James

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax:

+40 21 300 60 90
ISBN: 978-973-0
8 8 9 0 1- 9-

PARTEA ÎNTÂI

Pentru Hilary

Nu m-am dus la înmormântarea lui Alice.

Eram gravidă pe-atunci. Furioasă şi nebună de durere. Dar nu pentru Alice sufeream. Nu. Pe Alice o uram deja şi eram bucuroasă că murise. Alice îmi făcuse asta, Alice îmi distrusese

viaţa, îmi luase lucrul cel mai scump pe care-1 avusesem *vreodată* şi-1 spărsese într-un milion de bucăţi, imposibil de pus la loc. Nu plângeam *pentru* Alice, ci *din cauza* ei.

Dar acum, după patru ani şi după o perioadă nemăsurată de fericire, când m-am aşezat în sfârşit într-o existenţă confortabilă şi monotonă împreună cu fiica mea, Sarah (draga mea, atât-de-

serioasa Sarah), îmi doresc câteodată să fi ajuns totuşi la înmormântarea lui Alice.

Chestia e că o văd pe Alice peste tot — la supermarket, la porţile grădiniţei lui Sarah, la cantina la care merg câteodată cu Sarah pentru un prânz ieftin. Văd cu coada ochiului părul auriu şi strălucitor al lui Alice, corpul ei de fotomodel, hainele ei care atrăgeau privirile şi

mă opresc şi mă uit fix, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Frenetică şi la limita isteriei, mă forţez să mă apropii, ca să fiu sigură că nu văd o fantomă, că nu e ea, ci doar o altă persoană care seamănă cu Alice. Privite de aproape, femeile astea seamănă uneori, dar nu sunt niciodată, *niciodată* la fel de frumoase ca Alice. Cel mai adesea,

totuşi, la o privire mai atentă, nu arată deloc ca ea.

îmi întorc privirea şi continui să fac ce făceam înainte, dar am obrajii şi buzele reci, iar în vârfurile degetelor simt furnicături neplăcute din cauza adrenalinei. Ziua îmi e, invariabil, distrusă.

Dacă m-aş fi dus la înmormântarea ei, moartea lui Alice mi-ar părea

acum mai reală. N-ar fi fost nevoie să plâng sau să mă prefac că sunt disperată. Aş fi putut să râd amar şi să scuip în groapă. Cui i-ar fi păsat? Dacă i-aş fi văzut coborând sicriul la trei metri sub pământul greu şi de neurnit, apoi acoperind groapa, acum aş fi sigură că ea e moartă şi îngropată.

Aş şti că e dusă pentru totdeauna.

M-am trezit înaintea lui Sarah, înainte ca soarele să răsară cu totul, şi mi-am făcut o cană cu ceai. E aproape vară şi aerul dimineţii este cald, aşa că îmi beau ceaiul afară. Nu-mi îngădui prea des să mă las în voia amintirilor, să mă gândesc la şirul evenimentelor, fară vreo ordine cronologică

anume. Toate acele inevitabile „dacă" sunt prea dureroase, prea lipsite de sens, prea periculoase pentru liniştea mea interioară. Dar, uneori, când e linişte şi sunt singură, când nu mă grăbesc s-o pregătesc pe Sarah pentru ceva, mă las în voia amintirilor

— Vrei să vii?

Alice Parrie se uită în jos la mine. Zâmbeşte. Stau singură sub un copac şi mănânc. M-a prins o carte şi habar n-am despre ce vorbeşte Alice. Mă uit în sus şi-mi feresc ochii de lumina orbitoare a soarelui.

— Scuze.

înghit bucata de sendviş pe care am mestecat-o.

— Unde să vin?

Alice îmi dă o hârtie din teancul pe care îl ţine în mână.

Iau hârtia şi mă prefac că mă gândesc serios. E o copie colorată şi strălucitoare a invitaţiei la petrecerea lui Alice care împlineşte 18 ani. „Veniţi cu mic cu mare!! Aduceţi-vă prietenii!!" scrie pe invitaţie. „Şampanie gratis! Mâncare gratis!" Numai cineva popular şi încrezător în sine ca Alice Parrie ar putea scrie aşa ceva pe o invitaţie, oricărui om obişnuit i s-ar părea că, dacă scrie asta, e disperat după musafiri. Petrecerea se ţine într-un fel de sală de ceremonii deasupra barului. O ştiu pe Alice, *toată lumea* o ştie pe Alice, dar nu am vorbit cu ea niciodată până acum. E una dintre acele fete. Frumoase, populare, imposibil de trecut cu vederea. Mereu pare să se simtă bine, întotdeauna e fericită şi râde şi se înconjoară de oameni care par mai strălucitori şi mai interesanţi decât sunt de fapt, doar pentru că stau în preajma ei.

împăturesc invitaţia şi dau din cap.

— O să încerc.

Ridic din umeri şi mă forţez să zâmbesc.

— Sună bine.

Mint.

Alice mă priveşte câteva secunde. Apoi oftează şi se trânteşte lângă mine. Stă cu picioarele încrucişate şi aşa de aproape, încât unul dintre genunchii ei se sprijină greu pe al meu.

— N-o să vii.

Se uită la mine şi face o grimasă.

Simt cum încep să mă înroşesc. în ciuda vieţii mele pline de secrete, nu ştiu să mint. Privesc în jos, în poală.

— Probabil că nu.

— Dar vreau să vii, Katherine, zice ea. Ar însemna foarte mult pentru mine.

Sunt destul de uimită că Alice îmi ştie numele, dar e ciudat şi de necrezut că vrea să vin la petrecerea ei. Nu mă cunoaşte aproape nimeni la Drummond High şi nu am prieteni apropiaţi. Vin şi plec pe tăcute, singură, şi îmi văd de studii. încerc să nu atrag atenţia. Mă descurc destul de bine, dar notele mele nu sunt excepţionale. A, aş putea să mă descurc şi mai bine, dacă aş vrea, temele sunt uşoare, dar atenţia pe care aş atrage-o mă sperie. Mă ascund, ştiu. Sunt o laşă, nu pot să fac aşa la nesfârşit, nu pot să-mi trăiesc toată viaţa ca o

umbră, dar pentru moment, merge. Să fii şters înseamnă să nu-i pese nimănui de tine într-atât încât să-ţi pună întrebări. Nu trebuie să ştie niciodată cine sunt cu adevărat sau ce s-a întâmplat.

Deci, presupun că Alice vrea numai să-mi joace un renghi sadic, deşi habar n-am de ce ar vrea să-mi facă rău. Pot doar să bănuiesc că Dan Johnson sau unul dintre tovarăşii lui a pus-o să facă asta.

îmi trag genunchiul de sub cel al lui Alice şi închid cartea. încep să-mi strâng resturile prânzului.

— Stai.

Alice îmi pune mâna pe genunchi. O privesc cât pot de rece şi ea îşi retrage mâna.

— Vorbesc serios, Katherine. Chiar vreau să vii.

îmi dau ochii peste cap.

— De ce?

— Pur şi simplu, *îmi place* de tine. Şi mi s-a părut fantastic ce i-ai spus săptămâna trecută lui Dan. Chiar aş vrea să-mi vină şi mie în cap asemenea replici. Dar nu-mi vin niciodată. Pur şi simplu, nu sunt destul de spontană. Ştii, niciodată nu m-aş fi gândit aşa la sentimentele acelei femei. Adică nu înainte să aud cum l-ai pus pe Dan la punct, vreau să spun, ai fost extraordinară, ce-ai spus a fost pur şi simplu *corect* şi chiar ai făcut să se vadă cât e de idiot.

Îmi dau seama imediat la ce se referă Alice. Nu mă mai confrunt des cu oamenii. De fapt, e o chestie pe care încerc din răsputeri s-o evit în viaţa de zi cu zi.

Dar felul în care Dan şi prietenii lui se purtaseră cu două săptămâni înainte mă dezgustase în aşa hal, încât nu putusem să mă abţin. Venise cineva la noi la şcoală să vorbească despre planificarea carierei şi admiterea la facultate. E-adevărat, discursul fusese plictisitor, auzisem toate lucrurile alea de un miliard de ori înainte şi femeia care vorbea n-avea nicio şansă. Era emoţionată şi se bâlbâia, era nesigură, se repeta confuz şi mergea din rău în mai rău pe măsură ce publicul devenea tot mai gălăgios şi mai agitat. Dan Johnson şi grupul lui de prieteni fără coloană vertebrală profitaseră de ocazie — nimic nu le plăcea mai mult decât o persoană vulnerabilă. Fuseseră aşa de cruzi şi aşa de porniţi să o desfiinţeze, încât femeia plecase umilită, cu lacrimile în ochi. După ce totul se terminase, m-am oprit în spatele lui Dan pe hol şi l-am bătut pe umăr. Eram pe punctul de-a izbucni în lacrimi — pentru că femeia îmi amintise de Rachel, cu pielea ei deschisă la culoare şi părul blond, cu emotivitatea ei sperioasă — şi tremuram de nervi.

Dan s-a întors. Avea o expresie încrezută, părea mulţumit de sine, a zâmbit şi a ridicat din

sprâncene, anticipând desigur vreo aprobare a cruzimii lui de mai devreme.

— Ţi-a trecut vreo secundă prin cap, am început, cu vocea surprinzător de puternică, alimentată de furie, cât de mult ai rănit-o pe femeia aia? Asta e *viaţa ei,* Daniel, *cariera ei, reputaţia ei profesională.* Pentru tine n-a fost decât un nou strigăt disperat după atenţie, încă o bătaie amicală pe umăr din partea prietenilor tăi stupizi. Mi-e milă de tine, Daniel, trebuie să fii foarte trist şi mărunt dacă simţi nevoia să distrugi pe cineva în felul ăsta. Pe cineva pe care nici măcar nu-1 *cunoşti.*

— Ai fost uimitoare, continuă Alice. Şi, sinceră să fiu, am fost complet surprinsă. Adică, cred că *toată lumea* a fost. Nimeni nu vorbeşte aşa cu Dan.

Alice zâmbeşte cu subînţeles.

— Nimeni.

„Ei bine, eu da", îmi spun în gând. „Cel puţin cea care sunt cu adevărat, da."

— Ai fost admirabilă. Curajoasă.

Şi cuvântul ăsta merge la ţintă. *Curajoasă.* Aşa de mult îmi doresc să fiu curajoasă. Aşa de mult îmi doresc ca persoana asta laşă care se ascunde în mine să fie ştearsă şi zdrobită, şi distrusă, încât nu mai pot să mă împotrivesc. Pentru că e greu, aproape imposibil pentru o extravertită — o fată obişnuită să fie admirată, iubită, invidiată — să trăiască discret. E foarte greu să te ascunzi.Alice

insistă să ne pregătim împreună pentru petrecere, în ziua petrecerii, puţin după prânz, trece să mă ia cu maşina, un Volkswagen vechi şi rablagit, şi mergem la ea acasă. Locuieşte singură, îmi spune accelerând, trecând de pe o bandă pe alta, conducând cu o viteză mai mare decât cea permisă unui deţinător de permis de tip P[1], într-un apartament cu două camere din centru. Asta mă uimeşte, mă dă pe spate de-a dreptul. îmi imaginasem că cineva ca Alice stă într-o casă confortabilă din suburbiile din est, împreună cu părinţii ei bogaţi şi iubitori. îmi imaginasem că e o răsfăţată, ţinută în puf, alintată (exact aşa cum fusesem eu) şi faptul că locuieşte singură o face să pară dintr-odată mai interesantă, mai complicată decât credeam. Şi deşi eu nu locuiesc singură, locuiesc cu mătuşa mea, e clar că eu şi Alice avem mai multe în comun decât mi-am închipuit. Suntem amândouă mai independente decât majoritatea puştilor de vârsta noastră — niciuna dintre noi nu locuieşte cu părinţii.

Vreau să-i pun un milion de întrebări: unde sunt mama şi tatăl ei? Cum de-şi permite un apartament? Ii e vreodată frică? Se simte singură? Dar tac. Am şi eu secretele mele şi am învăţat că, dacă pui întrebări, rişti să fii şi tu interogat. E mai sigur să nu fii prea curios în

1 Probationary licence, tip de permis obţinut în Australia de conducătorii auto care au trecut de stadiul de începători. *(N.t.)*

legătură cu ceilalţi, mai sigur să nu pui prea multe întrebări.

Apartamentul ei e într-un bloc dărăpănat. Casa scării e murdară şi întunecată şi miroase a mucegai, ca zarzavaturile vechi şi sunt surprinsă că cineva care arată aşa de imaculat ca Alice poate să trăiască într-un astfel de loc. Dar când ajungem la apartamentul ei, cu răsuflarea tăiată după ce am urcat patru etaje pe scări, uşa se deschide către o cameră plină de culoare şi căldură.

Şi-a pictat pereţii într-un portocaliu intens, ars, şi a agăţat peste tot picturi uriaşe, abstracte, în culori aprinse. Acolo se mai află două canapele enorme, care par moi şi care sunt îmbrăcate într-un material vişiniu; pe ele sunt împrăştiate perne brodate cu motive populare. Toate suprafeţele orizontale sunt acoperite de lumânări ornamentale.

— Intră, intră.

Alice mă strânge de braţ şi-mi aşteaptă nerăbdătoare reacţia, în timp ce eu mă uit prin cameră.

— Cum ţi se pare? Am făcut totul singură, să ştii. S-o fi văzut când m-am mutat, era aşa de *ponosită* şi *murdară.* E incredibil ce poate să facă un pic de culoare într-o cameră, totuşi. Nu e nevoie decât de puţin efort şi puţină vopsea.

— Arată aşa de bine, spun.

Şi nu mă pot abţine să nu simt un pic de invidie. Apartamentul lui Alice e atât de funky şi de tineresc, nu ca acela steril şi minimalist în care locuiesc eu.

— Serios? Chiar îţi place?

— Da, îi răspund râzând. Chiar îmi place.

— Mă bucur aşa de mult, Katherine. Aş vrea să-ţi placă la fel de mult ca mie, pentru că vreau să petrecem foarte mult timp împreună. Şi ne văd petrecând foarte mult timp aici, în camera asta, vorbind şi vorbind şi vorbind, până rămânem fără voce. Povestindu-ne secretele preţioase până târziu în noapte.

Şi Alice e atât de fermecătoare şi caldă cu mine, încât o găsesc efectiv irezistibilă. Se spune, nu-i aşa, că oamenii fermecători şi puternici au darul să te facă să te simţi unic pe lume. Până acum n-am ştiut ce înseamnă asta. Şi nu înţeleg prea bine ce face sau cum face — altcineva mi s-ar fi părut prea insistent sau chiar linguşitor — dar când Alice îmi acordă atenţie în felul acesta, mă simt strălucitoare, încălzită de certitudinea că sunt pe deplin înţeleasă. Orice om, cel puţin până la un punct, simte că e mai interesant, mai special decât cred ceilalţi, orice om se simte puţin subapreciat. Iar eu, pentru că mi-am ascuns adevărata personalitate atâta vreme, sunt cu atât mai vulnerabilă. Oamenii fermecători ca Alice au abilitatea magică de a

lucra cu acea dorinţă universală de recunoaştere. Şi când lumina ameţitoare a atenţiei lor se opreşte pe tine, e cel mai frumos lucru din lume. Eşti dintr-odată *interesant,* dintr-odată *dorit,* fiecare cuvânt al tău e spiritual şi merită ascultat.

Mă văd făcându-i confidenţe lui Alice. Şi pentru o clipă scurtă şi necugetată, mă pot imagina spunându-i secretul meu. Văd totul foarte clar. Eu şi Alice în camera asta; amândouă puţin ameţite, cu chef de râs, amândouă fericite şi mai puţin conştiente de noi ca niciodată, cu sentimentul pe care-1 ai când ţi-ai făcut un prieten nou, un prieten *special*; îi pun mâna pe genunchi ca s-o fac să se potolească şi să tacă, şi să-şi dea seama că sunt pe cale să-i spun ceva important, şi-apoi îi spun. îi spun repede, fără să fac pauze, fară să mă uit în ochii ei. Iar când nu mai am nimic de zis mă uit în jos şi aştept verdictul ei. Dar ea e caldă şi iertătoare şi înţelegătoare, aşa cum am sperat să fie. Mă îmbrăţişează. Totul e bine şi mă simt uşurată pentru că am spus. Sunt liberă.

Dar nu. N-o să-i spun. Totuşi nu. Nu încă.

Sunt îmbrăcată ca de obicei cu blugi, cizme şi cămaşă şi mi-am adus câte ceva ca să mă machiez înainte de petrecere, dar Alice insistă să port o rochie. Dulapul ei dă pe dinafară de rochii, de toate culorile, lungimile şi stilurile. Trebuie că sunt cel puţin o sută, iar unele au încă etichete. Mă întreb

de unde are bani, cum de-şi permite aşa de multe haine şi sunt tentată, din nou, să întreb.

— Am o mică obsesie pentru haine.

Zâmbeşte timid.

— Serios? glumesc eu. Nu mi-am dat seama.

Alice începe să scoată rochii din dulap. Le aruncă pe pat.

— Uite. Alege-ţi una. Pe multe dintre ele nici nu le-am purtat.

îmi întinde una albastră.

— îţi place?

Rochia e drăguţă, dar am identificat-o deja pe cea pe care vreau s-o port. E roşie, cu motive orientale, se înfăşoară pe corp şi se leagă cu un cordon, sigur e făcută dintr-un fel de material elastic. Seamănă cu ceva ce ar fi
purtat mama în anii '70 şi ar merge cu cizmele lungi pe care le port.

Alice mă priveşte. Râde şi ia rochia roşie.

— Asta?

Dau din cap.

— E superbă, nu-i aşa?

O lipeşte pe ea şi se uită în oglindă.

— E şi scumpă. E Pakbelle şi Kanon. Ai gust.

— E frumoasă. De ce nu te îmbraci tu cu ea? Are încă eticheta, n-ai purtat-o niciodată. Probabil că o păstrai pentru ceva.

— Nu. Mă îmbrac cu altceva. Ceva special.

Alice aruncă rochia pe pat în faţa mea.

— Probeaz-o.

Rochia îmi vine perfect şi, aşa cum îmi imaginasem, merge cu cizmele. Roşul îmi scoate în evidenţă pielea închisă la culoare şi părul negru, şi-i zâmbesc fericită lui Alice în oglindă. Acum sunt entuziasmată şi bucuroasă că am acceptat să merg la petrecere. Nu m-am mai simţit aşa bine de foarte mult timp.

Alice merge în bucătărie şi ia o sticlă din frigider. E şampanie. E roz.

— Miam, spune ea şi sărută sticla. Unica mea iubire adevărată. Şi începând de ieri, chiar şi legală.

Deschide sticla, lăsând dopul să sară zgomotos spre tavan şi, fără să mă întrebe dacă vreau, toarnă câte un pahar pentru fiecare. îşi ia paharul şi se duce în baie, ca să facă duş şi să se îmbrace; după ce pleacă, ridic şi eu paharul şi sorb puţină şampanie. N-am mai băut alcool din noaptea în care a murit Rachel. Niciun strop. Dar, pe
de altă parte, de când a murit Rachel n-am mai avut niciun prieten cu care să mă simt atât de bine ca acum, aşa că duc din nou paharul la gură şi mă bucur de înţepăturile bulelor pe buze şi pe limbă. Las o altă mică înghiţitură să-mi alunece pe gât şi îmi imaginez că pot simţi imediat efectul, alcoolul curgându-mi prin vene, arzându-mi buzele şi facându-mă să mă simt uşoară. Şampania e dulce şi

uşor de băut, revigorantă, şi trebuie să mă chinui să n-o înghit pe toată prea repede.

Savurez fiecare înghiţitură, plăcându-mi felul în care, pe măsură ce licoarea îmi alunecă pe gât, corpul mi se relaxează din ce în ce mai mult. După ce golesc paharul, mă simt mai fericită, mai uşoară, mai lipsită de griji — *ca o fată normală de şaptesprezece ani* — şi mă trântesc pe canapeaua moale a lui Alice, chicotind fără motiv. Şi când Alice intră în cameră, sunt încă acolo, zâmbind, bucurându-mă de greutatea confortabilă a corpului meu.

E dificil de descris cât era Alice de frumoasă. Era înaltă, cu trupul subţire şi uşor musculos, dar totuşi feminin. Avea nişte sâni superbi, fermi, atât de perfecţi. încât nu puteai să nu te întrebi dacă nu şi-o fi făcut vreo operaţie. Chipul ei era imaginea perfecţiunii, ochii mari şi migdalaţi, de un albastru adânc şi cuceritor. Avea pomeţii înalţi şi zâmbetul larg, de-ţi tăia respiraţia. Pielea ei nu poate fi descrisă decât ca aurie, luminoasă.

Mulţi oameni pot fi descrişi ca fiind atrăgători sau frumoşi, dar frumuseţea lui Alice era atât de desăvârşită, de izbitoare, încât era aproape intruzivă. La orice eveniment social, frumuseţea ei era practic o prezenţă
tangibilă, aproape ca un fel de musafir individual, nepoftit şi uneori inoportun, dar imposibil de ignorat.

Oamenii îmi spun deseori că sunt frumoasă şi m-am simţit mereu destul de bine cu felul în care arăt. Am o siluetă bine proporţionată. Am ochi frumoşi şi buze pline. Am o piele netedă şi uniformă care devine repede aurie la soare, un zâmbet generos şi dinţii albi şi drepţi. Şi, în ciuda părului meu creţ, creţ, care-mi stă pe cap ca o claie sălbatică şi rebelă, am fost chiar comparată o dată sau de două ori cu Sophia Loren.

Dar pe lângă Alice m-am simţit mereu total comună.

— Uau, Alice! Arăţi...

Ridic din umeri fără să fiu în stare să găsesc cuvântul potrivit.

— Arăţi absolut extraordinar.

Ea ridică mâinile şi se roteşte pe vârfuri.

— Vai, mulţumesc, domnişoară Katherine, spune.

în timp ce aşteptăm taxiul, Alice se duce în bucătărie şi umple din nou paharele cu şampanie. Şi când mă ridic să-mi iau paharul îmi dau seama că sunt puţin ameţită. Nu e un sentiment neplăcut — de fapt, mă simt uşoară şi liberă şi relaxată, şi, după doar o înghiţitură, gândurile încep să-mi fie confuze şi vagi. Şi sentimentul ăsta, fericirea asta uşoară, senzaţia asta că lumea este un loc benign şi prietenos devin dintr-odată foarte familiare. Felul în care te poate păcăli alcoolul — convingându-te să laşi garda jos, să ai încredere că vor avea ceilalţi

grijă de tine — e cel care mă sperie. Pentru că ştiu că senzaţia asta de siguranţă e doar o păcăleală, o iluzie periculoasă. Alcoolul te face să-ţi asumi riscuri pe care nu ţi le-ai asuma în mod normal, alcoolul te ajută să iei decizii stupide. Şi mai mult decât oricine, eu ştiu cât de devastatoare pot fi consecinţele unei singure decizii greşite. Trăiesc cu asta în fiecare zi.

Accept paharul, dar doar mă prefac că beau din el, abia lăsând lichidul să-mi umezească buzele, iar când taxiul e jos, arunc restul în chiuvetă.

Alice a închiriat sala de bal de la ultimul etaj al hotelului Lion. Sala e enormă şi grandioasă, cu ferestre uriaşe cu rame din lemn masiv şi cu o privelişte magnifică asupra oraşului. Sunt acolo baloane albe, feţe de mese albe, o orchestră. Sunt chelnerii care lustruiesc paharele pentru şampanie şi platouri cu delicatese. Şi pentru că e o petrecere privată, nimeni nu ne întreabă de buletine când Alice cere pentru amândouă câte un pahar de şampanie.

— E fantastic.

Mă uit curioasă la ea.

— Părinţii tăi au făcut toate astea pentru tine?

— Nu.

Alice pufneşte indiferentă.

— Ei nu şi-ar permite nici măcar un picnic, darămite ceva de felul ăsta.

— Locuiesc în Sidney? întreb.

— Cine? se încruntă ea.

— Părinţii tăi.

— Nu. Nu. Slavă Domnului! Locuiesc în nord.

Mă întreb cum de-şi permite Alice să trăiască la Sidney, cum îşi plăteşte chiria. Crezusem că părinţii ei o întreţineau, plăteau pentru apartament, dar acum nu mai părea plauzibil. Mă întreb dacă nu cumva o fi primit vreo moştenire de la o rudă şi acum e independentă şi bogată. Dar, deşi ard de curiozitate, n-o întreb.

— Oricum, spun, e foarte generos din partea ta. Să dai o asemenea petrecere pentru prietenii tăi. Nu cred că aş putea vreodată să fiu atât de generoasă. Mai repede aş cheltui banii pentru mine. Aş pleca peste ocean sau ceva de genul ăsta.

— Mă bucur dacă tu crezi că sunt generoasă.

Alice ridică din umeri.

— Dar eu iubesc petrecerile. Mai ales când sunt pentru mine. Nu ştiu ce-mi place mai mult. Şi oricum, nu mă interesează călătoriile peste ocean.

— Nu?

— Nu cunosc pe nimeni pe-acolo, nimeni nu mă cunoaşte. Care-ar fi scopul?

— A, râd, întrebându-mă dacă glumeşte. Pot să mă gândesc la câteva avantaje ale călătoriilor peste ocean. Culturi diferite, limbi diferite,

mâncăruri diferite... chiar şi faptul că nu te cunoaşte nimeni ar putea fi un lucru bun în sine. Imaginează-ţi ce eliberator trebuie să fie.

Observ că Alice mă priveşte cu scepticism.

— Serios, nu te interesează călătoriile?

— Absolut deloc. îmi place aici. îmi plac prietenii mei. îmi place viaţa mea. De ce să vreau să plec?

— Dar...

Vreau să-i spun despre curiozitatea mea neobosită în legătură cu restul lumii, despre felul în care limbile şi modurile de viaţă diferite, istoria omenirii mă fascinează, dar nu apuc pentru că sosesc primii oaspeţi.

— Alice, Alice! strigă ei, iar ea e înconjurată deodată de oameni, dintre care pe unii îi ştiu de la şcoală, iar pe alţii, mai în vârstă, nu i-am văzut niciodată.

Unii sunt îmbrăcaţi foarte ceremonios, în rochii lungi şi în costume cu cravată, alţii sunt îmbrăcaţi comod în blugi şi tricouri. Dar toţi au ceva în comun. O vor pe Alice sau o clipă din timpul ei; vor să fie destul de interesanţi pentru a-i atrage atenţia, vor s-o facă să râdă. Toţi, fără excepţie, vor să fie remarcaţi de ea, vor ca ea să-i *placă.*

Şi Alice e peste tot, pare că vorbeşte cu toată lumea, îşi face musafirii să se simtă bine-veniţi şi în largul lor, dar, . dintr-un motiv oarecare, cu mine

alege să-şi petreacă cea mai mare parte a serii. îşi ţine braţul încolăcit pe al meu, mă trage de la un grup la altul şi mă implică în fiecare discuţie. Dansăm împreună şi bârfim despre ţinutele oamenilor, despre cine flirtează cu cine, despre cine e atras de cine. Mă simt minunat. Nu m-am simţit aşa bine de ani de zile, de când a murit Rachel. Şi, cât timp stau acolo, nu mă gândesc nicio secundă la Rachel şi nici la părinţii mei văduviţi şi devastaţi. Dansez şi râd, şi flirtez, şi uit, o vreme, de noaptea în care Rachel a fost ucisă, de noaptea în care am înţeles adevărul îngrozitor despre mine însămi. Uit de noaptea în care am descoperit persoana aceea de o laşitate abjectă şi infamă care se ascundea în sufletul meu.

Rachel s-a îndreptat spre scenă şi mulţimea a tăcut imediat. Era înaltă şi izbitor de frumoasă, iar rochia ei roşie de catifea — pentru care ştiam că mama şi tata plătiseră o mică avere — îi accentua silueta zveltă. Avea doar paisprezece ani, dar pe scenă avea încrederea şi ţinuta unei femei de douăzeci.

Mama m-a strâns entuziasmată de mână, iar eu m-am întors spre ea şi i-am zâmbit. Uitând de toate, o privea fix pe Rachel pe scenă, cu buzele strânse şi cu expresia amuzantă pe care o avea când încerca să se abţină de la un zâmbet larg, cu lacrimi de adoraţie, de fericire, umezindu-i ochii. Tata, care-i stătea alături, s-a întors căutându-i

privirea, dar a întâlnit-o în schimb pe a mea; ne-am zâmbit — amuzaţi de expresia mamei — plini amândoi de mândrie familială.

Rachel s-a aşezat la pian, cu rochia acoperindu-i elegant picioarele, şi a început să cânte. Şi-a început recitalul cu o sonată de Mozart. O bucată frumoasă, delicată, cu o melodie care-mi era atât de familiară, încât puteam anticipa fiecare notă, fiecare *fortissimo* şi fiecare *crescendo.* Şi am privit-o, uimită ca de obicei de felul în care cânta, dar şi de transformarea pe care o vedeam la ea de fiecare dată când era pe scenă. Pe scenă, toată timiditatea şi ciudăţenia din personalitatea lui Rachel dispăreau. Pe scenă era maiestuoasă şi stăpână pe ea, atât de implicată în ceea ce făcea şi în muzică, încât uita de sine. Când cânta era imposibil să-ţi imaginezi că e timidă şi nesigură, că e totuşi doar un copil.

în tot timpul recitalului, care a durat mai mult de o oră, mama nu şi-a luat nicio clipă ochii de la Rachel. Când mama o asculta pe Rachel cântând, părea că se pierde, că nu mai e conştientă de timp, loc sau de cei lângă care se întâmpla să se afle şi intra într-o stare vecină cu transa.

Şi eu cântam la pian. Tehnic eram destul de bună, trecusem examenul pentru clasa a şaptea cu un an în urmă şi câştigam frecvent premii la concursurile şi festivalurile noastre locale. Dar

Rachel era adevăratul talent; i se şi oferiseră trei burse internaţionale. în ultimele săptămâni, principalul subiect de discuţie de la noi de acasă fusese legat de locul pe care ar trebui să-1 aleagă Rachel — Berlin, Londra sau Boston — pentru a studia mai departe şi a-şi urma visul de a ajunge o mare pianistă. Pentru mine, pianul era doar un hobby. îmi plăcea să cânt, adoram asta, de fapt, dar nu aveam niciun chef să exersez toată ziua, în fiecare zi. Dar pianul era marea iubire a lui Rachel, pasiunea ei, şi studia neobosită.

Rachel era cu un an şi jumătate mai mică decât mine şi, cu toate că părerea generală e că cel mai mare dintre copii reuşeşte să facă mai multe în viaţă, în familia noastră era invers. Ei, de fapt amândouă reuşeam; aveam amândouă note excelente la şcoală, amândouă ne implicam mult în ce faceam, fie că era vorba de muzică, sport sau şcoală, dar Rachel era motivată într-un fel în care eu nu eram. Spre deosebire de Rachel, eu eram interesată de băieţi, petreceri şi ieşiri cu prietenii, iar activităţile astea sociale mă împiedicau să obţin rezultatele pe care aş fi putut să le obţin. Dar nu mă deranja, n-am invidiat-o niciodată pe Rachel pentru reuşitele ei. Mie-mi plăcea să am mulţi prieteni şi să merg la petreceri. Nu voiam să renunţ la partea asta din viaţa mea de dragul excelenţei academice sau muzicale. Mereu mi s-a părut că viaţa mea era mult mai distractivă decât a lui Rachel.

Mama şi tata trăiau pentru Rachel. Vorbeau la nesfârşit despre cariera ei viitoare de pianistă — cu mine, între ei când erau singuri, cu prietenii lor şi cu Rachel. Erau complet devotaţi carierei ei. Şi aşa cum Rachel se concentra în primul rând şi obsesiv pe muzică, tot aşa ei se concentrau în primul rând şi obsesiv pe Rachel.

Ştiu că oamenii erau şocaţi de ceea ce părea un favoritism clar din partea mamei şi tatei; felul nebunesc în care o idolatrizau pe Rachel şi aparentul dezinteres faţă de mine. Oamenilor le era milă de mine, presupunând greşit că mă simt neglijată. Dar adevărul era că înţelegeam adoraţia părinţilor mei pentru Rachel şi că şi mie mi se părea că familia noastră fusese binecuvântată în ziua în care ea s-a născut. O iubeam pe Rachel cu o iubire pură şi neegoistă. Doream tot ce e mai bun pentru ea şi de-abia aşteptam să-i văd extraordinara carieră crescând. Pot să spun, cu cea mai mare sinceritate, că nu era nicio competiţie între noi, pur şi simplu ne doream lucruri diferite, iar eu eram mai mult decât bucuroasă că, dintre
noi două, Rachel era cea genială. Ştiam de câtă muncă e nevoie ca să fii un copil minune şi nu mă atrăgea. Pentru mine era suficientă gloria care-mi revenea din înrudirea cu ea.

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au scris în ziare după ce a fost ucisă — toate acele speculaţii dureroase şi presupuneri greşite

despre relaţia noastră —, în ciuda opiniilor aşa-zişilor psihologi din tabloide, care trăgeau concluzia că nu aveam cum să nu fiu geloasă, că e un dat incontestabil într-o familie cu un copil obişnuit şi unul genial — n-am uitat niciodată ce simţeam cu adevărat pentru Rachel.

Am adorat-o pe Rachel şi în timpul vieţii, şi după ce a murit. Am fost şi voi fi mereu cel mai mare fan al ei

.După petrecerea lui Alice, oamenii sunt vizibil mai prietenoşi cu mine la şcoală. îmi zâmbesc şi mă salută din cap pe coridoare oameni pe care nu-i recunosc, câţiva chiar îmi spun: „Salut, Katherine!", uimindu-mă că îmi ştiu numele. Şi în fiecare zi mă întâlnesc cu Alice la prânz. Stă jos lângă mine şi mă face să râd cu poveştile ei despre ceilalţi, mici bârfe despre oameni pe care îi ştiu foarte puţin şi de care nu-mi pasă. E amuzant şi sunt mai mult decât fericită de companie, bucuroasă că nu mai sunt singură. Pauza de prânz, care mi se părea inutil de lungă, trece foarte repede când este şi Alice cu mine.

Şi nu mă întreb de ce vrea să petreacă timp cu mine. Mai demult eram populară, până la urmă, şi sunt obişnuită să mă placă oamenii. Alice vrea să fie prietena mea, tânjeşte după aprobarea mea şi îşi doreşte să fie în compania mea. Orice aş spune, ea mă ascultă concentrată. Aşa că, deşi nu avem prea

multe în comun şi deşi îmi dau seama că n-am fost prietene *înainte,* mă bucur acum de prietenia ei. Sunt recunoscătoare şi flatată şi surprinsă. Şi pentru prima oară de ani buni, simt ceva care seamănă cu fericirea.

în joia de după petrecerea ei, o sun pe Alice şi o invit la mine sâmbătă seara. Locuiesc cu mătuşa mea, Vivien, sora tatălui meu. Ador să locuiesc cu Vivien, e caldă şi calmă şi-mi spune mereu ce mult se bucură că are companie şi sunt recunoscătoare că nu mai stau la Melbourne, că-mi pot termina liceul într-un loc în care nimeni n-a auzit de Rachel sau de surorile Boydell. De multe ori petrec weekenduri întregi singură pentru că Vivien pleacă cu prietenii ei, iar m-am obişnuit cu propria singurătate şi-mi place să pot să-mi aleg exact ce să mănânc, la ce să mă uit la televizor, ce muzică să ascult. La început, când m-am mutat, Vivien mă invita să merg cu ea — temându-se să nu mă simt singură sau să nu-mi fie urât — şi chiar am mers cu ei o dată, dar prietenii ei au toţi aproape patruzeci de ani şi m-am simţit tot timpul în plus. Prefer să stau acasă.

Vivien pleacă weekendul ăsta şi sunt convinsă că o să se bucure când o să audă că am invitat o prietenă pe la mine. Mereu mă îndeamnă să invit oameni pe-acasă şi sigur se gândeşte că e ciudat că nu socializez.

— Am să pregătesc cina, spun.

— Super, spune Alice. Sper că găteşti bine.
— Da, spun eu râzând. E unul dintre multele mele talente secrete.
— Secrete, a?
Alice tace un minut.
— Ai multe secrete, nu-i aşa?
Râd ca şi cum ideea în sine ar fi absurdă.
îmi petrec sâmbăta prin magazine cumpărând de mâncare. Găteam des înainte ca Rachel să fie ucisă, găteam
pentru toţi patru, când încă eram o familie, aşa că ştiu ce fac şi de ce am nevoie. Cumpăr toate ingredientele: *ciocănele de pui, nucşoară, iaurt, chimion, coriandru, orez basmati,* ca să pregătesc unul din felurile mele preferate de mâncare cu curry. Aşa pot să pregătesc totul mai devreme, înainte să vină Alice şi, după ce ajunge ea, pot să las mâncarea să fiarbă la foc mic să se facă şi mai bună în timp ce noi vorbim şi râdem, şi ne cunoaştem mai bine.
Ajung acasă şi pregătesc mâncarea. Apoi fac duş şi mă îmbrac. Mai e o oră până vine Alice, aşa că îi sun pe ai mei. Mama, tata şi cu mine am plecat din Melbourne la un an după ce a murit Rachel. Prea mulţi oameni ne cunoşteau acolo, prea mulţi ştiau ce se întâmplase cu Rachel. Era imposibil să mai suportăm privirile pline de milă, uităturile curioase şi şoaptele greu de ignorat peste tot pe unde mergeam. M-am mutat la Vivien

ca să termin liceul la Drummond, unul dintre cele mai mari licee din stat, un loc suficient de mare ca să fiu lăsată în pace şi să rămân anonimă. Ai mei au cumpărat o casă în nord, la câteva ore de mers cu maşina, în Newcastle, lângă plajă. Voiau să vin cu ei, bineînţeles, şi spuneau că sunt prea mică să plec de-acasă. Dar tristeţea lor începuse să mi se pară copleşitoare, prezenţa lor sufocantă, aşa că i-am convins că Drummond e şcoala perfectă, că viitorul meu depinde de asta şi, în cele din urmă, au cedat.

— Casa Boydell.

La telefon răspunde mama. Mi-am schimbat numele de familie când m-am mutat şi am luat numele de fată al bunicii paterne, Patterson. Mi-a fost uimitor de uşor să-mi arunc numele vechi, *Katie Boydell* şi să devin *Katherin*

e

Patterson — mi-a fost foarte uşor, cel puţin în acte, să devin o altă persoană. Mi-e dor de vechiul meu nume. Dar el mergea cu cea care eram înainte, eu cea fericită, lipsită de griji, sociabilă. *Katherine* se potriveşte cu versiunea nouă, tăcută. Katie Boydell nu mai există. Rachel şi Katie Boydell, infamele *surori Boydell* — nu mai sunt.

— Mamă.

— Draga mea. Voiam să te sun. Am vorbit cu tati despre maşina ta.

— Da?

— Da. Să nu te superi, draga mea, te rog. Am hotărât să-ţi luăm o maşină nouă. Sunt mult mai sigure acum, cu *air-bag-uri* şi altele. Avem bani şi e pur şi simplu ridicol să te lăsăm să conduci rabla aia veche.

— Nu e chiar o rablă, mamă. Are doar opt ani.

Conduc Volvo-ul vechi al mamei, care oricum e o maşină foarte nouă şi conservatoare pentru cineva de vârsta mea.

Ea continuă ca şi cum n-aş fi zis nimic.

— Şi am găsit un Peugeot adorabil. E compact, e o maşină chiar foarte drăguţă, dar partea cea mai bună e că cotată foarte bine la testele de siguranţă. E perfectă s-o conduci în oraş.

N-are rost să mă cert cu ea, nu vreau s-o supăr sau să fac mare caz. De când a murit

Rachel, le-am făcut bucuroasă pe plac în felul ăsta. Sunt obsedaţi să fiu în siguranţă, să facă tot ce e omeneşte posibil ca să rămân în viaţă şi, dacă pot să le alin suferinţa în vreun fel, acceptarea graţioasă a cadourilor şi a grijii lor e un preţ destul de mic.

— Sună bine, mamă, spun. Mulţumesc.

— Cum merge şcoala? Ai reuşit să iei note mai mari?

— Da.

O mint.

— Mă descurc mult mai bine.

— Am citit despre Facultatea de Medicină de la Universitatea Newcastle. E destul de modernă, să ştii, şi are o reputaţie la fel de bună ca şi cea din Sydney. De fapt, chiar pare că e locul cel mai bun pentru cine vrea să facă medicină. Şi sunt foarte mulţi doctori extraordinari care predau acolo. Mi-ar plăcea să te gândeşti la asta, draga mea. Pentru mine. Ai putea să stai cu noi şi ştii ce s-ar bucura tati dacă ai veni şi chiar ai putea să te concentrezi pe învăţat fără să-ţi faci griji pentru chirie sau facturi sau mâncare. Am putea să avem noi grijă de tine, să-ţi facem viaţa mai uşoară.

— Nu ştiu, mamă, nu ştiu. îmi place engleza acum, şi istoria, cititul... ştiinţele exacte nu sunt... oricum, mă gândeam că aş putea să merg la Arte sau ceva de felul ăsta. Şi, mamă, chiar îmi place la Sydney.

— A, bineînţeles că-ţi place. Şi la Vivien acasă e perfect şi ştiu că e mai mult decât bucuroasă că locuieşti la ea. Şi artele sunt un început minunat în educaţia ta. Dar sunt doar un început, draga mea. Va trebui să ajungi din nou pe linia de plutire. La un moment dat. Când te simţi tu pregătită.

Pe linia de plutire. Când te simţi tu pregătită. Cam atât se poate apropia mama de discuţia despre ce i s-a întâmplat lui Rachel, despre acceptarea pierderii pe care am suferit-o, despre viaţa pe care o duceam înainte ca ea să fie ucisă. Eram în clasa a zecea şi aveam rezultate foarte bune —
eram cea mai bună din şcoală. Sperasem să mă descurc destul de bine la bacalaureat încât să pot apoi să mă înscriu la Facultatea de Medicină. Voiam să mă specializez în obstetrică, aveam planul făcut. Dar după ce Rachel a fost ucisă, planul meu s-a năruit, nimic n-a mai mers pe drumul cel bun. Drumul în sine mi-a fost smuls de sub picioare, a fost ras de pe faţa pământului, distrus. Şi am descoperit, în vremurile alea îngrozitoare, că ştiinţele şi matematica şi toate lucrurile concrete care-mi plăceau atât de mult nu mă puteau ajuta nici pe de parte să înţeleg ce i se întâmplase lui Rachel. Nicio formulă, nicio ecuaţie matematică nu te poate învăţa de unde să apuci sentimentele pe care le ai în urma unei crime — ştiinţa e un instrument inutil dacă vrei să înţelegi suferinţa inimii omeneşti. Dar în umanioare — romanele şi

istoria, şi arta, şi muzica, şi lumea magică pe care o creează cei care înţeleg ce înseamnă suferinţa — există alinare, dacă încerci să o găseşti.

Şi acum, mă îndoiesc că voi fi vreodată pregătită să ajung din nou *pe linia de plutire.* Sunt pe altă linie acum, recâştigându-mi încet, încet energia şi nu cred că pot şi nici nu cred că vreau să trec la altceva.

— O să mă gândesc la asta, mamă.

— Bine. O să-ţi trimit câteva dintre broşurile astea.

Râde, dar aud o notă ciudată în râsul ei, semn că îi vine
să plângă din cauza discuţiei noastre.

— Am strâns ceva broşuri.

Ating receptorul, ca şi cum prin gestul ăsta aş putea s-o alin cumva. Dar ea nu poate fi alinată. Viaţa ei se măsoară în grade ale durerii.

— îmi închipui că ai strâns, spun, cât de cald pot.

— Ah!

Vocea e din nou vioaie, oficială, toate emoţiile sunt sub control.

— Uite cum acaparez discuţia. Precis vrei să vorbeşti cu tati. Nu e aici, draga mea, dar pot să-i spun să te sune mai târziu.

— E-n regulă. Am invitat o prietenă la masă. Aş putea să sun mâine.

— Ah, ce mă bucur că te distrezi şi tu puţin.

Aud din nou nota ciudată din vocea ei, apoi cu o tuse scurtă îşi recapătă controlul asupra glasului.

— Să petreci o seară frumoasă, draga mea. îi spun lui tati să te sune mâine. Să nu suni tu. E rândul nostru să plătim.

După ce închid mă simt golită, tot entuziasmul în faţa serii care mă aşteaptă s-a risipit. îmi pare rău că am sunat. Nu m-a bucurat deloc — şi sunt sigură că pe mama a făcut-o şi mai nefericită. Aşa e mama acum. Vorbeşte mereu, face planuri, e mereu plină de idei şi de discuţii practice. E ca şi cum n-ar suporta să tacă sau să-şi permită o clipă de linişte. Aşa, nu-şi dă voie să-şi amintească, să se gândească la ce-a pierdut. îi împiedică şi pe cei cu care vorbeşte să strecoare vreun cuvânt, să aducă în discuţie subiectul de care ea nu vrea să audă, să pronunţe numele lui Rachel.

Doliul modern, forma lui aşa-zis *corectă,* înseamnă să vorbeşti despre durere, să-ţi dai voie să plângi şi să ţipi şi să jeleşti. Psihologul mi-a spus că trebuie să vorbesc. Şi am încercat, în anul acela lung, lung după moartea lui Rachel, să discut despre ce s-a întâmplat, să-mi *exprim* tristeţea, să *vorbesc* despre pierderea noastră, să-mi *asum* disperarea. Dar tata n-a vrut să asculte şi mama mă întrerupea, schimba subiectul şi, dacă insistam, începea să plângă şi ieşea din cameră.

Am renunţat. Mă simţeam de parcă aş fi torturat-o şi am ajuns să mă urăsc de-a dreptul, să-mi urăsc propria neajutorare. Căutam mântuirea prin cuvinte, asigurarea că mama şi tata nu mă urăsc pentru ce s-a întâmplat şi că nu regretă că eu sunt cea care a rămas în viaţă. Dar

curând mi-am dat seama că ceream imposibilul. Bineînţeles că mă urau pentru ce se întâmplase, pentru laşitatea mea, pentru că scăpasem, pentru că rămăsesem în viaţă. Bineînţeles, dacă era să moară una dintre fiicele lor, eu ar fi trebuit să fiu aceea.

Şi nu mai cred că există o cale mai bună de a te împăca cu pierderea. Există doar o tonă de durere de purtat în spate — o povară permanentă şi înfiorătoare — care nu dispare şi nu devine mai uşoară dacă vorbeşti despre ea. Rachel a fost ucisă în modul cel mai oribil cu putinţă. Cuvintele sunt inutile în faţa acestui crunt adevăr. Rachel e moartă. A dispărut pentru totdeauna şi n-o să-i mai vedem niciodată chipul drăgălaş, n-o s-o mai ascultăm niciodată cântând. A murit.

De ce trebuie să ne bălăcim în realitatea asta, să o repetăm iar şi iar, să o pipăim şi să o împungem şi să o examinăm până ne sângerează ochii, cu inimile zdrobite de oroare şi inimaginabilă tristeţe, nu înţeleg. N-are cum să ajute. Nimic nu ne poate ajuta. Dacă mama are nevoie să fie stoică, să pretindă că e bine, să-şi ascundă disperarea în spatele unui văl transparent de eficienţă brută şi conversaţie formală, din partea mea e în regulă. Pare o metodă la fel de bună ca oricare alta de a-şi duce mai departe viaţa sărăcită.

Apăs cu degetul arătător cicatricea mică şi rotundă pe care o am deasupra genunchiului. E singura urmă fizică rămasă din noaptea în care Rachel a fost ucisă, unica rană fizică pe care o am.

în noaptea aceea îngrozitoare din Melbourne nu a fost ucisă fata care trebuia. Şi deşi nu pot să-mi doresc cu adevărat să fi murit în locul lui Rachel — nu sunt nici pe departe suficient de curajoasă ca să fiu o martiră, încă îmi place viaţa mea şi moartea e terifiantă —
sunt perfect conştientă că a murit sora mai bună.

*

Alice apare la timp şi e aşa de binedispusă şi plină de energie şi frumoasă încât imediat ce intră în casă şi începe să vorbească fără oprire, mă simt mai bine.

— Doamne, spune în şoaptă, uitându-se prin apartament. Ce lux. Părinţii tăi trebuie să fie super trendy.

— Nu, nu. Nu e apartamentul părinţilor mei. Locuiesc cu mătuşa mea, Vivien. E plecată weekendul ăsta. în nord.

— Deci suntem singure?

Dau din cap şi Alice începe să sară şi să ţopăie de bucurie.

— Ura! Doamne, Katherine, sunt aşa de bucuroasă. Credeam că mama şi tatăl tău sunt aici. Credeam că e ceva gen hai să-ţi fac cunoştinţă cu părinţii.

îşi dă ochii peste cap.

— Ca şi cum ne-am fi căsătorit sau ceva. Dar suntem singure. Fără părinţi. Slavă *Domnuluil*

îşi azvârle pantofii şi începe să se plimbe prin cameră, uitându-se la obiecte, măsurând totul cu privirea.

Sunt gata să-i explic lui Alice de ce locuiesc cu mătuşa în loc să stau cu părinţii, ceva legat de reputaţia şi calitatea liceului din Drummond faţă de şcolile din Newcastle, lucruri nu chiar neadevărate. Dar e mult mai interesată de apartament în sine decât de motivul pentru care locuiesc eu în el.

— Cred că e bine să ai o familie aşa înstărită, spune ea, umblând pe hol şi băgându-şi nasul prin camere.

Vorbeşte tare şi vocea ei se aude cu ecou.

— Ai dat vreo petrecere aici? Sigur n-ai dat, nu-i aşa? Hai să dăm una! E locul cel mai tare. Ştiu grămezi de oameni pe care putem să-i chemăm. Aaa! exclamă ea dintr-odată. Ia te uită!

Se întinde şi ia de pe raftul lui Vivien o sticlă care arată ca şi cum ar fi costat destul de mult.

— Whisky irlandez. Miam! îl ador. Hai să bem!

— Nu e al meu, spun. E al lui Vivien.

— Ce contează? îl punem la loc. Mătuşa ta n-o să se prindă.

Şi aduce sticla în bucătărie, găseşte paharele şi toarnă cu generozitate în ele.

— Ai cola?

— Nu, îmi pare rău.

— Apa e perfectă.

Se duce la robinet şi umple paharele cu apă şi-mi întinde unul. îl ridic şi iau o înghiţitură mică.

Whisky- ul are un miros scârbos şi un gust şi mai rău — amar şi uscat şi foarte puternic — şi ştiu că n-o să fiu în stare să-1 beau pe tot.

Băutul nu era parte din planul meu pentru seara asta, nici nu-mi trecuse prin cap aşa ceva. Dar faptul că Alice vrea atât de mult să bea mă face să-mi dau seama cât de mult mi-am ieşit din mână. Alice are optsprezece ani şi are voie să bea. Nu e ciudat că vrea să bea, nu e deloc neobişnuit. Nu toată lumea e speriată de bombe ca mine — nu toată lumea s-a ars.

Ieşim pe terasă cu paharele şi privim luminile oraşului. Aproape numai Alice vorbeşte, dar sunt fericită să o ascult şi să mă bucur de energia ei, de cheful ei de viaţă. Şi încep să-mi aduc aminte cum e să te distrezi cu cineva de vârsta ta, să mă reobişnuiesc cu o versiune diferită a mea — una mai tânără, mai fericită — a fetei care crezuse că e de la sine înţeles că viaţa este aşa, că trebuie să fie aşa. Liberă, uşoară şi plină de bucurie. Şi pentru prima oară de ani, sunt cu adevărat fericită stând aici, ascultând-o pe Alice şi râzând la povestioarele ei.

Alice e exact prietena pe care mi-o doream, exact genul de persoană cu care am nevoie să fiu ca să mă ajute să uit. E deşteaptă şi nu se ia în serios şi vrea, în primul rând, să se distreze. Trăieşte în prezent şi, lucru care îmi convine de minune, are o extraordinară lipsă de interes pentru trecut.

După ce Alice a terminat mai multe pahare de whisky — eu încă mai sorb încet, precaut, din primul — mă anunţă că moare de foame şi mergem înăuntru. Alice îşi umple din nou paharul şi mă întreabă şi pe mine dacă vreau, dar eu ţin în mână paharul meu încă plin şi spun că nu. Alice se încruntă.

— Nu-ţi place? mă întreabă.

— E bun, cred.

Zâmbesc şi sorb puţin şi încerc să nu mă strâmb. Aş putea să-i povestesc despre frica mea de alcool, să-i spun cât de periculos poate fi, dar aş suna ca un părinte cicălitor sau ca un fel de puritan ciudat. Oricum, acum o cunosc pe Alice destul de bine şi ştiu că n-o să-mi pună prea multe întrebări dacă nu beau. N-o să se gândească prea mult la asta. Pur şi simplu, nu e stilul ei.

Alice mă fixează o clipă, ca şi cum ar încerca să înţeleagă ceva, dar apoi pune sticla pe masă şi ridică din umeri.

— Deci rămâne mai mult pentru mine, spune.

Umplem farfuriile cu mâncare şi le ducem pe masa din bucătărie. Entuziasmul lui Alice în faţa mâncării mă umple de satisfacţie.

— *Delicios,* spune ea, dând din cap a neîncredere. *Eşti extraordinară. Ai putea să-ţi deschizi un restaurant indian.*

Râd şi dau din cap cu modestie, dar sunt flatată şi nu pot să nu zâmbesc. Mă simt de o mie

de ori mai bine. Posomoreala care mă învăluise după discuţia cu mama a dispărut. Voioşia şi energia pozitivă a lui Alice sunt contagioase.

— Deci...

Alice bate cu furculiţa în farfurie.

— Ce facem după asta?

— Putem să jucăm ceva. Am scrabble. Şi *Trivial Pursuit.*

Alice nu e de acord.

— Prea plictisitor. Nu pot să mă concentrez la scrabble mai mult de o secundă. Seamănă prea mult cu temele de la şcoală. N-ai *Pictionary* sau *Charades*? Ceva distractiv, aşa.

— Dar astea sunt jocuri care se joacă în mai mulţi oameni.

Alice tace o vreme, gânditoare, apoi se uită la mine şi zâmbeşte.

— Ştiu pe cineva care ar putea să vină pe-aici. Să ne distreze puţin.

— Serios?

Mă chinui să zâmbesc, dar sunt dezamăgită. Sperasem să petrecem o seară liniştită, doar noi două. Mă gândisem că o să vorbim până târziu în noapte, că poate o să punem nişte muzică şi o să dansăm. Că o să ne răsfăţăm cu o seară între fete, de felul celor pe care le-am ratat în ultimii câţiva ani. Iar eu, una, m-am simţit extrem de bine şi nu cred că avem nevoie de nimeni care să ne *distreze.* Faptul că Alice mai vrea să cheme pe cineva mă face să mă simt plictisitoare.

— La ora asta?

— E ora nouă, sâmbătă seara! Cluburile nici n-au deschis.

Ridic din umeri.

— Pe cine vrei să chemi?

— Pe

Robbie. -Şi?

— Şi ce?

— Cine e?

— E doar un prieten. E chelner la un restaurant foarte mişto. E un tip extraordinar. O să-ţi placă la nebunie.

Alice scoate mobilul şi începe să formeze înainte să-i mai pot pune vreo întrebare. O aud invitându-1 — cu o voce încrezătoare, profundă şi provocatoare — şi mă
întreb dacă s-a simţit vreodată ruşinată sau nesigură. E greu de crezut.

— Vine repede.

Se ridică şi se întinde, îşi freacă burtica mulţumită.

— A fost o idee aşa de bună, Katie. Mâncare extraordinară, companie plăcută şi multă distracţie care ne aşteaptă.

— Katherine, spun. Nu sunt Katie. Sunt Katherine.

Alice îşi lasă capul într-o parte şi se uită la mine întrebător.

— Dar arăţi ca o Katie. Chiar arăţi. Nu ţi s-a zis dintotdeauna Katherine, nu-i aşa? Cum ţi se zicea când erai mică? Numele ăsta e aşa serios şi matur

pentru o fetiţă. Katie e drăguţ. Distractiv. Ţi se potriveşte.

— Nu, spun. Sunt Katherine. Doar Katherine.

încerc să nu ridic vocea şi să fiu prietenoasă în continuare, dar sună foarte dur, ca o reacţie exagerată. Mă simt ca oamenii ăia crispaţi, preţioşi — înainte nu-mi păsa cum mă strigă ceilalţi — Kat, Katie, Kathy, Kate, toate îmi plăceau — dar acum nu mai suport niciuna dintre variantele scurte ale numelui meu. Fata aia neînsemnată, uşuratică a dispărut. Sunt Katherine Patterson acum, pentru totdeauna.

Fruntea lui Alice se umbreşte puţin şi mă priveşte aproape rece, dar într-o clipă faţa i se luminează, ridică din umeri şi zâmbeşte şi e de acord.

— Sigur, Katherine e oricum mai distins. Ca al lui Katherine Hepburn. Şi un nume mai lung se potriveşte cu aerul tău misterios.

— Aer misterios?

Pufnesc, fericită că am o scuză să râd şi să trec peste schimbul incomod de replici.

— Da de unde!

— Ba aşa e.

Alice se apleacă spre mine.

— Toată lumea la şcoală se întreabă ce-i cu tine. Aşa drăguţă şi deşteaptă. Aşa tăcută şi reţinută şi rezervată, dar nu pentru că eşti ruşinoasă sau timidă sau ceva de genul ăsta. E ca şi cum ai fi ales să nu participi. Ca şi cum, nu ştiu, ai avea un secret mare şi întunecat şi

nu vrei să te împrieteneşti cu nimeni ca să nu-1 afle. Toată lumea e intrigată, intimidată chiar. Unii cred că eşti snoabă.

— Snoabă? Serios? Ei bine, se înşală. Nu sunt.

Mă ridic şi mă apuc să strâng masa, evitându-i privirea lui Alice. Discuţia începe să mă deranjeze — se apropie prea mult de adevăr. Chiar am un secret. Unul mare şi întunecat, cum a zis Alice. Şi deşi nu sunt o snoabă, e adevărat că nu vreau să particip şi că am evitat să-mi fac prieteni exact din motivul ăsta. Bineînţeles că pe la şcoală oamenii au început să se întrebe ce-i cu mine, să vorbească despre mine. N-am reuşit să fiu aşa de ştearsă cum speram.

Dar Alice râde.

— Hei, nu te supăra. Hai. Doar te tachinez. E tare să fii misterios aşa. îmi place. Eşti inaccesibilă. E tare. Şi probabil că sunt doar invidioasă. Aş vrea să fiu şi eu aşa.

îşi pune mâna pe piept şi închide ochii.

— O femeie misterioasă cu un trecut tragic.

Sunt uimită de cât de mult s-a apropiat Alice de adevăr. Mă simt etfţ>usă şi neliniştită şi trebuie să mă lupt cu nevoia de a fugi şi de a mă ascunde. De a-mi proteja secretul. Mi-e teamă că Alice va continua conversaţia şi mă va interoga până află tot, dar, în schimb, ridică din umeri, se uită prin cameră şi dă din cap.

— Doamne! Apartamentul ăsta e *fantastic.* Trebuie *neapărat* să organizăm o petrecere.

Se ridică şi-mi ia farfuriile din mână.

— Tu ai gătit, eu spăl vasele. Stai jos. Mai ia — se uită la paharul meu şi dă din cap — o micro-înghiţitură din paharul tău.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că Alice voia să fie mereu în centrul atenţiei. Asta însemna că nu vorbea niciodată prea mult despre altcineva. La fel, îi plăcea să provoace. Te punea puţin pe jar, spunea ceva vag insultător, dar apoi atenua ce zisese şi era aşa de fermecătoare şi te complimenta aşa de mult, încât era imposibil să rămâi supărată pe ea. Descoperirea asta nu mă deranja deloc, ba dimpotrivă, mă bucuram să-mi dau seama că nu e aşa minunată cum părea la început. Mă simţeam eu însămi defectă, aşa că nu-mi doream o prietenă perfectă.

Alice nu reuşeşte să termine de spălat vasele. începe, umple chiuveta cu apă caldă şi detergent, dar continuăm să vorbim şi ea uită de ceea ce făcea, se întoarce la masă ca să spună ceva şi să-mi mai povestească vreo istorioară. Şi-apoi, cineva bate la uşă.

— E Robbie!

Alice bate fericită din palme. Pe urmă se întoarce şi fuge repede pe hol să deschidă.

O aud pe Alice salutându-1, chicotind şi exclamând entuziastă. îl aud şi pe el răspunzând, cu o voce groasă. Şi apoi apare în bucătărie. E înalt, blond şi are o alură sportivă — arată foarte bine. îmi zâmbeşte şi îmi întinde mâna.

— Katherine. Eu sunt Robbie.

— Salut.

Mâna lui e fermă, caldă şi uscată. Zâmbeşte. Zâmbetul lui e deschis şi adorabil şi, pentru prima oară de ani de zile, mă simt uşor, dar fară îndoială, atrasă de cineva. El e minunat. Simt că încep să roşesc. Clipesc repede, mă întorc la chiuvetă şi mă prefac ocupată cu vasele.

— Termin eu de spălat. îmi ia cinci minute.

— Nu, nu.

Alice mă apucă de umeri şi mă împinge blând de lângă chiuvetă.

— Le spăl eu mai târziu. Promit. Hai să ne simţim bine!

A rămas multă mâncare şi Alice insistă ca Robbie să guste.

— Nu te superi? întreabă el şi îşi cere scuze din priviri în timp ce Alice îi umple farfuria până la refuz.

— E în regulă. Serios, spun şi sunt sinceră.

Am făcut mult prea mult. E de-ajuns pentru şase persoane.

Alice îl întreabă pe Robbie dacă i-ar plăcea *să se împărtăşească dintr-o băutură alcoolică,* dar el refuză, spune ceva despre un antrenament de fotbal şi-şi pune un pahar cu apă. O priveşte pe Alice turnându-şi încă o porţie de whisky.

— Whisky? întreabă el. E cam prea *hard-core,* nu ţi se pare, Al?

— Dap.

Alice clipeşte sugestiv.

— *Hard-core.* Ca mine.

Mergem toţi trei pe terasă şi Robbie se apucă să mănânce cu poftă. La început mă simt cam stânjenită între ei şi foarte uşor vexată că a venit şi el, dar el e atât de prietenos şi-mi laudă aşa frumos mâncarea, iar conversaţia e aşa de amuzantă, încât nu peste mult timp încep să-1 tratez cu căldură. Robbie are douăzeci de ani şi e chelner la un restaurant din mall, şi nici nu-mi dau seama când ajung să râd din toată inima la poveştile lui despre clienţii dificili şi greţoşi cu care are de-a face.

Când se face prea frig, ne întoarcem înăuntru şi ne aşezăm pe jos în camera de zi. Whisky-ul pe care 1-a băut Alice începe să-şi facă efectul. Obrajii i se colorează, iar ochii îi sunt injectaţi. Vorbeşte neclar şi foarte tare, întrerupându-1 tot timpul pe Robbie şi terminând poveştile în locul lui. Cu toate astea el nu pare să se supere, zâmbeşte doar cu indulgenţă când îl întrerupe şi o lasă să vorbească.

O *iubeşte,* îmi spun în sinea mea. *Felul în care se uită la ea, faptul că a venit aşa repede la ora asta într-o sâmbătă seara. E complet îndrăgostit de ea.*

Alice se ridică şi se uită prin CD-urile lui Vivien. Gusturile lui Vivien o amuză.

— Doamne! exclamă. Trebuia să-mi aduc iPod-ul. Toate astea-s aşa vechi. Gen anii '80!

Dar până la urmă alege un album Prince şi pune CD-ul.

— Mama *adoră* melodia asta, spune Alice. Dansează mereu pe ea. Ar trebui s-o vezi cum dansează, Katherine.

E incredibilă. Arată ca un star de cinema. E inimaginabil de frumoasă când dansează.

Şi dă mai tare şi începe să-şi legene şoldurile seducător.

Şi Alice zâmbeşte, cu ochii închişi şi nu pot să nu mă mir de felul în care şi-a recunoscut admiraţia şi afecţiunea pentru mama ei. De cele câteva ori când a vorbit despre părinţii ei, a fost indiferentă şi dispreţuitoare. Aproape ca şi cum i-ar fi urât.

Robbie şi cu mine stăm jos şi o privim pe Alice dansând. Dansează bine, e atrăgătoare şi sexy, iar Robbie se uită în sus la ea, zâmbind. Pare complet topit şi mă gândesc cât de bine trebuie să fie să fii iubit în felul ăsta, ce mult mi-ar plăcea să se uite cineva aşa şi la mine. Şi pentru prima oară de când a murit Rachel, de la povestea cu Will, îmi îngădui să-mi imaginez că, într-o zi, aş putea iubi pe cineva ca Robbie. Cineva frumos, blând şi inteligent. Cineva care să mă iubească şi el — chiar dacă sunt cine sunt şi am făcut ce am făcut.

Când se termină prima melodie şi începe a doua, cu un ritm mai rapid, Robbie se ridică, îmi întinde mâna şi mă trage. Şi dansăm. Toţi trei, lejer şi în largul nostru. Dansăm aproape unii de alţii, corpurile, şoldurile şi coapsele ni se ating, braţele ni se împletesc. Robbie o îmbrăţişează pe Alice. O sărută, iar eu îi privesc, cum stau strâns lipiţi unul de altul. Sunt amândoi atât de frumoşi, se potrivesc de minune. Alice vede că mă uit şi zâmbeşte, apoi îi spune ceva la ureche Iui Robbie. Robbie îi dă drumul lui Alice şi îşi trece braţele în jurul meu, mă

îmbrăţişează strâns, apoi se apleacă, îşi pune mâinile pe obrajii mei şi-şi apasă buzele pe ale mele. E un sărut cast, aproape frăţesc, dar îmi dă fiori, oricum. Alice surâde, mă înghionteşte, chicoteşte. Apoi ne îmbrăţişăm cu toţii şi râdem şi delirez de fericire. Mă simt plăcută. Mă simt atrăgătoare. Mă simt *tânără.*

Şi când încep din nou să aud acea şoaptă în minte — vocea care îmi spune că nu merit fericirea, că n-ar trebui să iau ce n-a putut avea Rachel — mă hotărăsc să n-o ascult. Hotărăsc, cel puţin pentru seara asta, să ignor partea din mine care nu e de acord cu nimic din ce-mi *doresc.* Sunt ameţită şi lipsită de griji. Sunt Katie Boydell. Doar în seara asta. Tânără şi fericită şi impetuoasă. *Katie.* Amuzantă şi aventuroasă. *Katie.* Doar pentru o seară, Katherine a dispărut şi pot să fiu eu însămi.

Aşa că râdem, dansăm, ne îmbrăţişăm melodie după melodie până când feţele ne strălucesc transpirate şi ni se face sete, iar atunci trebuie să mergem în bucătărie să bem apă. Când ne săturăm de dansat, tragem pernele de pe canapea şi improvizăm un pat din perne şi pături şi ne prăbuşim pe podea. Nu ne oprim din vorbit până la trei noaptea şi somnul ne este profund, greu şi adânc, şi nemişcat, toţi trei ciufuliţi, murdari şi apropiaţi, cu picioarele încolăcite, cu feţele în jos.

Când mă trezesc, Alice e ghemuită lângă mine. Doarme pe o parte, în poziţie fetală, cu pumnii strânşi în dreptul feţei. Arată ca un înger adormit,

gata de luptă, ca un pugilist ciudat de inocent. Răsuflarea îi e rapidă şi superficială, şi sforăie încet pe nas. Genele îi tremură şi ochii i se mişcă rapid sub pleoape. Somn REM. Vise.

Mă extrag încet şi cât pot de silenţios. Am dormit îmbrăcată în fustă şi tricou. Mă duc direct în baie, îmi scot hainele şi intru sub duş.

îmi clătesc părul şi deschid ochii, şi chiar atunci îl aud pe Robbie.

— 'Neaţa.

Ţip şi sar într-o parte, bâjbâind după ceva cu care să-mi acopăr goliciunea.

Mă învelesc cu perdeaua duşului.

— Scuze.

Robbie se apleacă peste chiuvetă, rânjind. Are un prosop petrecut peste mijloc, are pieptul gol şi în afara ochilor uşor injectaţi, arată incredibil.

— Pot să mă bag şi eu?

— Sigur.

Aprob din cap şi trag perdeaua.

— Ies imediat.

Dar el dă perdeaua la o parte şi intră lângă mine.

— Hai, dă-te mai încolo! Nu-mi ia mult, scapi de mine imediat.

Ia săpunul şi se spală — picioarele, penisul, fundul, axilele — fară să fie deloc conştient de sine. Goliciunea lui atât de apropiată e surprinzător de nesexuală, ci prietenoasă într-un mod frăţesc şi camaraderesc, şi mă relaxez

suficient cât să-mi las braţele să atârne pe lângă mine.

După ce se spală, Robbie pune săpunul jos.

— Aaah! oftează. E mult mai bine.

Zâmbeşte larg din nou şi se apleacă spre mine, îmi aplică un sărut scurt pe obraz şi iese de sub duş. îl privesc cum se şterge de apă cu palmele, cum se îmbracă în blugi, cu pielea încă umedă şi cum iese din baie.

Termin cu duşul, mă îmbrac şi merg în bucătărie.

Robbie spală vasele şi aproape că a terminat teancul rămas de aseară, harababura de care promisese Alice să se ocupe.

— Oh, mersi, Robbie, spun. Nici n-ai mâncat. N-ar trebui să faci asta.

El ridică din umeri.

— Vrei ceai? Am pus ibricul.

— Vreau, da. Dar îl fac eu. Sunt foarte pretenţioasă cu ceaiurile. Beau doar ceai adevărat, ştii, cu frunza întreagă şi preparat în ceainic. Toţi zic că-s nebună, că e multă bătaie de cap, aşa că e mai bine să mi-1 fac singură.

— Ce tare! Sunt total de acord. Şi mie îmi place ceaiul din frunze. E mult mai gustos. Mama obişnuia să bea numai ceai adevărat.

— Obişnuia? îl întreb.

— A murit.

— Ah, a murit? îmi pare rău, Robbie. Ce trist! Când s-a întâmplat?

Robbie se uitase până acum în jos, la mâinile scufundate în apă, acum priveşte în sus. Ochii îi sunt trişti, îi dau lacrimile.

— Acum un an şi ceva.

— O, Doamne, săracul de tine! Cred că te simţi îngrozitor. Probabil că de-abia acum începi să-ţi dai seama, nu-i aşa? Trebuie să-ţi fie tare dor de ea.

Aprobă din cap şi se uită din nou în jos, în apă.

— Mda.

Aş putea s-o las aşa, să schimb subiectul şi să vorbesc despre ceva mai vesel, mai puţin tensionat, dar îmi aduc aminte că aşa făceau toţi când a murit Rachel. îmi aduc aminte ce ciudat mi se părea că subiectul morţii ei era tratat cu aşa mare uşurinţă, trecut cu vederea şi discreditat ca şi cum ar fi fost la fel de puţin important ca o conversaţie despre vreme. Oh, ştiam că oamenii pur şi simplu habar n-au ce să zică şi-şi închipuiau probabil că pentru mine e mai dureros să vorbesc despre asta — în plus, le era teamă şi că vor părea prea curioşi. Moartea lui Rachel a fost aşa de oribilă şi înspăimântătoare, încât a vorbi despre ea putea părea dezgustător şi morbid. Dar mă durea că subiectul era mereu dat la o parte.

Aşa că nu schimb vorba.

— Şi tatăl tău? Cum e?

— E OK, cred. Dar e greu să-ţi dai seama exact, nu? Adică nu vreau să-1 întreb aşa, pur şi simplu.

— De ce nu?

— Pentru că dacă nu e OK? Ce facem atunci? Oricum, ce pot eu să fac în legătură cu asta?

Am destulă experienţă ca să ştiu că nu pot să-i servesc platitudini fară sens, să-i sugerez că ar trebui să încerce să comunice, să-1 mint că vorbele vindecă. Pentru că ştiu că nu vindecă, nu pot să vindece. Vorbele sunt doar vorbe, colecţii de foneme care n-au nicio putere în faţa durerii adevărate, a suferinţei adevărate.

— Nimic, spun. Nu poţi să faci nimic.

Aşa stau lucrurile.

— Exact. Pot doar să spun că sunt OK şi el poate să spună că e OK. Şi-atunci totul e puţin mai bine pentru că nu trebuie să-ţi mai faci griji şi pentru suferinţa celuilalt biet nenorocit, pe lângă rahatul în care eşti tu.

— Da, dau din cap. Cu suferinţa ta te descurci cum poţi. Şi speri să devină mai puţin intensă în timp. Să nu mai fie zilnic în prim-planul minţii tale.

— Da, încuviinţează Robbie.

Apoi tăcem un minut. Aştept, lăsându-1 pe Robbie să aleagă dacă să continue conversaţia sau să schimbe subiectul. Alege să continue şi cuvintele vin repede unele după altele.

— Eram pe punctul de a pleca de-acasă când mama s-a îmbolnăvit rău, dar am rămas pentru că voiam s-o ajut şi pentru că voiam să fiu cu ea, ştii, să petrec cât de mult timp pot cu ea înainte să moară... pentru că ştiam de atunci că e sigur că o să moară... era doar o chestiune de timp. Dar asta

era acum doi ani şi ceva. Şi încă n-am plecat de-acolo. Am douăzeci de ani şi stau încă acasă pentru că mi-e prea milă de taică-meu ca să plec. Dar chestia stupidă e că nu ştiu dacă el vrea ca eu să fiu acolo. Poate vrea pur şi simplu să mă mut dracului odată ca să rămână singur... să se lase copleşit de durere. Poate crede că eu am nevoie să fiu lângă el. E cam... păi, ei... e cam total aiurea, practic.

— Deci tatăl tău nu e prea bine?

— De obicei e OK. Sau cel puţin se poartă ca şi cum ar fi OK. De regulă, e puternic şi ţine să facă lucrurile să meargă, să se asigure că toată casa e veselă, curată, plină de mâncare, chestii d-astea. Ştii, vin tot timpul prieteni pe la noi, facem seri cu pizza şi cu bere. Suntem toţi veseli, veseli... ca şi cum viaţa n-ar putea fi mai frumoasă ca acum, fără o femeie în casă. Dar într-o noapte, cam acum o săptămână, mergeam spre camera lui, să-i spun ceva. Şi
m-am oprit o secundă în faţa uşii, nu-ş' de ce, poate... oricum... m-am oprit şi... l-am auzit plângând. Plângând de-adevăratelea, de ţi se rupea inima, ştii, cu zgomot, plânsul ăla cu suspine. A fost al dracului de nasol. Vreau să zic, da, ştiu că a iubit-o pe mama şi aşa mai departe, ştiu că-i e dor de ea, dar părea aşa de... de... neajutorat. Ca un copil. Ca şi cum nu s-ar mai fi putut controla. Ca şi cum veselia asta e un rahat. Că o mimează doar de dragul meu. Şi nu ştiam ce să fac, am rămas acolo puţin dorindu-mi să se

oprească, să tacă dracului. A fost ciudat. Cel mai rău a fost că nu simţeam nicio milă, îl uram pentru că mă lăsase să-1 aud, pentru că nu păstrase aparenţa că e totul în regulă.

— Ştiu ce vrei să zici.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama ce spun, ce îi dau de înţeles.

— Dacă-ţi vezi părinţii în situaţii din astea te maturizezi, îţi dai seama că lumea e un loc mare şi înspăimântător asupra căruia n-ai niciun fel de control. Şi dacă ei pot să sufere atât de tare, dacă nici ei nu pot controla lucrurile, tu ce să mai speri?

— Exact.

Robbie se uită la mine, dintr-odată speriat.

— Rahat! Mama ta n-a murit sau ceva de genul ăsta, nu?

— A, nu.

Scutur din cap şi râd ca şi cum mi s-ar părea absurd să descopăr că sunt familiarizată cu ideea de moarte.

— E bine mersi. Dar m-am gândit şi eu la lucrurile astea. Şi am citit nişte cărţi de-ale lui tata despre pierderi
de felul ăsta şi despre cum se descurcă diferiţi oameni în asemenea situaţii. Da, sunt morbidă. Nebună.

— E, chiar ai pus degetul pe rană. Majoritatea oamenilor se sperie când le spun că a murit mama. Majoritatea se întunecă la faţă şi schimbă subiectul. De fapt, mi-a făcut mai bine să vorbesc

cu tine decât cu psihologul. E o femeie foarte plictisitoare, care se repetă tot timpul şi mă duc în continuare la ea doar pentru că tata zice că trebuie să mă duc. Mă întreabă mereu ce simt şi cum mă *simt* faţă de ce simt. Şi-apoi îmi spune că sentimentele mele sunt perfect normale, dar în acelaşi timp sugerează că ar trebui să încerc să simt cu totul altceva. E o pierdere de vreme. O aiureală totală. Am la fel de multe de câştigat dacă vorbesc cu un sul de hârtie igienică.

Sunt pe cale să-i spun că şi eu am dubii în legătură cu consilierea, cu ideea că există moduri mai bune, mai eficiente de a suferi, cu ideea aproape inumană că peste o moarte îngrozitoare, prematură, poţi *trece,* când Alice strigă din cealaltă cameră.

— Bună dimineaţa? o auzim spunând.

Vocea ei e aspră şi groasă după petrecerea de azi-noapte.

— Oameni? Unde sunteţi? Mă simt foarte singură pe-aici.

Eu şi Robbie ne zâmbim şi ridicăm din umeri, încheind discuţia. Luăm ceainicul şi laptele, zahărul şi cănile şi mergem în living după Alice.

O iau pe Sarah de la grădiniţă mai devreme ca de obicei. înainte să mă vadă, o urmăresc o clipă pe geam şi sunt bucuroasă să văd că pare cât se poate de fericită. Se joacă singură cu plastilina, complet absorbită s-o morfolească şi s-o bată, transformând-o într-o chestie lungă, lipicioasă şi colorată. E o fetiţă singuratică, ce nu se simte bine în preajma

celorlalţi — exact cum era şi Rachel — şi, cu toate că sunt bucuroasă să văd că e precaută şi cred că-i bine că şovăie să se-apropie de străini, mi-e teamă că asta o să-i facă viaţa mai grea. în fond, vrea, nu vrea, tot trebuie să se ducă la şcoală şi să relaţioneze cu oamenii.

E ciudat totuşi că timiditatea lui Rachel nu mi s-a părut niciodată un dezavantaj. Ba, dimpotrivă, era o trăsătură de caracter care-mi plăcea mult. Pentru fata mea însă vreau ca viaţa să fie perfectă. Vreau ca toată lumea s-o placă, vreau să fie fericită şi totul să-i meargă cât mai uşor şi mai bine cu putinţă.

Oamenii îmi spun mereu că sunt prea protectoare, că trebuie s-o las mai liberă, să-şi croiască singură drumul în lume, dar adevărul e că nu poţi fi niciodată prea protector cu cei dragi. Aş vrea să-i apuc de braţ pe cei care spun asta, să-i strâng tare şi să strig cât mă ţin puterile, *pericolul pândeşte la tot pasul, nebunilor! Credeţi că sunteţi în siguranţă, credeţi că oamenii sunt de încredere? Simpatici? Căscaţi bine ochii înjur!* Dar ar crede că-s nebună. Sunt naivi, inconştienţi, nu-şi dau seama că lumea e plină de oameni care-ţi doresc răul, care vor să te rănească, şi mă minunez cât de orbi pot fi.

Să fii mamă e greu, contradictoriu, imposibil. Vreau ca Sarah să fie fericită, să-şi facă prieteni, să râdă şi să se bucure. Nu vreau să cunoască frica paralizantă cu care trăiesc eu în fiecare zi. Dar vreau să fie şi prudentă. Să intre în lumea asta plină de primejdii cu ochii larg deschişi.

Când deschid uşa şi intru în camera de joacă, rămân în spate şi aştept să-mi simtă prezenţa şi să se-ntoarcă. Ador momentul în care mă vede pentru prima dată, expresia de încântare pură ce-i luminează chipul, felul în care uită imediat de orice făcea înainte şi se-aruncă în braţele mele. Mă aplec, o iau în braţe şi-o strâng tare la piept. La grădiniţă nu vine decât două după-amiezi pe săptămână, miercurea şi vinerea — după-amiezi dureros de lungi şi plicticoase pentru mine — iar vineri după-amiaza, când o iau, sunt întotdeauna uşurată, bucuroasă că s-a mai terminat o săptămână, că putem fi împreună patru zile întregi înainte să fiu nevoită s-o aduc înapoi.

De fapt, nu e musai să meargă. Am înscris-o la grădiniţă pentru că mi se pare că aşa trebuie, pentru că ştiu că are nevoie să interacţioneze cu alţi copii. Eu nu lucrez — n-aş suporta să fiu despărţită de dimineaţa până seara de ea, de cinci ori pe săptămână — iar Sarah şi cu mine locuim în casa părinţilor mei, într-un apartament drăguţ şi însorit, cu intrare separată, la parter. înainte de-a ne muta, mama şi tata au schimbat mocheta şi au zugrăvit pereţii într-un galben-pal, de culoarea cireşelor pârguite. Au montat şi o bucătărie nouă; e albă, curată, modernă şi dă înspre sufrageria plină de cărţi şi jucării, o canapea moale, confortabilă şi-un televizor. Nişte uşi glisante se deschid către o curte pavată cu dale de cărămidă — în care tata a făcut şi o groapă cu nisip — unde Sarah poate să dea ture cu tricicleta,

rămânând mereu sub ochii mei, în siguranţă, departe de orice pericol. Avem câte-un dormitor fiecare — deşi Sarah se strecoară mai mereu în patul meu — şi o băiţă minusculă, cu cadă, dar fără duş.

Astăzi am venit s-o iau mai devreme, pentru că e ziua excursiei noastre anuale. O s-o duc la Jindabyne, la zăpadă, şi mă bucur ca un copil gândindu-mă cât de încântată va fi când o va vedea. De-acum e deja primăvară, iar cea mai bună zăpadă, cea la care se-ngrămădesc turiştii, a trecut. Dar noi nu ne ducem la schi. Schiez îngrozitor şi nici nu ţin neapărat ca Sarah să înveţe, cel puţin nu încă. Dar putem să facem un om de zăpadă, putem să ne batem cu zăpadă şi poate chiar să ne dăm cu săniuţa. Putem să bem ciocolată caldă în faţa focului şi putem să ne bucurăm de frig şi de timpul petrecut împreună, departe de mama şi de tata.

— Mămico! strigă când mă vede.

Se ridică în picioare şi se-aruncă spre mine, dărâmându-şi în graba ei scăunelul, şi mă cuprinde cu braţele pe după gât.

— Suntem gata de plecare?

— Eu, una, sunt. Dar tu?

— Mi-ai făcut bagajul?

— Dap.

— L-ai pus şi pe ursuleţul Sally?

— Sigur.

— Dar cu Bunica şi Bunelu ce facem?

Ştie cât de dependenţi sunt părinţii mei de ea şi mă-ntrisează că îşi face griji pentru ei încă de pe acum.

— în weekendul ăsta or să se distreze şi ei de minune. Or să vină nişte prieteni în vizită la ei şi-or să facă o petrecere.

— Da? zice, luminându-se la faţă. Sunt bucuroşi?

— Foarte. Aproape la fel de bucuroşi ca noi.

Mă aplec şi-o iau în braţe, iau şi bagajele, semnez de plecare în registru şi mergem la maşină. Ieşirea din Sydney e rapidă şi lipsită de incidente; e prea devreme pentru aglomeraţia de vineri seara. Sarah e tăcută în maşină. Stă tolănită pe bancheta din spate, cu degetul mare în gură, într-o poziţie relaxată şi priveşte concentrată pe geam, ca în transă. întotdeauna a fost aşa în maşină, când era mică asta fiind cea mai bună metodă s-o fac să adoarmă sau s-o opresc din plâns.

Pe autostradă conduc cu grijă, ţinându-mă cât mai departe cu putinţă de alte maşini, ascultând de sfaturile tatei despre şofatul defensiv. Tata a încercat să mă convingă să nu plecăm în excursie. *Drumurile or să fie groaznice,* zisese, *cei mai proşti şoferi, idioţii ăia descreieraţi, se duc cu toţii acolo în weekend. Iar tu nu eşti obişnuită să conduci în condiţiile astea.* Fusese scurt şi la obiect — *Nu fi proastă* — dar observasem că avea lacrimi în ochi şi-i tremurau mâinile.

îi înţeleg spaima — oamenii sunt ucişi pe şosele în fiecare zi. O mică greşeală, o eroare de

judecată, o clipă de neatenţie — oricare dintre ele ne-ar putea pune în calea unuia dintre nenumăratele camioane ce se-nghesuie pe autostrada asta. Alte două vieţi mistuite într-o clipită. O familie deja destrămată ar fi anihilată. Mama şi tata n-ar mai avea niciun motiv să mai trăiască. Să-şi piardă încă un copil şi singurul nepot ar fi prea mult pentru ei, căci ştiu mai bine decât alţii că lucrurile inimaginabile chiar se-ntâmplă, coşmarurile pot să devină şi chiar devin realitate.

— Aşa că tocmai de dragul părinţilor mei nu-mi dezlipesc ochii de şosea şi-mi ţin mâinile strânse pe volan şi mintea limpede. Frica tatălui meu e cea care mă împiedică să apăs pedala de acceleraţie până la pământ.Nu, nu, nu, nu, nu! Nu Coffs Harbour. Nici gând.

Alice scutură din cap.

— E aşa groaznic acolo, plin de grăsani. Şi nu-i niciun restaurant bun.

— Plin de grăsani?

Scutură şi Robbie din cap.

— Eşti aşa de snoabă uneori, Alice!

— E adevărul adevărat. E o văgăună. Şi dacă vrei o vacanţă la plajă, Coffs oricum nu e locul potrivit. De fapt, chiar n-ai unde să stai lângă apă, nu ştii? între case şi plajă e o linie de cale ferată. E o porcărie. Crede-mă! Părinţilor mei le plăcea la nebunie acolo. Iar ăsta e cel mai urât lucru pe care-1 poţi spune despre un loc.

Alice nu mi-a zis până acum nimic cu-adevărat semnificativ despre părinţii ei şi mă întreb care e, de fapt, relaţia dintre ei. Uneori, pare să-i urască, îşi bate joc de ei — de sărăcia, de lipsa lor de gust, de prostia lor — şi sunt şocată de cât de nesimţitoare poate fi faţă de nişte

S,

oameni care sunt sânge din sângele ei, care au crescut-o şi care, cu siguranţă, o şi iubesc. Alteori însă, vorbeşte despre mama ei cu o dragoste şi o admiraţie aproape palpabile.

într-o bună zi, o s-o rog să-mi spună mai multe despre ei. într-o bună zi, sper să-i şi cunosc.

încercăm toţi trei să punem la cale o mică excursie de weekend. Sunt plină de elan şi-mi imaginez un weekend superb, de înot, festinuri şi discuţii. Dar nu părem să ne putem pune de acord asupra celui mai potrivit loc în care să mergem — şi-avem şi puţini bani, ceea ce face lucrurile şi mai dificile, dat fiind că Alice e o mofturoasă.

Mă simt puţin vinovată pentru că ai mei au o casă de vacanţă în Blue Mountains, casă pe care o mai folosesc uneori, în weekend. E absolut încântătoare, modernă, de lemn alb şi inox, cu spaţii largi, deschise şi o spectaculoasă privelişte asupra munţilor. Tatăl meu a proiectat-o şi a pus în ea tot ce-i place în general la case. Confort şi stil, linii drepte, curate şi, cel mai important, multă lumină şi spaţii aerisite. Are şi piscină şi teren de

tenis, aşa că ai mereu ceva de făcut, şi e aşezată în mijlocul unui teren de două hectare, ascuns de privirile indiscrete în spatele unei' perdele dese de conifere.

Părinţii mei ar fi bucuroşi să mă lase s-o folosesc, mai ales că mi-au sugerat de multe ori să merg acolo cu prietenii în weekend şi sunt convinsă că ar fi încântaţi să ştie că mă simt bine acolo. E un loc fabulos şi probabil că ne-am distra de minune, şi-ar fi şi pe gratis. însă nu cred c-aş putea să fac faţă. De când a murit Rachel am fost acolo o singură dată — la câteva luni după moartea ei, când mama, tata şi cu mine eram încă în stare de şoc şi ne purtam ca nişte suflete pierdute, rătăcind de colo-colo fără niciun scop. Să fiu acolo fără Rachel era atât de dureros — absenţa ei era ca un fel de vid malefic care sugea toată
bucuria şi frumuseţea locului — încât nu m-am mai întors de-atunci.

în vacanţele şcolare veneam cu maşina de la Melbourne şi stăteam câte-o săptămână, uneori chiar două. Era un loc liniştit în care Rachel putea să studieze în voie. Pianul de concert al lui Rachel fusese dintotdeauna piesa centrală a livingului, iar când Rachel încă mai trăia, mama, tata şi cu mine obişnuiam să stăm pe terasă, să ne bem ceaiul şi să o ascultăm studiind. Noapte de noapte stăteam acolo, transfiguraţi de puterea muzicii şi de priveliştea munţilor, de-abia schimbând câte-un cuvânt, uitându-ne din când în când unul la altul şi

zâmbind, recunoscându-ne parcă norocul, acceptând minunata lejeritate şi prosperitate a vieţii noastre.

N-aveam televizor sau radio, nici vreo altă sursă de divertisment, dar aveam jocuri, scrabble, şah şi puzzle-uri enorme. Zilele petrecute acolo treceau încet — timpul n-avea nicio importanţă atâta vreme cât eram departe de angajamentele vieţii de zi cu zi — şi ne bucuram unii de prezenţa afectuoasă a celorlalţi. Nu vorbeam despre asta, dar se vedea din felul nostru de-a ne comporta — isteria jocurilor de tenis, modul în care discutam despre mesele noastre şi hotărâm cine va găti în seara respectivă, urmată de pregătirea extrem de atentă şi consumarea apreciativă a mâncărurilor, lungile plimbări de după-amiază (la braţ sau ţinându-ne de mână) în care ne-aminteam de alte vremuri şi mai râdeam un pic, surâsurile calde — toate erau o formă de recunoaştere mută a faptului că eram încântaţi şi recunoscători să facem parte dintr-o familie atât de iubitoare, fericită şi privilegiată.

Aşa că, deşi casa de la munte se potriveşte perfect cu ocazia, nu pomenesc nimic de ea, sugerând în schimb să mergem undeva în sud.

— Dar apa e mai rece în sud. Vreau să merg în nord, unde-i mai cald, se smiorcăie Alice.

— Nici n-o să-ţi dai seama de nenorocita de diferenţă, în plus, în sud e mai multă linişte. Şi mai ieftin.

Robbie mă priveşte, îmi zâmbeşte şi-mi face semn, amuzat de dispoziţia nesuferită a lui Alice.

— O idee strălucită, Katherine.

— Hei! Alice se uită la mine, apoi la Robbie. Am văzut cum v-aţi uitat unul Ia altul. Aveţi micile voastre secrete acum? Şi chiar despre mine, nu?

Zâmbeşte, dar vocea îi e un pic tăioasă, iar în priviri are o sclipire de gheaţă.

— Amintiţi-vă totuşi că despre mine e vorba aici. Voi doi nu prea aveţi de-a face unul cu altul. Dacă n-aş fi fost eu, nici măcar nu v-aţi fi cunoscut.

— Taci, Alice!

Robbie îşi dă ochii peste cap, înălţând cana goală.

— Mai vreau nişte cafea. Fii o gazdă bună şi mai adu-ne, te rog.

Alice îşi apropie chipul foarte mult de faţa lui Robbie şi, pentru o clipă, nu sunt sigură ce-are de gând. Pare furioasă şi mă-ntreb dacă n-o să ţipe la el sau dacă n-o să-1 dea afară, ba chiar, pentru o fracţiune de secundă, am impresia c-o să-1 muşte. în loc de asta, îşi apasă buzele cu putere pe ale lui, deschide gura şi-i bagă limba cu forţa între dinţi. Se retrage la fel de brusc, ia cănile goale de jos şi se ridică.

— încă o cafea? Un ceai, Katherine?

Se uită la noi şi zâmbeşte veselă.

— Sună bine. Mersi.

Robbie o urmăreşte cu privirea ieşind din cameră şi e evident după expresia admirativă şi uimită de pe chipul lui că e complet vrăjit.

— Era serioasă? întreb eu.

Se întoarce la mine, cu o expresie uimită pe chip, ca şi cum ar fi uitat că eram acolo.

— Serioasă?

Aprobă din cap.

— Oo, da. Dacă te referi la faptul că toată chestia asta se învârte în jurul ei, foarte serioasă. Să ştii că Alice e o narcisică incorigibilă. In-co-ri-gi-bi-lă. Nu-i pasă, de fapt, decât de ea însăşi.

în situaţia dată, cred că Robbie nu face decât să arunce o remarcă superficială, aşa, într-o doară. în fond, o iubeşte, aşa că nu poate să fie prea serios. Alice e un pic egoistă, un pic prea preocupată de ea însăşi, asta am observat şi eu. Şi ce dacă? Poate să fie şi uimitor de generoasă şi bună. Are şi o remarcabilă capacitate de a-i asculta pe ceilalţi şi de a-i face să se simtă speciali.

— Dar o iubeşti oricum, râd eu.

— E ca un drog. Nu mă mai satur.

Pare trist şi sunt surprinsă de brusca lui seriozitate.

— E ca şi cum aş şti că nu-mi face bine şi că n-o să fiu niciodată fericit cu ea, dar nu mă pot abţine. Orice mi-ar face, mă întorc mereu.

înalţă din umeri şi priveşte în altă parte.

— Sunt dependent. Sunt dependent de Alice.

— Dar ce...? sunt pe cale să-1 întreb ce i-a făcut mai exact şi de ce crede că nu e bună pentru el, dar Alice intră înapoi în cameră cu cănile noastre aburinde.

Aşa că facem planuri pentru weekend şi râdem, şi uităm cu totul de orice momente stânjenitoare. Uit

să mă mai mir de ce-a zis Robbie mai devreme şi nici măcar nu-mi trece prin minte să-1 întreb de asta mai târziu. Deci Alice are câteva chichiţe numai ale ei. Nu le-avem oare cu toţii? Pur şi simplu, sunt mult prea fericită ca să mă deranjeze chestia asta. Mă distrez mult prea bine ca să bag în seamă micul semnal de alarmă care mi s-a aprins în cap

— .Şi dup-aia ce s-a întâmplat?

Carly se apleca spre mine, cu ochii mari şi curioşi.

— Haide! Nu poţi să te-opreşti acum!

însă Rachel stătea chiar în uşă. Avea pijamaua boţită şi era roşie şi umflată la faţă. Mi-am dat seama imediat că plânsese.

— Rach? am zis, cuprinzând-o cu braţul pe după umăr. Ce s-a întâmplat?

— Iar am avut un coşmar.

— Vaai, vino-aici. Vino şi stai cu noi.

I-am zâmbit lui Carly, cerându-mi scuze. începusem să-i spun despre noaptea trecută, pe care-o petrecusem cu prietenul meu, Will. Ne sărutaserăm şi ne atinseserăm şi aproape că ajunseserăm să facem sex. Carly insistase să-i dau toate detaliile.

Carly era cea mai bună prietenă a mea. Era o fată zgomotoasă, cam directă, cunoscută mai degrabă pentru replicile ei iuţi şi umorul sarcastic decât pentru realizările şcolare. Când venise prima dată la noi la şcoală, nu ne putusem suferi — pe mine mă dezgusta aparenta ei vulgaritate, iar ea mă considerase, cu propriile-i cuvinte, o ştoarfa de bani gata, fandosită şi cu nasul pe sus. De fapt, cred că eram amândouă intimidate de diferenţele enorme ce păreau să existe între noi.

Am devenit prietene la cataramă în tabăra din clasa a şaptea; şapte zile chinuitoare de frig, umezeală, foame şi lipsă de confort, menite să ne ajute să ne „descoperim". Noi două am primit sarcina de-a găti împreună (sunt convinsă că era o altă găselniţă de-a profesorilor care voiau să legăm prietenii cu toţi duşmanii noştri) şi ne-am împrietenit de-adevăratelea luptându-ne în fiecare seară să pregătim ceva comestibil din puţinele produse pe care le-aveam la îndemână, obligate să facem faţă protestelor constante şi extrem de gălăgioase ale colegilor noştri. Am fost impresionată de capacitatea lui Carly de-a lua totul în glumă şi de-a trata orice reproş sau plângere cu o admirabilă doză de bună dispoziţie. Iar Carly mi-a spus mai târziu că a fost impresionată de tenacitatea mea, de hotărârea mea neclintită de-a încerca să facem tot ce putem cu ce-aveam la dispoziţie. I-a plăcut faptul că n-am încetat niciodată, seară de seară, să încerc să pregătesc o masă decentă, deşi amândouă ştiam că era imposibil.

Rachel s-a aşezat pe podea, lângă mine şi am cuprins-o cu braţul pe după umăr.

— Acelaşi vis? am întrebat.

— Da.

— Rachel tot are visul ăsta îngrozitor, i-am explicat lui Carly. Vede o fată care i se pare foarte cunoscută, iar fata îi zâmbeşte, aşa că se duce la ea.

— Şi cu cât mă apropii mai tare, continuă Rachel, cu-atât mai familiar îmi pare chipul ei. Mai întâi sunt foarte bucuroasă şi entuziasmată s-o văd. E ca şi cum aş iubi-o foarte mult, ca şi cum aş şti-o de undeva. Dar, pe măsură ce mă apropii, încep să mă gândesc că poate fata asta nu e de fapt aşa de prietenoasă şi că are ceva foarte rău în ea. Iar apoi, când sunt chiar în faţa ei, văd că, de fapt, sunt *eu,* că are faţa *mea,* şi dintr-odată ştiu ce-nseamnă chestia asta. Să-mi văd propria faţă aşa. înseamnă că o să mor şi mi se face dintr-odată o *frică...* şi încerc să mă întorc şi să fug de fata asta... dar ea începe să zâmbească, un zâmbet de-a dreptul oribil, malefic. Iar eu încerc să fug şi ea râde, şi râde şi bineînţeles că nu pot să fug. Iar apoi mă trezesc.

Rachel o privi pe Carly şi ridică din umeri.

— E foarte înspăimântător, ştiu că nu sună aşa de rău, doar că, în vis, sunt atât de sigură c-o să mor. Fata asta, fata asta care seamănă cu mine e un fel, un fel de mesager al morţii.

— Sună absolut îngrozitor, se înfioră Carly, nici nu-i de mirare că te sperii.

— De ce nu te-ntinzi tu la mine în pat? i-am zis lui Rachel. încearcă să adormi. Mâine ai şi repetiţia aia mare, aşa că trebuie să te odihneşti.

Rachel se urcă la mine în pat. I-am tras păturile pe ea, am pupat-o pe frunte şi m-am aşezat înapoi pe podea, lângă Carly.

— Deci? mă înghionti Carly. Zi mai departe, te rog.

— Nu, am scuturat eu din cap şi am zis în şoaptă, ai răbdare până adoarme Rachel.

— Ştiu despre ce vorbiţi, zise Rachel din pat, în surdină. Ştiu că vorbiţi despre băieţi şi alte chestii d-astea.

V-am auzit când am intrat. Nu vă opriţi din cauza mea. Nu-mi pasă. Pe cuvânt. Nici măcar n-am să ascult.

Carly înălţă din sprâncene ca şi cum ar fi vrut să-mi zică: „Vezi? Nu-i nicio problemă!"

— Promiţi? am zis. Promiţi să nu asculţi ce vorbim, Rach?

— De-abia mai pot să-mi ţin ochii deschişi, răspunse ea. O să adorm înainte să scoateţi două vorbe. Şi nu-mi pasă ce vă faceţi tu şi cu Will. Crede-mă. E pur şi simplu scârbos.

Aşa că i-am povestit lui Carly ce s-a întâmplat între mine şi Will. I-am zis aproape totul, cât mai repede şi mai în şoaptă cu putinţă, ca să nu audă Rachel. Mă rog, i-am povestit chestiile fizice, dar nu şi ce ne-am spus unul altuia. Nu i-am spus cum am râs de încântare şi bucurie, cum ne-am şoptit cuvinte tandre şi ne-am jurat c-o să fim mereu împreună. Mult mai mult decât ceea ce se întâmplase fizic între noi, cuvintele de dragoste pe care le schimbaserăm erau ceva sfânt şi le-am păstrat numai pentru mine.

A doua zi, ne-am întâlnit cu Rachel după repetiţia ei de pian. începuserăm de curând să

bem cafea şi nimic nu ne făcea mai multă plăcere decât să intrăm într-o cafenea şi să stăm cu câte-un cappuccino în faţă cât de mult puteam — studiindu-i pe ceilalţi clienţi şi bârfindu-ne prietenii. Părea o chestie de oameni mari, dar, spre deosebire de toate celelalte chestii de genul ăsta pe care începuserăm să le gustăm — petrecerile şi alcoolul şi tot ce avea legătură cu băieţii — asta era o treabă sigură şi confortabilă. Nu era nimic secret sau ascuns la ea şi nu trebuia să impresionăm pe nimeni, nu era nevoie de nicio reprezentaţie, de nicio mască. Puteam fi noi însene.

Am luat-o pe Rachel cu noi la cafenea, lăsând-o să ne povestească despre cât de entuziasmată era de concertul pe care avea să-1 susţină. Ceilalţi muzicieni erau fabuloşi şi se-nţelegeau de minune asupra modului de interpretare a piesei. îmi facea plăcere să vorbesc despre concert pentru că mă interesa subiectul, pentru că iubeam şi înţelegeam muzica, dar şi pentru că mă bucura întotdeauna s-o văd pe Rachel animată şi vorbăreaţă. După o vreme însă, mi-am dat seama că prietena mea, Carly, se plictisea, ochii îi fugeau în toate părţile şi începuse să bată darabana cu degetele în masă.

— Carly, am zis. Hello? Te plictisim de moarte?

— Oh, Doamne! îmi pare rău.

Rachel îşi duse mâna la obraz, care se înroşise deja.

— Turui întruna despre chestia asta, nu-i aşa? Doar că e aşa de interesant! Scuze, hai să schimbăm subiectul!

Carly expedie scuza lui Rachel cu o scurtă mişcare a capului:

— La ce oră trebuie să ajungi acasă?

— N-am o oră anume.

M-am uitat perplexă la Rachel:

— Dar nu trebuie să studiezi?!

Rachel se uită la ceas:

— Ba da, dar e de-abia patru şi-un pic. Am timp destul.

— îi ştii pe Jake şi pe Ross şi pe tipii ăia care stau cu ei?

Carly se uită la mine şi am ştiut din modul în care zâmbea că avea un plan în care n-aş fi vrut să fie implicată şi Rachel.

— Mda.

îi ştiam vag. învăţau la şcoala de băieţi şi erau cu un an mai mari decât Carly şi decât mine. Erau într-o formaţie şi se ştia despre ei că-s nebuni rău şi extrem de populari.

— Au repetiţii cu trupa în după-amiaza asta. în vechiul şopron. Mă rog, cred că trebuia să fie o repetiţie, dar s-a cam transformat într-un chef. Se pare că vin destui. Adică, mai toată lumea din clasa a Xl-a şi-a XII-a. Ştii şi tu, muzică, beri şi alte chestii. Ar trebui să fie mişto.

Am scuturat din cap.

— Nu cred, nu azi.

— Haai, de ce nu? zise Rachel. Mi-ar plăcea la nebunie să văd trupa.

— Sunt *mai mari* decât noi, Rach. Or să bea şi-or să facă tot felul de chestii. N-o să te simţi deloc în largul tău.

— Dacă-i şi muzică, n-o să am nicio problemă.

— Nu. Hai, mai bine, acasă!

— Hai, Katie, te roog! Mergem doar şi vedem trupa un pic şi dup-aia mergem acasă. Ştiu că tu crezi că nu-s decât un copil mare, dar nu-i aşa. Şi am şi eu nevoie să mă distrez un pic. în următoarele două săptămâni n-o să fac altceva decât să studiez. Muzica lor o să-mi dea avânt, o să mă inspire. *Te roogl*

Pentru majoritatea celor de vârsta ei, Rachel era altfel. Nu părea să aibă nevoie de prieteni, aşa cum are majoritatea adolescenţilor. Asta nu însemna că era rece sau că nu iubea oamenii, pentru că nu era deloc aşa. Pe cei la care ţinea, îi iubea din toată fiinţa şi le era devotată până la Dumnezeu. Dar era timidă. Adunările, petrecerile o stânjeneau şi-o făceau să se simtă nelalocul ei şi, în plus, nu se pricepea deloc poarte o conversaţie. Dacă era într-un loc aglomerat, iar cineva i se adresa direct, începea să se înroşească şi să se bâlbâie, dădea drumul la un şuvoi de cuvinte fără noimă şi se retrăgea în sine pentru a face cât mai clar faptul că nu voia să vorbească cu nimeni. Era atât de tăcută şi nevorbăreaţă, încât celor care nu o cunoşteau le putea părea rece şi indiferentă. Dar dacă reuşeai

să o atragi într-o discuţie, s-o faci să uite pentru o clipă de ea însăşi, te surprindea cât de multe lucruri dintre cele ce se petreceau în jurul ei observase. Avea perspicacitate şi o înţelepciune caldă, înţelegătoare, mult peste vârsta ei. Aproape toţi cei care o întâlneau şi făceau efortul de-a o cunoaşte ajungeau să o admire. Era singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată complet lipsită de răutate, invidie sau lăcomie; singura persoană pe care aş putea-o vreodată compara cu un înger.

Iar dorinţa de-a merge la o asemenea petrecere era atât de străină de Rachel, încât m-a luat prin surprindere. Mă bucuram s-o văd aşa de relaxată şi de vorbăreaţă cu Carly şi că voia să meargă şi ea la o petrecere. Am crezut că era un semnal, că începea să iasă în sfârşit din găoacea ei şi eram încântată. Voiam să se distreze. Nu dăduse niciodată semne de revoltă şi nici nu-mi trecea prin minte că o să intre-n vreo belea, aşa că n-am văzut niciun motiv să zic în continuare nu. Voia să meargă, voia să asculte muzică şi nu era nimic greşit în asta.

Fireşte că, la vremea respectivă, nu ştiam că decizia asta se va dovedi una crucială. Când lucrurile o iau razna, când se-ntâmplă o tragedie, oamenii privesc întotdeauna înapoi, încercând să găsească punctele de cotitură — acele momente importante care pun evenimentele fatidice în mişcare. Uneori e greu să găseşti un moment sau un eveniment, o decizie anume care ar fi putut preveni o tragedie.

— Bine, am ridicat eu din umeri. Nu văd de ce nu. însă în ce priveşte viaţa lui Rachel, acest moment anume, această decizie banală i-au hotărât soarta

.Vivien încearcă să n-o arate, dar îmi dau seama că e surprinsă când îi spun că plec în weekend cu Alice şi Robbie. înainte de-a pleca la lucru, mă strânge tare în braţe.

— Să faci bine să te distrezi, domnişorico! zice.

Am hotărât să luăm maşina mea, Peugeot-ul cel nou, pentru că e cea mai rapidă şi mai confortabilă, şi s-o pornim spre sud. Plecăm din Sydney vineri dimineaţă. Alice şi cu mine ar trebui să fim la şcoală, dar profesorii sunt destul de îngăduitori cu elevii de clasa a XII-a şi probabil că n-or să comenteze nimic. în orice caz, eu mi-am luat *Hamlet*-ul la mine şi plănuiesc să-1 recitesc tolănită la soare, pe plajă. Robbie şi-a luat unul dintre puţinele sale weekenduri libere de la restaurant şi conduce, pentru că e singurul dintre noi care nu-şi face probleme să depăşească 80 de kilometri la oră. Suntem entuziasmaţi şi bine dispuşi, râdem şi glumim mare parte din cele patru ore cât durează drumul până la Merimbula.

Am închiriat o veche cabană de lemn, chiar pe plajă. Am găsit casa pe net şi, cu toate că erau şi câteva poze din interior — bucătăria şi sufrageria — nu suntem foarte
siguri ce-o să găsim acolo. Aşa că, atunci când ajungem şi vedem o încântătoare căsuţă văruită în alb, cu o terasă mare de lemn deschisă către plajă, suntem uşuraţi şi încântaţi în acelaşi timp.

Dăm buzna înăuntru şi alergăm dintr-o cameră într-alta, râzând şi strigând:

— E perfect.

— Doamne, ia uitaţi-vă la baia asta veche şi enormă.

— Şi ce privelişte! Auzi oceanul din fiecare cameră. Uau! E pur şi simplu superb.

— Oh, hei, veniţi să vedeţi dormitoarele! Paturile astea... sunt absolut incredibile.

Ne punem slipurile şi-o zbughim pe plajă. Alergăm cu toţii direct în apă, iară să ne mai obosim s-o încercăm, şi sărim în valuri. Apa e îngheţată, dar sunt prea fericită, prea îmbătată de viaţă, de prietenie, de bucuria de-a trăi, de conştiinţa faptului că înaintea mea se află trei zile întregi de destrăbălare autentică pentru a-mi face griji din pricina frigului. Alice şi Robbie se stropesc, apoi se iau în braţe şi râd. Alice fuge de el, râzând şi se împiedică. El o prinde, dar ea se smuceşte, iar una dintre bretelele sutienului îi cade de pe umăr, lăsându-i la iveală un sân. Asta o face să râdă şi mai tare, se învârte şi chiţăie ca un copil nebun de fericire, şi-şi dă jos şi cealaltă bretea, lăsându-şi amândoi sânii la vedere. Apoi îi ia în căuşul palmelor, îi ridică şi-i strânge, împungând aerul cu sfârcurile înspre Robbie.

— Pac, pac, eşti mort, zice.

— Oh, aaaahhhh!

Robbie îşi duce mâna la inimă şi cade pe spate, în apă.

Alice se întoarce, îndreptându-şi sfârcurile înspre mine.

— Nu, nu, râd eu. Te rog, ai milă!

întrezăresc o mişcare cu coada ochiului şi mă întorc, văzând un cuplu de vârstă mijlocie. Trec pe-acolo, zgâindu-se la noi, având împietrită pe chip o expresie dezaprobatoare, dezgustată.

Alice îmi urmăreşte privirea şi-i vede la rândul ei. Văd cum, pe chipul ei, amuzamentul face loc mâniei. Brusc, se întoarce, ajungând să stea faţă în faţă cu ei. Duce mâna la spate şi-şi desface sutienul cu totul, îşi trage slipul în jos, scoate tacticoasă picioarele unul câte unul şi se ridică. Acum îi sfredeleşte cu privirea, goală şi sfidătoare, arborând un zâmbet îngheţat, provocator.

Respectivii pornesc, grăbiţi, mai departe, cu obrajii aprinşi, bombănind şi scuturând din cap.

Alice îi urmăreşte cu privirea, apoi dă capul pe spate şi râde.

Seara, ne ospătăm cu chipsuri şi bulete de peşte de la un fast-food local. Ghipsurile sunt crocante, peştele e proaspăt şi gustos, şi ne îmbuibăm până suntem gata să crăpăm. Odată ce-am terminat, ne tolănim pe canapeaua din salon şi discutăm leneş despre tot felul de nimicuri.

— Doamne, urăsc oamenii de genul ăsta! zice Alice din senin.

— De care gen?

— De genul ţărănoilor conservatori şi încuiaţi la minte pe care i-am văzut astăzi la plajă.

— încuiaţi la minte? Chiar aşa? Te-ai prins imediat ce
soi de oameni sunt, nu? zice Robbie, privind-o ciudat.
g|
După ce i-ai văzut în total vreo cinci secunde!
S^

— Da, chiar cred că m-am prins. Oameni cu vieţi mărunte, tunsori proaste şi haine oribile. Graşi şi urâţi până la Dumnezeu. Genul de oameni care votează pentru conservatori şi urăsc homosexualii. Oameni care spun lucruri de genul — Alice stâlceşte cuvintele cu un puternic accent australian — *„I'o fată dă treabă, chiar dacă-i negresă. Da' n-aş merge până-ntr-acolo încât s-o invit la masă".*

Râd de răutăţile lui Alice, presupunând că sunt spuse în glumă. Robbie însă nici măcar nu zâmbeşte. Se uită serios la Alice şi scutură din cap.

— Eşti o scorpie câteodată.

— S-ar putea să fie aşa, dar probabil că am dreptate în privinţa lor... — arată cu degetul spre el. Eşti tu prea drăguţ.

— Nu sunt drăguţ. Doar că tu eşti nedreaptă. Eşti pur şi simplu...

Alice cască zgomotos, întrerupându-1, şi-şi întinde braţele în sus, deasupra capului.

— Poate că sunt nedreaptă. Dar cui îi pasă? întreaga lume e nedreaptă, Robbie. Şi, crede-mă, ştiu genul ăsta de oameni. îi ştiu prea bine. Sunt exact ca părinţii mei. Trişti. Acriţi. Urâţi. Cumpără margarină în loc de unt şi-şi calcă la nesfârşit nenorocitele-alea de haine. Şi sunt întotdeauna preocupaţi de ce face restul lumii, pentru că vieţile lor patetice sunt mult prea plictisitoare. Le-o văd în ochi. Le simt duhoarea de la un kilometru distanţă.

Se ridică şi se întinde din nou, dezvelindu-şi mijlocelul bronzat şi buricul.

— Iar acum trebuie să mă culc. Dintr-odată mă simt foarte, foarte obosită.

Ne trimite amândurora o bezea şi iese din cameră.

Robbie şi cu mine ne zâmbim complice, auzind-o pe Alice cum bombăne de una singură în timp ce se dezbracă şi se trânteşte-n patul ale cărui arcuri scârţâie îngrozitor.

— Să nu faceţi prostii fără mine, strigă dintr-odată din camera vecină. Noapte bună, copii. Fiţi cuminţi!

— Noapte bună, Alice.

— Vrei să mergem să stăm afară, pe verandă? întreabă Robbie după o vreme.

— Sigur.

După expresia pe care-o are când ne aranjează scaunele şi modul în care se-aşază înainte de-a vorbi, îmi dau seama că are ceva pe suflet.

— Vreau să te întreb ceva, zice.

— OK.

Oftează:

— Urăsc să întreb chestii de genul ăsta. Şi înţeleg perfect dacă nu vrei să-mi răspunzi. Ai tot dreptul să mă trimiţi la plimbare dacă vrei.

— Ok, râd eu. Gata, valea!

— Lasă-mă întâi să-ţi pun întrebarea.

— Scuze, hai, întreabă!

înainte să întrebe aruncă pe furiş o privire peste umăr, înspre casă.

— Auzi, Alice îţi povesteşte vreodată chestii… despre mine? Ştii tu, îţi spune ce simte pentru mine?

— Nu, nu prea.

— Nu prea?

Robbie mă priveşte cu nerăbdare, aşteptând probabil să-i spun mai multe.

Dar adevărul e că Alice aminteşte rareori de el când suntem singure. Dacă plănuim să facem ceva împreună, sigur că vorbeşte despre el, însă la modul cel mai practic cu putinţă; nu mi-a vorbit niciodată despre sentimentele pe care le are pentru el. Am întrebat-o o dată dacă *îl iubeşte,* dacă-1 consideră *prietenul* ei, iar ea a râs, a negat din cap şi m-a expediat spunându-mi că nu e ea făcută să fie prietena cuiva. Şi, deşi e limpede că Robbie nu împărtăşeşte atitudinea asta lejeră — e

îndrăgostit lulea — mereu am presupus că între ei există un soi de înţelegere.

Dar Robbie nu mi-ar pune întrebări de genul ăsta dacă ar şti precis cum stă. E clar că aşteaptă mai multe de la relaţie decât e dispusă ea să ofere. Simt dintr-odată nevoia să-1 protejez, să-i oţelesc inima şi să o folosesc pe Alice aşa cum se foloseşte ea de el, pentru a-1 ajuta să-şi găsească o altă prietenă dacă vrea ceva serios. Dar nu o fac, nu pot s-o fac. Habar n-am ce crede Alice despre relaţia ei cu Robbie — poate că îl iubeşte cu-adevărat, dar nu reuşeşte s-o recunoască, poate că-i e teamă să nu fie rănită — şi nu mă simt în postura din care să dau sfaturi sau avertismente, când de fapt sunt şi eu la fel de în ceaţă ca el.

— N-o ştiu decât de trei luni, Robbie, zic.

— Dar aţi ajuns foarte apropiate. Petreceţi o grămadă de timp împreună, zice el. Trebuie să bănuieşti ce gândeşte. Chiar dacă nu-ţi spune nimic explicit.

— Dar n-a spus absolut nimic. Pe cuvânt. Aşa că, nu, nu ştiu mai multe decât tine, răspund, privindu-1 intrigată. Oricum, parcă ziceai că Alice nu e bună pentru tine. Ai comparat-o chiar cu o formă de dependenţă dintre cele mai nocive. Credeam că ai intrat în relaţia asta — ezit, încercând să găsesc cuvântul potrivit — mmm... nu ştiu... cu ochii larg deschişi?

— Mai bine zis cu *inima* deschisă, pe tavă chiar.

Zâmbeşte trist.

— Uneori, pot s-o iau raţional şi să mă bucur de orice mi-ar oferi. Alteori, pot să mă concentrez pe toate chestiile nasoale ale relaţiei şi să mă autoconving că orice treabă serioasă cu Alice m-ar face să m ă simt ca un câine. Sau cel puţin reuşesc să mă prefac că aşa ar fi. Adevărul e însă că aş vrea mai mult.

Oftează.

— Scuze, n-ar fi trebuit să te interoghez aşa. E-al dracu' de plictisitor când oamenii încearcă să vorbească despre relaţiile lor cu o a treia persoană, nu? Doamne, îmi pare rău! Ştiu că nu pot să sufăr când alţii îmi fac chestia asta.

— Nu-ţi mai cere scuze. Nu mă plictiseşti. Nu mă plictiseşti deloc. Doar că n-am ce să-ţi răspund.

— Poate c-ar trebui să caut un tip dintr-ăla care-ţi ghiceşte viitorul. Cum le zice?

— Un medium?

— Asta e, un medium!

— De ce n-o întrebi pur şi simplu pe Alice? Ai şi tu o discuţie serioasă cu ea şi-ntreb-o ce vrea.

— Am încercat. O întreb tot timpul ce simte, ce vrea. E campioană absolută la evitarea întrebărilor, cred c-ai observat asta. Eu îi zic c-o iubesc, iar ea râde şi schimbă subiectul. Dacă devin prea serios, se enervează şi-mi zice să tac din gură.

— Poate trebuie să fii mai direct?

Zâmbesc şi pun mâna pe genunchiul lui, strângându-1 cu blândeţe.

— întreab-o dacă vrea să te ia de bărbat şi să-ţi facă o droaie de copii şi să trăiţi fericiţi pân' la adânci bătrâneţi, glumesc eu.

— Mai trist e că eu chiar *m-aş* căsători cu ea. Pe bune! Aş lua-o într-o secundă, aş lăsa-o însărcinată şi-aş avea şase copii superbi cu ea, aş cumpăra o casă şi mi-aş lua o slujbă plicticoasă şi i-aş întreţine până la sfârşitul zilelor. Aş face totul fără să clipesc. Şi mi-ar plăcea la nebunie. O iubesc! zice el, oftând din nou. Nimeni nu mai e ca ea, nu? E frumoasă, amuzantă, deşteaptă... şi are aşa o poftă de viaţă. Aşa un entuziasm. Face ca până şi cel mai plictisitor lucru din lume să ţi se pară distractiv. Transformă o zi obişnuită într-o petrecere. în comparaţie cu ea, toţi ceilalţi par... plictisitori, goi, fără viaţă.

— Ei na, mersi!

— Rahat, scuze. Nu mă refeream la tine.

— E în regulă. Glumeam, râd eu. Tu însă pari îndrăgostit lulea.

— îhâm... îndrăgostit ca ultimul idiot. De o fată căreia îi e frică de relaţiile serioase.

Mă întreb dacă are dreptate. întotdeauna am crezut că atunci când cineva spune că îi e frică să se implice nu face decât să utilizeze cea mai la îndemână cale de-a ieşi dintr-o relaţie pe care nu o doreşte. O manieră de a-i da cuiva papucii şi de-a te acuza pe tine în locul nenorocitului pe care l-ai părăsit. „Eu sunt de vină, nu tu. Pur şi simplu, nu pot să am o relaţie serioasă" sigur e o lovitură mult mai puţin grea decât „Hei, nu te plac chiar aşa de tare. Ne mai

vedem noi!" Dar în ceea ce-o priveşte pe Alice, s-ar putea să aibă dreptate — ea are cu siguranţă ceva aparte, ceva ascuns, ferecat — şi, în pofida căldurii şi-a deschiderii ei aparente, o parte din ea rămâne mereu tainică, intangibilă.

— Ţi-a spus ea asta? întreb.

Robbie priveşte în depărtare, către plajă, adâncit în gânduri.

— Robbie?

— Scuze, zice. Ce să-mi spună?

— Alice chiar ţi-a zis că i-e frică să intre într-o relaţie serioasă? Sau asta crezi tu?

— Nu cu cuvintele-astea. Doamne, râde, închipuie-ţi-o pe Alice spunând ceva de genul ăsta! Nu, n-a spus-o, dar e destul de evident, nu crezi?

— Nu ştiu. Nu ştiu cum poţi să-ţi dai seama de asta.

— Vreau să zic, toate chestiile alea cu maică-sa... Mama ei adevărată. Faptul c-a fost respinsă de-atâtea ori. E musai să-i fie un picuţ teamă de iubire, nu?

— Mama ei *adevărată*? Ce vrei să spui?

— Oh, la naiba!

Se holbează la mine.

— Nu ţi-a zis?

— Nu, scutur eu din cap. Ce? E adoptată, sau ce?

— Mda. Rahat! Probabil c-ar trebui să tac din gură. Cred c-ar trebui s-o las pe ea să-ţi spună.

— Deja mi-ai spus, zic eu. Mama ei adevărată a respins-o şi a fost adoptată. Ştiu deja că nu-i are la

inimă pe cei care-au adoptat-o. Presupun că la ei se referă când vorbeşte de părinţii ei, nu?

— Da. Pe mama ei, mama ei biologică, o cheamă Jo-Jo.

— Jo-Jo?

— Da. E-o prescurtare hipioată de la Joanne. E o drogată bătrână sută-n sută. O femeie mai egoistă şi mai preocupată de sine n-ai văzut în viaţa ta. Alice o iubeşte, însă. în ciuda faptului că era mult prea praf ca să aibă grijă de ea şi de frăţiorul ei când erau mici.

— Frate? Alice are un frate?

— Mda.

— Un frate. Uau! Habar n-aveam. N-a pomenit de el nici măcar o dată. Cum îl cheamă?

Robbie se-ncruntă şi scutură din cap.

— De fapt, nu ştiu. Alice devine ciudată când vorbeşte de el. Se supără şi face urât. Spune că-i frăţiorul ei şi-atât. Ştiu c-a avut nişte probleme cu legea, ceva grav, dar nu sunt sigur despre ce e vorba. Probabil că droguri, ca maică-sa.

Sunt stupefiată să aflu că Alice are un frate, că a fost adoptată, că secretele ei sunt aproape la fel de copleşitoare ca ale mele. Se pare că avem mai multe în comun decât mi-am imaginat. Amândouă avem un trecut pe care am vrea să-1 uităm şi, dintr-odată, sunt absolut sigură că toate coincidenţele-astea incredibile n-au cum să fie decât un semn. Un semn că Alice şi cu mine eram predestinate să ne întâlnim, că ne era scris să devenim prietene.

— Ce dezastru, zic.

— Mda.

— Viaţa-i chiar nasoală uneori. Săraca Alice.

Ce vreau, de fapt, să spun e: săracele de noi. Tuturor ni s-au întâmplat lucruri îngrozitoare — crime, cancer, abandon — şi, pentru prima dată, sunt tentată să-i povestesc lui Robbie de Rachel. Nu vreau mila sau compasiunea lui, ci credibilitatea pe care ţi-o dă faptul de-a fi trecut printr-o tragedie. îi pot spune că înţeleg, şi chiar o fac, însă pentru Robbie şi Alice, care nu ştiu nimic despre trecutul meu, cuvintele mele trebuie să sune goale. Cuvintele mângâietoare, dar lipsite de înţelegere reală, ale celor norocoşi. Dar mi-e teamă că dimineaţă aş regreta o asemenea indiscreţie, aşa că tac.

*

Mă trezesc târziu a doua zi şi, cu toate că m-am culcat târziu, mă simt proaspătă şi fericită. Soarele se strecoară pe fereastră până la patul meu şi stau o vreme aşa, acoperită doar cu cearşaful şi mă bucur de razele călduţe care-mi mângâie picioarele goale. Ascult tumultul profund al oceanului şi îi aud pe Robbie şi Alice vorbind încet şi râzând în camera lor.

Mă ridic, îmi pun halatul şi merg în bucătărie. Casa e însorită şi la început strălucirea mă orbeşte, clipesc des şi stau locului o clipă, aşteptând să mă obişnuiesc cu lumina.

îmi fac o ceaşcă de ceai şi o iau cu mine pe terasă. Mă aplec peste balustradă şi privesc valurile. Apa e splendidă, cu nuanţe deschise de turcoaz şi valurile se sparg blând pe nisip. Ţinând cana în amândouă mâinile, ies de pe terasă şi mă îndrept spre apă. îmi termin ceaiul, pun cana goală pe nisip, mă uit înapoi spre casă şi în stânga şi în dreapta pe plajă ca să fiu sigură că nu mă vede nimeni. îmi desfac halatul şi îl las să cadă. Alerg în apă şi când apa se adânceşte, mă scufund.

Apa e atât de liniştită, încât pot pluti confortabil pe spate şi pot înota lin şi uşor, de-a lungul unei părţi a plajei. După ce am înotat o vreme, când mă simt şi obosită, şi înviorată, ies din apă, îmi pun halatul şi mă îndrept spre casă.

— Katherine? o aud pe Alice strigându-mă când intru. Ce faci?

Mă îndrept spre camera lor şi mă opresc la intrare. Robbie şi Alice stau în pat, cu picioarele împletite. Când mă vede, Robbie trage cearşaful să se acopere şi surâde timid. Ridic din umeri şi îndrept spre ei un zâmbet larg şi fericit.

— E o dimineaţă splendidă. Splendidă, zic. Am înotat, apa e perfectă. Ar trebui să înotaţi şi voi. Eu o să pregătesc micul dejun. Ouă Benedict, dacă vă plac şi vouă.

— O să mă îngraş de la toată mâncarea asta bestială.

Alice cască şi se întinde.

— Grasă ca părinţii mei adoptivi monstruoşi.

Se uită la mine şi ridică din sprâncene.

— Apropo de asta...

— Da, zic eu şi nu ştiu de ce mă simt prost, ca şi cum m-ar fi prins făcând ceva rău.

Cred că e din pricina felului în care se uită Alice la mine — ca o mamă furioasă care îşi aşteaptă copilul să recunoască fapta rea pe care ea ştie că a facut-o.

— Robbie mi-a spus... că eşti adoptată. Că ai un frate. Sper că nu te superi că ştiu.

Dar expresia rece de pe faţa ei a dispărut şi mă gândesc că poate mi-am imaginat-o eu. Ridică indiferentă din umeri şi cască din nou.

— Nu e ca şi cum ar fi vreun mare secret. Doar că n-apucasem să-ţi spun. Nu e mare chestie, oricum. Nici nu merită să vorbim despre asta.

Observ că o umbră trece peste fruntea lui Robbie, iar buzele i se încreţesc imperceptibil. Oftează şi-şi dă ochii peste cap.

— Sigur. Nu e mare chestie. Nimic nu e mare chestie pentru tine, nu-i aşa, Al? Nimic, nimic, nimic, nimic. Cuvântul tău preferat.

— Hei, Robbie, spune Alice, cu vocea dură şi rece, cu furia vizibilă pe faţă, dacă nu-ţi convine viziunea mea asupra vieţii, dacă nu-ţi place cum gândesc, atunci ce faci aici? A? Robbie? Ce anume faci aici?

— Nu zic că nu sunt de acord cu felul în care gândeşti. Nu zic asta. Spun doar că e de căcat să dai la o parte tot ce e emoţional ca şi cum n-ar însemna nimic. E un fel de act de bravură. Un fel de chestie defensivă... şi nu cred că e sănătos.

— Ce?

Se uită la el neîncrezătoare, se dă jos din pat şi se postează lângă el. îşi pune mâinile în şold. Poartă o cămaşă de noapte albă, simplă şi drăguţă, aproape copilărească, şi câte o pată roşie îi colorează fiecare obraz. Ochii îi strălucesc de furie. Pare inocentă, frumoasă şi periculoasă, toate deodată şi e greu să nu te uiţi fix la ea. Dă din cap şi zâmbeşte amar.

— Ce tot spui acolo, Robbie? Despre ce *vorbeşti?*

— Vorbesc despre tine, Alice. Despre familia ta. Despre mama ta şi despre fratele tău. Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă pe fratele tău. Katherine nici măcar nu ştia că *ai*
un frate. Nu ţi se pare un pic ciudat? Nu vorbeşti niciodată despre el. Nu vorbeşti niciodată despre părinţii tăi sau despre copilărie. Nu vorbeşti niciodată despre nimic.

— Şi de ce ar trebui să vorbesc, Robbie? Doar pentru că tu crezi că e bine? Ce anume vrei să ştii cu atâta disperare? Ce mic detaliu sordid te interesează pe tine? A? Ştii deja că Jo-Jo e dependentă de heroină. Ştii deja că am fost adoptată. Nu vorbesc despre fratele meu pentru că îl văd foarte rar. Pentru că nu e tocmai disponibil, nu ţi se pare? Nu vorbesc despre el pentru că nu am crescut împreună, pentru că a fost adoptat de nişte idioţi proşti şi pentru că a avut o viaţă de rahat şi acum e la închisoare, OK? Nu vorbesc despre el pentru că oamenii ca tine n-ar putea niciodată să înţeleagă prin ce a trecut el.

Stau nemişcată şi-i privesc. E dificil să mă rup de-acolo, e greu să nu ascult. Alice are secrete. Şi eu am secrete. Şi, spre deosebire de Robbie, m-aş bucura ca lucrurile să rămână exact aşa. Aş vrea să-i spun s-o lase în pace, să lase baltă toată chestiunea, s-o lase pe Alice să-şi ţină secretele dacă vrea, dar asta nu e treaba mea.

Mă întorc şi mă îndrept spre bucătărie, dar Alice mă strigă.

— Nu fugi! zice.

Tonul ei e rece şi poruncitor şi mă irită. îi vorbesc şi eu la fel de rece.

— Nu fug, zic. Mă duc să fac de mâncare. Mi-e foame.

— Vreau doar să ştiu părerea ta, continuă ea ca şi când n-aş fi zis nimic. Nu crezi că am şi eu dreptul să aleg ce să spun şi ce nu? Sau e rău să păstrez anumite lucruri doar pentru mine?

îl sfredeleşte pe Robbie cu privirea şi apoi se întoarce spre mine şi ridică din sprâncene.

— Sau ar trebui ca prietenii să-şi spună tot? Tot ce li s-a întâmplat vreodată?

— Nu, spun încet. Sigur că nu.

Sigur că poţi avea secrete, mă gândesc, şi eu am secrete. Mă bucur că-ţi păstrezi secretele atâta timp cât mi le pot păstra şi eu pe ale mele. Hai să le îngropăm şi să încercăm să le uităm şi să nu mai vorbim niciodată despre ele. Niciodată.

Dar nu apuc să spun mai mult, pentru că Robbie mă întrerupe.

— Hai să n-o implicăm pe Katherine în asta. Cearta asta n-are legătură cu ea.

— Ei, da, dar stă acolo şi ne ascultă ca şi cum ar avea.

— Nu-i adevărat, zic jenată, simţind dintr-odată nevoia să mă apăr. Am vrut să plec. Dar tu mi-ai cerut părerea.

Şi mă opresc, ca să nu ajung să par ca un copil capricios.

— Oricum, zic şi ridic din umeri. Mor de foame. Mă duc să fac de mâncare.

Mă întorc şi plec spre bucătărie, şi tresar când aud uşa trântită cu putere în spatele meu. îl aud pe Robbie strigând şi apoi pe Alice ripostând furioasă. Mă doare că Alice a fost atât de brutală şi mă simt puţin umilită pentru că s-a gândit că aş trage cu urechea. Iau ingredientele din frigider: ouă, şuncă, lămâie, arpagic, unt; le pun pe masă şi trântesc nervoasă uşa frigiderului.

Mai întâi fac sosul Hollondaise. Sparg ouăle şi separ cu grijă gălbenuşurile de albuşuri. încă aud murmurul vocilor
lui Robbie şi a lui Alice venind din cameră. Sunt mult mai liniştiţi acum, ca şi cum s-ar împăca. Şi, în timp ce bat gălbenuşurile, cu o mână ţinând castronul lipit de burtă şi cu cealaltă amestecând rapid, mă trezesc zâmbind. Ne-am certat, mă gândesc, ne-am certat de-adevăratelea. A fost prima noastră ceartă. Exact ca între prieteni

.Ajungem în Jindabyne înainte de cinci. îmi place la nebunie Jindabyne; ritmul lent, relaxat de aici, aerul rece, aspru şi frumosul lac artificial. A

devenit mult mai cosmopolit faţă de cum era când veneam aici în copilărie, acum are cafenele şi restaurante moderne de-a lungul străzii principale, dar are încă un aer somnolent, de ţară. Cred că vine de la străzile largi, de la ritmul lent al traficului, de la uşoara senzaţie de părăsire pe care o dă oraşul după ce trece valul de turişti din iarnă.

Am făcut rezervări într-un complex aflat în apropierea lacului, numit fără pic de imaginaţie *Cabanele de lângă lac,* dar sunt mulţumită de casa noastră şi de împrejurimi. E deja cald — proprietarul a fost drăguţ şi a dat drumul la căldură înainte să ajungem — iar casa are o mică terasă de lemn unde îmi imaginez că vom mânca dimineaţa dacă va fi suficient de cald. Bucătăria e curată şi are un cuptor şi o sobă ca lumea, iar paturile sunt moi şi confortabile.

— Dar unde e zăpada?

Sarah fuge la fereastră şi priveşte afară.

— Nu e zăpadă aici, scumpo. Dar o să prindem trenul special spre munte mâine şi o să vedem multă, multă zăpadă.

— E un tren magic?

— Cred că da, zic.

— Un tren magic *al zăpezii?*

— Exact, dau din cap.

— Pot să mă joc pe-afară?

— Puţin. Se face întuneric.

O ajut pe Sarah să-şi pună jacheta de lână şi cizmuliţele de cauciuc şi se repede afară, zbierând şi fericită că e într-un loc nou.

— Nu te apropia de apă iară mami, îi amintesc.

Iau cumpărăturile din portbagaj; lapte, ceai, zahăr,
cereale şi le duc înăuntru. Din bucătărie pot s-o văd pe Sarah şi, în timp ce despachetez şi încep să pregătesc cina, o privesc scormonind pământul cu un beţişor şi o aud vorbind singură, pe un ton vesel ca un cântecel. Am adus busuioc, usturoi, muguri de brad şi restul ingredientelor de care am nevoie ca să fac sosul pesto pentru spaghete. Am adus şi lăptuci, avocado şi oţet balsamic pentru salată.

Sarah a mâncat mereu ce am mâncat şi eu, aşa că are gusturi sofisticate şi îi plac mâncărurile condimentate, întotdeauna mâncăm împreună.

Când sosul şi salata sunt gata şi după ce pun o oală mare cu apă la fiert, îmi pun jacheta şi ies. Stau pe verandă şi o privesc pe Sarah jucându-se.

— Mami, spune ea după o vreme, fără să ridice privirea de la jocul ei.

— Da, scumpo.

-— Mami, tu eşti fericită?

— Sigur că da.

Sunt uimită de seriozitatea din vocea ei.

— Te am pe tine şi sunt foarte, foarte, foarte fericită. Sunt cea mai norocoasă mămică din lume. Să ştii.

— Ştiu.

Dă serioasă din cap.

— Ştiu că eşti fericită pentru asta. Dar nu eşti tristă pentru că n-ai un tătic?

— Dar *am* un tătic. Bunicul e tăticul meu.

Stă o clipă pe gânduri. Apoi se uită la mine. E serioasă, cu sprâncenele unite într-o expresie concentrată.

— Un tătic pentru mine, asta vreau să zic. Nu eşti tristă că n-ai un tătic pentru mine?

— Sunt puţin tristă.

îmi vine să mă apropii de Sarah, să o iau în braţe, s-o răsfăţ şi s-o gâdil, şi s-o pup. Aş vrea să evit discuţiile astea triste, prea intense, prea dureroase, cred, pentru un copil aşa de mic. Dar ştiu din experienţă că vrea să i se răspundă la aceste întrebări şi o să întrebe şi o să tot întrebe până e mulţumită.

— Mi-e dor de tăticul tău şi aş fi vrut să nu fi murit. Dar tu mă faci atât de fericită, încât fericirea e mai mare decât tristeţea.

— Serios? spune şi zâmbeşte, o
tentativă timidă de zâmbet de uşurare.

— Da, serios. Sigur că da. ţ-

Şi mă întreb dacă e adevărat. Fericirea e un
sentiment |t
greu de definit. Sunt momente în care sunt fericită,
sigur, g |
momente cu Sarah când uit cine sunt şi ce s-a
întâmplat,

momente când pot uita definitiv trecutul şi când pot să mă bucur de prezent. Dar mă apasă ceva, o tristeţe grea, gustul amar pe care mi l-au lăsat capriciile sorţii, greu de înlăturat, greu de ignorat. Realizez câteodată că au trecut zile întregi fără ca eu să-mi dau seama, ca şi cum aş fi fost absentă, ca şi cum aş fi fost pe pilot automat. Câteodată mă simt ca un robot — programat doar să-i asigure lui Sarah protecţie, responsabil pentru bunul mers al vieţii ei — incapabilă să-mi doresc ceva pentru mine însămi. Acum, principala mea sursă de fericire e Sarah. Dacă ea e bine, dacă ea poate avea o viaţă lipsită de tragedii şi suferinţe, atunci pot să mă consider mulţumită. Dar asta e tot ce pot dori pentru mine însămi acum, fericirea ei, singura investiţie emoţională pe care mi-o asum

— .Deci ne vedem vineri seara atunci, zice mama.

— Da.

Mă pregătesc să-mi iau la revedere şi să închid telefonul, când o aud întrebând:

— De ce nu-ţi aduci noua prietenă cu tine? De ce nu o aduci pe Alice? Ne-ar plăcea să o cunoaştem.

Mă îndoiesc că mama şi tata chiar vor să vină şi Alice, pentru că ei nu mai par dispuşi să socializeze. E un chin să râzi şi să zâmbeşti şi să faci conversaţie când singurul lucru la care te gândeşti de fapt e moartea copilului tău; un subiect despre care e imposibil să aminteşti fără să-i sperii pe toţi. Dar apreciez faptul că încearcă să facă un efort de dragul meu, că vor ca viaţa mea să fie cât de normală posibil şi că vor să contribuie şi să fie parte din normalitatea asta.

Mă mai gândisem s-o invit pe Alice, să le-o prezint alor mei, dar de fiecare dată mă hotărâsem că e mai bine să nu fac asta. Mama şi tata sunt atât de trişti, atât de tăcuţi, încât uneori oamenii nici nu ştiu cum să se poarte. Şi încă nu i-am spus lui Alice nimic despre Rachel. Nu ştie nimic. Aşa că, în mod sigur seriozitatea intensă cu care părinţii

mei privesc lucrurile, incapacitatea lor de a râde cu inima uşoară li se vor părea deconcertante lui Alice.

— Nu ştiu, mamă, zic, probabil că are treabă.

— O, *te rog,* draga mea. Te rog, măcar *întreab-o.* Ştiu că suntem plictisitori, ştiu că e probabil o pacoste, dar ar fi chiar frumos să vedem o faţă nouă. Şi i-ar face tare bine lui tata să te vadă fericită şi distrându-te cu cineva de vârsta ta.

E aşa de neobişnuit ca mama să mă roage ceva şi pare aşa de dornică să o iau pe Alice cu mine, încât sunt de acord să o întreb. îi promit că-i spun a doua zi dacă vine şi Alice sau nu. Vrea să ştie din timp ca să cumpere suficiente provizii.

Alice spune că da, i-ar plăcea să vină şi râde şi spune că aştepta să o întreb.

Şi, inevitabil, în prima noastră seară acolo, se pomeneşte numele lui Rachel. Dar reuşesc să schimb repede subiectul şi să evit penibilul situaţiei în care ar trebui, sub privirile nedumerite ale mamei şi ale tatei, să-i povestesc lui Alice ce s-a întâmplat. S-ar întreba cu

siguranţă de ce nu i-am povestit niciodată lui Alice până acum.

Dar ştiu că va trebui să-i spun. Nu se poate să nu mai vină vorba despre Rachel în acest weekend. Aşa că atunci când eu şi Alice mergem la culcare, o rog să vină puţin la mine în cameră.

— De ce? întreabă ea în şoaptă, chicotind. Ai vreun dulăpior secret cu pastile pe-aici?

— Vreau doar să-ţi spun ceva.

Alice mă priveşte cu ochii mari, cu siguranţă surprinsă de tonul meu serios.

— Bine, zice. Dar stai puţin să fac pipi întâi. Vin într-o secundă.

Când se întoarce, ne aşezăm pe pat, turceşte, una în faţa celeilalte.

— Am avut o soră, spun eu direct. Rachel. A fost omorâtă.

Alice se apleacă spre mine, încruntându-se.

— Ce-ai zis?

Nu răspund. Ştiu că m-a auzit şi că are doar nevoie de timp, ca să proceseze informaţia. Aşa e întotdeauna când spun cuiva. întotdeauna e greu de crezut la început.

— Spune-mi, zice ea în cele din urmă.

Şi încep să vorbesc şi, în timp ce vorbesc, suspin încet, îi spun totul lui Alice. Toată povestea începând din momentul în care Carly şi Rachel şi cu mine stăteam în cafenea cu atâţia ani în urmă, momentul în care am hotărât că Rachel poată să vină cu noi la petrecere. Şi plâng când îmi amintesc oroarea, dar şi pentru că în

sfârşit povestesc cuiva, şi vorbesc, şi vorbesc, şi iar plâng. Iar Alice, pentru prima oară, ascultă. Nu spune nimic, nu întreabă nimic, dar în tot timpul ăsta îşi ţine mâna pe genunchiul meu.

— Doamne, spune ea când în sfârşit termin de povestit. Biata de tine! Bieţii de voi! De ce nu mi-ai spus până acum? Doamne! Biata Rachel!

— Da, biata Rachel. Bieţii mama şi tata. E groaznic. Pur şi simplu chestia asta a distrus totul.

Şi Alice mă îmbrăţişează şi plâng pe umărul ei. Apoi, complet epuizată şi când capul mă doare prea tare ca să mai pot continua, când ceasul de pe noptieră arată ora
două dimineaţa, mă ajută să mă bag în pat şi se întinde lângă mine, mângâindu-mă până adorm.

Când mă trezesc a doua zi dimineaţa, o văd pe Alice stând lângă patul meu cu o cană aburindă în mână.

— Ţi-am adus asta.

Pune cana pe noptieră şi se aşază pe pat.

— Ai dormit destul?

Alice e îmbrăcată. Părul ei e umed la vârfuri şi simt mirosul şamponului de lămâie, asta înseamnă că a făcut duş. Mă ridic, simţindu-mă şifonată şi obosită, şi dau din cap. Iau cana şi sorb puţin ceai. E fierbinte şi tare şi dulce, delicios în gura mea uscată.

— Cum te simţi? întreb după ce am băut jumătate de cană şi sunt suficient de dezmeticită

ca să vorbesc. La ce oră te-ai trezit? Probabil că eşti foarte obosită.

— Nu. Mă simt minunat. M-am trezit devreme şi am luat micul dejun cu Helen pe verandă.

Mă întreb de ce a început Alice să-i spună mamei pe nume, părinţii mei sunt genul de oameni care preferă adresarea politicoasă.

— Am vorbit despre Rachel.

— Ah!

Şi sunt şocată. Nu-mi pot imagina ce şi-au putut spune una alteia. Mama şovăie de obicei să vorbească despre Rachel, temându-se că îi va reduce viaţa şi moartea la o simplă poveste.

— Cum... adică... ce-a făcut mama? A... a spus şi ea ceva?

— Dacă a spus ceva? Doamne, Katherine, deabia a avut timp să respire. Cred că exact de asta avea nevoie.

A fost... ăă, care e cuvântul... *catharctic* pentru ea, cred. Helen e o femeie minunată, curajoasă, puternică... dar are nevoie... nu ştiu... are clar nevoie de un fel de supapă pentru toate astea. E evident că a ţinut... toate astea în ea... a reprimat toată furia şi nefericirea atâta timp. Adică, nu mă înţelege greşit, dimineaţa asta a fost *obositoare,* plină de descărcări emoţionale şi pentru ea, şi pentru mine. Am râs şi-am plâns, şi ne-am îmbrăţişat. Ne-am pus şi puţin rom în cafea. Vreau să zic, şi-a deschis complet sufletul în dimineaţa asta, mi-a spus *tot...* lucruri pe care nu cred că le-a spus cuiva înainte.

Alice îşi lasă capul într-o parte şi zâmbeşte visător.

— Şi i-am arătat totul din altă perspectivă. Din alt punct de vedere. O perspectivă mai tolerantă şi mai empatică asupra situaţiei. Cred că am ajutat-o, să ştii. Am ajutat-o să scape de o parte din rahatul pe care îl adunase în ea.

— Rahat? întreb.

Sunt nervoasă, dar nu ştiu exact de ce.

— Despre ce *rahat* e vorba mai exact?

— Ah!

Alice clipeşte des şi se uită la mine puţin îngrijorată.

— Eşti bine? Nu te superi sau ceva, nu-i aşa? Pur şi simplu s-a întâmplat. Nici măcar nu mai ştiu cine a adus vorba despre Rachel. Vreau să zic, cred că *eu* am adus-o la început... dar nu puteam să stau acolo cu Helen şi să nu spun nimic despre ea... Mi se părea că sunt falsă sau că mint sau ceva de genul ăsta. Dar, uau, după ce am început să vorbim despre Rachel, totul s-a schimbat. Helen pur şi simplu nu se putea opri *din vorbit.*

Felul în care Alice îi zice mamei mele pe nume mă scoate din sărite. Sună ca şi cum s-ar fi înstăpânit, are o nuanţă prea familiară, care mă face să mă simt exclusă.

— Trebuie să mă duc să văd dacă chiar e bine.

Oftez, dau păturile la o parte şi mă ridic, evitându-i privirea lui Alice în timp ce mă îmbrac în halat.

— De când a murit Rachel, a învăţat foarte multe despre cum poate să ascundă ce simte cu adevărat. Dacă n-o cunoşti foarte bine, nu poţi să-ţi dai seama ce simte de fapt. Şi câteodată e şi ridicol de politicoasă. Până la autodistrugere chiar.

Plec din cameră fără să o las pe Alice să mai spună ceva. Ştiu că sunt necioplită şi că probabil fac prea mult caz, dar sunt sigură că Alice a înţeles totul pe dos — sunt sigură că, dacă au vorbit despre Rachel, mama s-a simţit rănită şi mâhnită. Şi atitudinea lui Alice faţă de întreaga problemă e ciudat de autosuficientă. E aşa de relaxată, mult prea familiară şi lucrul ăsta o face să pară puţin nesinceră.

O găsesc pe mama în bucătărie. Stă la masă şi frământă cocă, faina e împrăştiată pe toată masa şi mama are puţină şi pe obraz. Fredonează ceva.

— A, draga mea.

Zâmbeşte şi îşi duce mâna plină de făină la piept.

— M-ai speriat.

-— Ce faci?

O privesc cu atenţie.

— Oh! Mă... mă simt liniştită.

îşi duce mâna la gură şi îşi atinge uşor buza, lăsând un praf fin de făină. Ochii i se umplu de lacrimi şi mă gândesc că e gata să izbucnească în plâns, dar apoi zâmbeşte.

— De fapt, mă simt chiar *bine.* Am avut o discuţie foarte frumoasă cu Alice de dimineaţă. O conversaţie adevărată şi sinceră despre Rachel. A

fost... ei bine... a fost foarte *eliberator* să scot toate lucrurile acelea din mine.

Râde şi scutură din cap.

— Am înjurat ca un birjar, draga mea. Ar fi trebuit să mă auzi. Cred că şi acum mai sughit bieţii oameni. A, şi am şi băut rom ca un birjar.

— Bieţii oameni? Care bieţi oameni?

— Ei, băieţi de fapt, nu oameni. Băieţii care au omorât-o pe Rachel. N-o să le pronunţ numele, nu pot să fiu chiar atât de iertătoare. Dar Alice m-a făcut să mă gândesc că probabil au avut nişte vieţi oribile, vieţi pe care nici nu ni le putem imagina. Probabil că au fost complet dezavantajaţi. Că au fost foarte confuzi. Plini de ură şi furioşi pe lumea asta. Fără nicio şansă. Fără nicio posibilitate. Bătuţi. Neglijaţi. Aşa cum spunea şi Alice, oamenii care comit asemenea crime odioase au fost şi ei la rândul lor trataţi într-un mod înfiorător.

Ridică din umeri.

— Nu ştiu de ce, dar faptul că m-am gândit la asta m-a făcut să mă simt un pic mai bine. Ca şi cum nu au decis din senin să o ucidă pe Rachel doar pentru că erau nişte porci cruzi şi depravaţi, ci pentru că erau răniţi şi confuzi. Pentru că şi ei erau într-un fel victime. Ale societăţii, într-un fel.

— Şi eşti bine?

Nu ştiu de ce nu mă simt uşurată. Ci, dimpotrivă, o parte ciudată şi ruşinoasă din mine e dezamăgită să o vadă aşa fericită. Cred că sunt puţin geloasă că Alice a fost cea

care a facut-o să se simtă aşa, şi nu eu. Şi nu sunt neapărat de acord că ar trebui să simtă vreo milă pentru băieţii ăia. în ceea ce mă priveşte, cred că sunt nişte animale, punct şi de la capăt. I-aş lăsa fără probleme să putrezească în iad pentru totdeauna.

— Nu eşti supărată?

— Supărată? Ei, sigur că sunt supărată, scumpa mea. Copilul meu a fost ucis. Dar mă simt pur şi simplu aşa de bine pentru că... pentru că... mi-am dat seama cât de al dracului de *furioasă* eram. E bine că am scos din mine puţin din furia asta.

Ridică din umeri şi se întoarce la treabă, frământând violent coca.

— Mă simt foarte *bine* că am scos-o din mine.

— Ei. Asta e bine, cred.

Mă întorc şi mă îndrept spre ceainic, îmi fac de lucru căutând zahărul, o cană, îndesând frunzele de ceai în ibric. N-am mai auzit-o niciodată pe mama înjurând înainte. Niciodată. Şi am aproape optsprezece ani. Şi în loc să fiu fericită că, în sfârşit, a putut să exprime o parte din furia normală, în loc să fiu mulţumită că o văd lăsându-se puţin dusă de val, sunt cât pe ce să izbucnesc în lacrimi. Mă simt rănită. Am încercat de-atâtea ori să vorbesc cu ea despre Rachel, s-o fac să-şi exprime furia, să ţipe, să plângă şi să înjure nedreptatea. Dar ea a fost întotdeauna împietrită şi stoică, şi-a ţinut mereu buzele strânse şi n-a fost chip s-o fac să se lase copleşită de emoţie.

Ce n-am reuşit niciodată să fac eu, a reuşit să facă Alice — aşa de uşor şi de rapid.

îmi prepar ceaiul în tăcere şi, când sunt pe cale să ies din bucătărie şi să mă îndrept spre dormitor să-1 beau în linişte şi să-mi rumeg durerea, mama se apropie de mine. Se postează în faţa mea, îmi pune mâna pe umăr şi mă strânge:

— E o fată drăguţă, Alice a ta. Sunt foarte bucuroasă că ai luat-o cu tine weekendul ăsta.

— Da. Este.

încuviinţez şi mă forţez să zâmbesc.

— Şi e clar că te admiră până la Dumnezeu, zice mama. Nu mai ştia cum să te laude. Sunt foarte bucuroasă că v-aţi împrietenit.

Şi se apleacă spre mine, mă pupă pe obraz şi zâmbeşte. E cel mai fericit şi mai autentic zâmbet pe care l-am văzut pe chipul mamei de când a murit Rachel. întinde mâinile să mă îmbrăţişeze, pun ceaiul jos şi o cuprind şi eu. Ne luăm în braţe strângându-ne mult, mult timp şi, când ne dăm drumul, toată furia pe care o simţeam din cauza lui Alice a dispărut. A făcut-o pe mama fericită şi, în loc să fiu geloasă ca un copil, ar trebui să fiu recunoscătoare. Am fost iraţională, egoistă şi mică la suflet. Şi, în timp ce mă îndrept spre dormitor, îmi promit să fiu mult mai generoasă şi înţelegătoare cu Alice în viitor. Una peste alta, ea a avut întotdeauna cele mai bune intenţii. E o prietenă bună, e generoasă şi drăguţă, şi are o inimă mare.

în drum spre petrecere, Rachel, Carly şi cu mine ne-am oprit la Carly acasă. Carly şi-a dat jos

uniforma şi şi-a pus o pereche de blugi evazaţi, o flanelă roz, mulată şi nişte sandale fără toc, aurii. S-a oferit să ne împrumute câte ceva de îmbrăcat, dar Rachel şi cu mine am hotărât să rămânem în uniforme.

— N-o să stăm mult, le-am adus eu aminte, uitându-mă fix la Rachel. Doar o oră, cel mult o oră şi jumătate.

— Sigur, a dat Rachel din cap. O să salutăm lumea, o să ascultăm puţin cum cântă trupa şi apoi o să mergem.

Rachel şi cu mine ne-am desfăcut cozile, lăsându-ne părul pe spate. Părul lui Rachel era lung, drept şi auriu, al meu brunet şi ondulat-dezordonat. Ne-am dat jos cravatele şi ne-am scos cămăşile din fuste, încercând să ne facem uniformele să pară cât mai neoficiale posibil. Nu puteam face nimic totuşi în legătură cu lungimea fustelor. Kilturile lungi, verde-închis ne treceau de genunchi, acesta fiind semnul distinctiv al uniformelor de la şcoala noastră privată de fete.

Am luat puţin ruj de la Carly. Eu mi-am pus unul roşu burgund, care mergea cu părul şi pielea mea închisă la culoare, Rachel şi-a pus puţin ruj roz-deschis care se asorta cu părul şi pielea ei deschisă, iar Carly a ales unul roz mai intens, care să meargă cu flanela.

Carly şi-a luat mobilul din ghiozdan şi 1-a închis. Apoi 1-a aruncat pe pat.

— Asta ca să nu ne sune ai noştri.

S-a uitat la noi şi a ridicat din umeri.

— Lăsaţi-le acolo! Vi le dau mâine la şcoală.

Rachel şi cu mine ne-am scos telefoanele din genţi,
le-am oprit şi le-am lăsat pe patul lui Carly.

După ce ne-am dat cu puţin parfum scump de la mama lui Carly — avea o măsuţă plină de sticluţe — am plecat. Şopronul nu era departe de casa lui Carly, aşa că ne-am hotărât să mergem pe jos. După ce am mers cinci minute, vorbind fără nicio grijă despre casele pe lângă care treceam, despre cele care ne plăceau şi cele care nu ne plăceau, Carly a scos o sticlă din geantă.

— Staţi puţin, a zis.

S-a oprit, a deschis sticla şi a luat o înghiţitură mare. Din felul în care i s-au umezit ochii şi din felul în care a icnit după ce a înghiţit, mi-am dat seama că în sticlă nu era apă.

— Ce-i acolo? am întrebat.

— Votcă.

Şi Carly mi-a întins sticla.

— Cu puţină limonadă. Vrei?

Am scuturat din cap, amuzată şi neîncrezătoare, dar am luat sticla oricum. Trebuia să mă fi gândit că n-o să meargă Carly la petrecere fară băutură la ea. Era prima fată din şcoala noastră care începuse să bea. Cea care se gândea întotdeauna
să cumpere băutură, cea care aranja întotdeauna cu cineva mai mare să cumpere băutură ori de câte ori aveam nevoie.

Am dus sticla la gură şi am încercat să iau o înghiţitură. Era tare. Mult mai puţină limonadă decât votcă.

— Doamne, Carly. E letală, am zis în timp ce i-o dădeam înapoi.

— Rachel?

Carly i-a întins sticla lui Rachel şi şi-a ridicat sprâncenele întrebător.

Rachel m-a privit ca şi cum mi-ar fi cerut permisiunea.

— Sigur, am ridicat din umeri. Dar n-o să-ţi placă, să ştii. Alcoolul are gust de petrol când îl încerci prima oară.

Rachel a luat o înghiţitură mică şi, aşa cum m-am aşteptat, şi-a strâns buzele şi s-a schimonosit dezgustată.

— Bleah! E *oribil,* a spus.

— E doar un mijloc pentru a atinge un scop.

Carly a scuturat din cap când Rachel a încercat să-i dea sticlea şi a împins-o înapoi în mâna ei.

— Mai ia o înghiţitură. Cu cât bei mai mult, cu atât e mai uşor. O să te ajute să te relaxezi şi să te simţi bine.

Rachel a făcut ce-i spusese Carly, şi-a dus sticla la buze a doua oară şi a băut din nou.

— Nu-i chiar aşa de rău, a spus, strâmbându-se. Dar rămân de părere că limonada normală e mai bună.

Carly a râs.

— Dar limonada normală nu te ajută să te distrezi, cum te ajută asta. Crede-mă pe cuvânt.

N-am idee de ce nu mi-am făcut griji în legătură cu ce bea Rachel. Nu ştiu de ce n-am avut mai multă grijă de ea, de ce nu m-am uitat cât bea şi de ce n-am fost atentă să rămână aproximativ trează. Cred că votca a avut un efect aproape instantaneu asupra mea — asupra tuturor. Am băut toate din sticlă, din mers, fiecare luând înghiţituri dese şi, pe măsură ce simţurile ni se acomodau cu alcoolul, a început să aibă un gust mai bun, aşa că am început să luăm înghiţituri mai mari.

Când sticla s-a golit, Carly s-a oprit din mers.

— Staţi aşa.

A pus geanta jos şi s-a aplecat să caute ceva în ea. A scos o sticlă mare şi a întors-o spre noi ca să putem vedea eticheta. Stolicinaia Votca.

— Doar nu credeaţi că o să rămânem fără, nu?

S-a uitat la noi cu un zâmbet larg.

— Va trebui s-o bem aşa acum. Nu mai avem limonadă.

A umplut sticluţa mai mică şi i-a întins-o lui Rachel.

— Poţi să bei tu prima. O să fie iar ca focul. Dar o să te obişnuieşti.

Rachel a luat sticla şi a luat o înghiţitură sănătoasă. Expresia de pe faţa ei în timp ce înghiţea ne-a făcut pe mine şi pe Carly să râdem.

Am mers timp de aproape patruzeci de minute şi, când am ajuns acolo, eram destul de ameţite. Rachel avea câte o pată roşie pe fiecare obraz şi un zâmbet enorm pe faţă. Era foarte frumuşică şi arăta foarte tânără şi inocentă.

— Cum te simţi? am întrebat-o şi i-am luat mâna în mâna mea. Te simţi bine?

Nu intraserăm încă în şopron, dar puteam auzi muzica, bubuitul basului, vocile şi râsetele tinerilor care se distrau. Nu era niciun adult prin preajmă.

Rachel se uita fix la mine, încă zâmbind, şi dădea din cap. A început să se mişte în ritmul muzicii, balansându-şi şoldurile ritmic. A ridicat din sprâncene, şi-a ridicat capul, ca şi cum ar fi vrut să audă mai bine notele.

— *Haidel*

Carly stătea în spatele meu şi mă împingea.

— N-o să stăm aici toată după-amiaza. Oricât de mult mi-ar plăcea de voi două, n-am venit până aici ca să stau doar cu voi.

Mi-am dat seama în timp ce ne îndreptam spre intrare că nu mă gândisem prea bine la toată chestia. Planificasem să stăm doar o oră. Planificasem să o aduc pe Rachel acasă până-n cinci, ca să-i rămână suficient timp să studieze. Dar stătusem la Carly zece minute bune şi plimbarea ne luase alte patruzeci. Şi în timp ce o priveam pe Rachel intrând la petrecere, în timp ce-i priveam expresia de fericire pură şi aşteptare încântată de pe chip, pasul ei acordat cu ritmul muzicii, mi-am

dat seama că în mod inevitabil vom ajunge târziu acasă.

Şi ştiam că o să ajungem acasă după mama şi tata; că o să fie nevoie să dăm explicaţii şi că o să avem probleme. Mari probleme. Dar eram prea mică şi băusem, şi auzeam muzica, şi vedeam oameni de vârsta mea dansând şi râzând şi în momentul ăla chiar nu-mi mai păsa de nimic.

Alice merge înaintea noastră. E doar puţin înainte, cu doi paşi, dar suficient cât să ne fie greu să o includem în conversaţie, suficient cât să ne facă să înţelegem că nu are chef să vorbească. Nu cred că e nefericită sau furioasă sau supărată — nici vorbă de asta — e într-o stare bună, radiază de energie şi frumuseţe şi tinereţe, şi e în mod sigur bucuroasă că am ieşit într-o seară de toamnă atât de frumoasă şi că profităm de ultimul val de vreme caldă.

Dar aşa e ea câteodată, preocupată şi necomunicativă. Robbie şi cu mine o cunoaştem destul de bine ca să nu ne îngrijorăm că ar putea fi supărată sau că am fi jignit-o cu ceva, înţelegem că uneori preferă să nu participe. Robbie a făcut chiar şi o glumă despre asta odată. Vorbeam cu el despre pasiunea noastră comună pentru muzică — de la rock şi pop la operă — când ne-am dat seama că Alice adormise pe canapea. Habar n-aveam de când dormea. Vorbiserăm încontinuu, uitând de tot, ore în şir. „Cred că am obosit-o cu trăncăneala noastră, Katherine", spusese Robbie râzând, când ne-am

dat seama. „Cred că vorbim prea mult. O plictisim de moarte." Şi probabil că aşa este. Robbie şi cu mine avem întotdeauna ce să ne spunem — discuţiile noastre, pe teme de la cărţi până la sport, mediu şi politică, pot dura ore în şir.

De fapt, Robbie şi cu mine vorbim atât de mult şi ne înţelegem aşa de bine, încât începusem să mă îngrijorez că asta ar putea-o supăra pe Alice. Mă gândeam dacă nu cumva e geloasă. Dar când am întrebat-o dacă nu o deranjează că vorbesc aşa mult cu Robbie, dacă nu vrea să mă retrag, a scuturat din cap şi m-a privit nedumerită.

— De ce? Mă bucur că vă înţelegeţi bine. Oamenii care-mi plac cel mai mult pe lume. Sunt foarte încântată că aveţi atâtea să vă spuneţi, a zis. Şi, în plus, mă scuteşte *pe mine* de vorbit.

— A, bine. Mi-era teamă să nu... ei bine, să nu crezi că mă bag între voi... să nu fii geloasă.

— Geloasă?

Alice părea gânditoare.

— N-am fost niciodată geloasă. Pe nimeni. Din niciun motiv. îţi spun sincer că nu ştiu cum e să simţi asta.

Apoi a ridicat din umeri.

— Şi mi se pare oricum că e un sentiment mărunt, stupid şi inutil.

E vineri seara şi HSC[2]-ul începe în câteva săptămâni şi probabil ar trebui să stau acasă şi să recapitulez. Dar am învăţat mult în timpul

2 Higher Secondary Cerifícate, un fel de Bacalaureat. (N.t.)

săptămânii în care Robbie şi Alice s-au rugat de mine să ies cu ei. HSC-ul e important, ştiu asta, dar acum mi se pare mai importantă prietenia mea
cu Alice şi Robbie. Acum mă distrez, trăiesc puţin viaţa pe care mi-am refuzat-o atâta vreme, şi asta e şi mai important. E crucial.

Robbie şi cu mine vorbim despre schi. Lui Robbie îi place foarte mult şi propune să mergem toţi trei la munte de cum vine iarna.

— Nu sunt foarte bună la asta, totuşi, zic eu. Probabil că o să vă încurc, o să vă stric vacanţa.

— Te învăţ eu, zice Robbie. Până plecăm de-acolo o să te specializezi.

— Câtă aroganţă! râd eu. Nici nu ştii cât de nepricepută sunt. Ar fi aproape un miracol dacă ai reuşi să mă înveţi.

— *Pe mine* m-a învăţat.

Alice se întoarce şi începe să meargă mai încet, sincronizându-se cu noi. Stă la mijloc, între mine şi Robbie.

— Nu puteam nici măcar să stau pe schiuri când am fost anul trecut la munte, dar după o săptămână schiam ca o campioană.

îl ia pe Robbie de braţ şi îi zâmbeşte.

— Şi eşti *al ciracului* de sexy când schiezi.

Se uită la mine.

— E aşa de stăpân pe el şi pare că ştie bine ce face când e pe schiuri. E absolut *adorabil.*

Robbie se opreşte şi se uită la Alice. Se încruntă.

— Adorabil, a? Era cât pe ce să mă păcăleşti. Mie nu mi s-a părut că asta crezi când eram acolo.

Alice râde şi se apropie de Robbie.

— Prostuţule, zice. E clar că nu mă cunoşti deloc.

Robbie nu răspunde cu aceeaşi afecţiune la avansurile lui Alice, aşa cum face de obicei, în schimb scutură din cap cu un gest scurt de iritare.

— Am ajuns, zice, desprinzându-şi braţul de al lui Alice şi luând-o înainte. Face semn spre uşa unui bar pe care scrie *Out of Africa.*

— Aici e.

Deschide uşa şi se dă la o parte ca Alice să poată intra înaintea lui. îi zâmbesc în timp ce trec pe lângă el şi, deşi îmi răspunde cu acelaşi gest, ochii lui nu zâmbesc. Şi-mi dau seama după cât de băţos se ţine că e supărat sau mânios sau ambele.

înăuntru e întuneric, camera e luminată doar cu mici lămpi fixate în pereţi şi cu lumânări aşezate pe mese. îmi ia câteva momente să-mi obişnuiesc ochii cu lumina din interior, după care pot vedea că pereţii sunt de un roşu-închis şi că pe fotolii sunt perne viu colorate, în stil marocan.

Chelneriţa ne urează bun venit şi ne duce la o masă din colţ.

— Mă duc la bar să iau ceva de băut, zice Robbie.

— Super idee, spune Alice. Aş vrea o sticlă de şampanie.

— O sticlă întreagă? Robbie se uită la ea cu ochii mari. Nu crezi că e puţin...

— Nu, îl întrerupe Alice. Cred că e perfect. O sticlă. Mulţumesc.

Robbie dă din cap şi apoi se uită la mine.

— Katherine?

— Apă minerală cu lime şi cu lămâie, mersi.

Alice îşi dă ochii peste cap.

— *Apă minerală cu lime şi cu lămâie, mersi,* mă imită ea cu o voce piţigăiată şi zeflemitoare. Domnişoara mironosiţă nu bea alcool.

— Nu pot, Alice, sunt minoră. N-am buletin.

— Nu trebuie să dai explicaţii, Katherine, spune Robbie. Şi eu îmi iau ceva fară alcool. Mâine mă duc la fotbal. Alice o să bea singură.

— Uau, oftează Alice. Ce distracţie e cu voi doi. Norocul meu.

înainte să se îndrepte spre bar, Robbie se încruntă la ea, privirea îi e rece şi buzele strânse.

Alice îl priveşte îndepărtându-se.

— Cred că e foarte supărat pe mine, spune ea, ridicând din umeri.

Se uită prin încăpere, privindu-i fix pe ceilalţi clienţi. Pare relaxată şi fericită, complet indiferentă faţă de evidenta stare proastă a lui Robbie.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu. De ce s-a enervat aşa, dintr-odată?

— A, cred că i-am adus aminte de ceva despre care am vorbit atunci când am fost la munte. S-a cam supărat pe mine când am fost acolo. Am stat mai mult cu unul dintre instructorii de schi. Adică o noapte. Lui Robbie nu i-a convenit.

— Mai mult? *O noapte*? Cum adică?

Alice nu se uită la mine. Priveşte fix un cuplu de la o masă de lângă noi.

— Adică exact cum am spus.

Oftează şi vorbeşte cu o voce clară, rece, de parcă n-aş auzi bine sau de parcă n-aş putea s-o înţeleg.

— Doar o noapte. Cu alt bărbat. în camera lui. Sunt sigură că nu vrei amănunte. Robbie n-a fost încântat. Se pare că are nişte sentimente nelalocul lor pentru mine, crede că sunt proprietatea lui.

Sunt atât de şocată de mărturisirea lui Alice, încât nu ştiu ce să spun şi stau acolo ca proasta o clipă, cu mâna la gură. îmi dădusem seama că Alice nu ia prea în serios relaţia ei cu Robbie, ştiam că e mult mai puţin implicată decât el. Dar faptul că a petrecut o noapte cu alt bărbat când era în excursie cu Robbie e uluitor. Fie a fost o dovadă de cruzime nespusă şi intenţionată, fie, în mod la fel de şocant, Alice suferă de o ciudată incapacitate de a-şi imagina cum se simte Robbie într-o situaţie ca asta.

înainte să pot să-mi adun gândurile şi să dau un răspuns cât de cât inteligent, Alice sare de pe scaun şi începe să facă cu mâna cuiva.

— Ben, strigă ea plecând de la masă şi apropiindu-se de cuplul la care se uitase în ultimele minute. Ben Dewberry! Tu eşti. Mi s-a părut mie că te cunosc. M-am uitat, m-am uitat şi

dup-aia ţi-am auzit accentul. Am fost sigură că eşti tu de-abia când te-am auzit vorbind.

Alice vorbeşte aşa de tare, că toţi oamenii din restaurant tac pentru o clipă, privesc şi ascultă. Ben şi fata care stă în faţa lui — o fată slăbuţă şi înaltă, cu un păr roşu lung şi rebel şi cu pielea albă — o privesc tăcuţi pe Alice în timp ce se apropie. Ben pare şocat, aproape speriat.

— Alice.

Se ridică şi vrea să dea mâna cu Alice, dar ea ignoră gestul lui şi se apropie de el să-1 îmbrăţişeze. îl sărută lung şi apăsat pe buze. Când se dă înapoi, Ben are obrajii roşii şi pare nesigur şi ruşinat.

— Uau! Ce faci aici?

Vorbeşte cu accent american.

— Iau cina, bineînţeles. Prostuţule. Ca şi tine.

Alice îl ia pe Ben de mână şi se întoarce spre masa noastră când Robbie tocmai vine înapoi cu băuturile.

— Robbie, Katherine. El e Ben. Ben Dewberry, prima mea dragoste adevărată.

Ben se uită peste umărul lui Alice la fata cu care era şi ridică din umeri, începe să spună ceva, dar Alice, care e cu spatele la prietena lui Ben, îl apucă de braţ.

— Hai să stai cu noi, zice ea. Haide! Putem sta cu toţii.

— A, nu cred că... Ben o priveşte pe prietena lui. Phillipa şi cu mine...

Alice se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce spre Phillipa.

— Salutare. Eu sunt Alice.

îi dă drumul lui Ben şi îi întinde mâna Phillipei. Fac cunoştinţă. Alice zâmbeşte cu căldură. Phillipa dă din cap şi încearcă să zâmbească.

— Veniţi să staţi cu noi, nu-i aşa? întreabă Alice. Măcar puţin. Nu l-am văzut pe Ben de ani de zile. Avem multe de povestit.

Phillipa şi Ben sunt de acord să stea cu noi la masă şi, în timp ce-şi strâng lucrurile, Robbie se uită la mine cu o expresie de iritare şi neîncredere, şi-şi dă ochii peste cap. Chelneriţa ne ajută să mai tragem o masă şi să o lipim de a noastră, ca să avem loc toţi cinci.

în afară de Alice, care pare să nu vadă că toată lumea se simte prost şi care pălăvrăgeşte fericită, toţi sorbim tăcuţi
şi reţinuţi din băuturi. Alice vorbeşte despre vara în care ea şi Ben au fost împreună. Ben pare ruşinat şi nu-şi găseşte locul şi îi cere Phillipei scuze din priviri ori de câte ori Alice spune cât de mult i-a plăcut să aibă un prieten american şi cât de mult îi plăcea accentul lui.

:— Hai să ne luăm de mâncare, zice Alice deodată. Mor de foame.

Se uită la Robbie şi zâmbeşte.

— Comanzi tu, Robbie? Tu ai mai fost aici şi ştii ce-i bun.

— A, Phillipa scutură din cap şi se uită la Ben cu o expresie panicată. Nu, noi ne întoarcem la masa noastră.

— Nu fi prostuţă!

Alice se întinde peste masă şi o ia pe Phillipa de mână.

— Ne place aşa de mult de voi. Vă rog, rămâneţi să mâncaţi cu noi. Ştii, noi trei eram toţi complet plictisiţi şi nervoşi înainte să veniţi voi. Ne-am săturat până-n gât unii de alţii.

Alice îşi dă capul pe spate şi râde.

— Am stat aşa de mult împreună în ultima vreme, încât de-abia ne mai suportăm.

Alice continuă să râdă, dar toată lumea tace. Mă uit la şerveţelul din poală şi nu ştiu cum să fac ca să nu se vadă că-mi ard obrajii. Mă simt umilită şi supărată. Nu ştiu dacă Alice e serioasă sau doar încearcă să fie amuzantă, dar ceea ce a spus e oricum dureros. Mie mi-a plăcut aşa de mult să stau cu Alice şi cu Robbie, m-am simţit aşa de fericită că am legat din nou nişte prietenii complexe şi intime, încât comentariul lui Alice — dezgustul ei şi evidenta indiferenţă faţă de ceva ce eu preţuiesc — mă face să mă simt ridicolă şi rănită.

Sunt sigură că şi Robbie e la fel de supărat — şi de-asta nici nu pot să mă uit la el. Ar fi insuportabil să văd în ochii lui durerea şi umilinţa pe care le simt şi eu.

Ben spune:

— Sigur că mâncăm cu voi. Ne simţim excelent.

Vorbeşte tare şi entuziasmul lui pare exagerat.

— Nu-i aşa, Phillipa?

— Excelent. Slavă Domnului.

Alice râde şi loveşte cu mâna în masă. Sticla ei de şampanie e goală, iar ea pare uşor beată — are obrajii roşii, ochii îi scânteiază — şi ignoră complet tensiunea dintre noi.

— Ia să mai aducem nişte băutură la petrecere, zice. Murim de sete pe-aici, Robbie. Ce ne-ai recomanda în continuare?

— Hm, îşi drege Robbie vocea. Eu mai vreau o cola.

Se uită la Phillipa şi la Ben şi le zâmbeşte. E un zâmbet
forţat, nenatural.

— Voi ce-aţi vrea?

— Tot apă?

Phillipa ridică o cană goală.

— Dacă se poate.

— Ben vrea o bere, zice Alice, înghiontindu-1 şi zâmbindu-i larg. Nu-i aşa, Ben? A? Nu eşti tu vreun spărgător de petreceri.

— Sigur, dă el din cap. De ce nu? Ar merge o bere.

— Şi şampanie, spune Alice, fără să-1 privească în ochi pe Robbie. încă o sticlă.

— Poţi să vii să mă ajuţi, Katherine? mă întreabă Robbie ridicându-se.

— Sigur.

în timp ce mă ridic, mă uit la Alice. A fost ciudat de agresivă de când am ajuns aici şi mi-e teamă că,

dacă mă duc la bar cu Robbie, o să mai spună ceva răutăcios. Dar ea tocmai se apleacă spre Phillipa, cu sprâncenele ridicate şi nu se uită în direcţia noastră.

Robbie şi cu mine ne îndreptăm spre bar în tăcere. Ajunşi acolo, ne sprijinim de bar şi Robbie se întoarce şi se uită spre masa noastră.

— Dracu' s-o ia şi pe Alice, spune el, privind către masă. Are un plan pentru seara asta. O să se termine urât.

— Ce vrei să spui?

Simt un gol în stomac. Nu vreau să se întâmple nimic neplăcut. Nu vreau ca Alice să se poarte urât, nu vreau să fie crudă. Nu vreau ca Alice şi Robbie să se despartă, şi nici ca Alice să facă ceva atât de oribil încât să fie nevoie să pun la îndoială prietenia noastră. Ideea că totul s-ar putea termina e atât de înfricoşătoare, încât trebuie să-mi controlez panica incipientă la gândul că în viitor s-ar putea să nu mai fiu prietenă cu Robbie şi Alice, că în viitor viaţa va fi insuportabil de pustie şi plictisitoare şi tristă.

— Hai să mâncăm şi să ne cărăm de-aici. S-o ducem acasă în pat.

Robbie se uită la mine.

— N-ai mai văzut-o aşa până acum, nu?

— Aşa? Nu ştiu. Nu s-a mai purtat niciodată aşa de urât în mod intenţionat, dacă asta vrei să spui.

Scutură din cap.

— Asta e altceva. Am mai văzut-o aşa de câteva ori. E chiar ciudat. Şi înspăimântător. Parcă e într-o misiune de autodistrugere. N-ai cum să te înţelegi

cu ea în seara asta. N-o să te asculte. Nici pe tine, nici pe mine sau pe Ben sau pe Phillipa. Şi pun pariu pe un milion de dolari că o să vrea să mergem pe undeva s-o facem lată în seara asta. Şi o să-i târască şi pe Phillipa şi pe Ben după ea, să vezi.

Robbie râde amar.

— E foarte convingătoare când e în starea asta.

Nu ştiu exact din ce motiv e Robbie aşa de îngrijorat, ce spune el nu prea are sens, dar sunt oricum speriată.

— Deci o să mergem pe undeva să ne distrăm. Să dansăm sau ceva de genul ăsta. Putem avea grijă de ea, nu? Putem să avem grijă să nu se întâmple nimic rău.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş retrage acum, cât mai pot. Şi eu m-aş duce acasă, dar trebuie să aibă cineva grijă ca ea să ajungă acasă întreagă. E beată sau drogată, sau nu ştiu.

Priveşte din nou spre masă.

— Sau are un fel de psihoză.

Alice se apleacă peste masă vorbind însufleţit cu Phillipa. Phillipa îşi ţine braţele încrucişate defensiv şi se apleacă pe spate, îndepărtându-se de Alice. Nu zâmbeşte.

Luăm băuturile şi în timp ce ne îndreptăm spre masă, o vedem pe Phillipa ridicându-se brusc. Merge repede, cu capul în pământ, spre baie.

— Phillipa e bine? îl întreb pe Ben, în timp ce aşez băuturile pe masă.

— Cred... spune el şi se uită la Alice. Cred că s-a...

— S-a ofticat că i-am spus ceva despre mine şi Ben.

Alice râde.

— Doamne, Ben! Ţi-ai găsit o ţâfnoasă de data asta. Dacă ai vrut să găseşti o fată complet diferită de mine, chiar ai reuşit.

Ben râde fără vlagă. Nu pot să cred că stă acolo, că nu se duce după Phillipa să vadă dacă e bine şi sunt cât pe ce să întreb dacă nu cumva vrea să mă duc eu să văd ce e cu ea, când Robbie se ridică.

— Am uitat apa, spune el şi se duce înapoi la bar.

Şi apoi înţeleg de ce nu se grăbeşte Ben să meargă după Phillipa. După ce pleacă Robbie, Alice îşi pune mâna pe sub masă, pe coapsa lui Ben, undeva foarte sus şi începe să frece ritmic.

Mă ridic ca arsă. Alice îmi zâmbeşte; are un zâmbet complet gol de orice căldură; şi sunt sigură că ştie ce-am văzut şi că se bucură.

— Mă duc la baie.

Mă fofilez printre masă şi scaun cu atâta neîndemânare, că dobor scaunul.

— Rahat, zic prinzând scaunul înainte să atingă pământul.

— Calmează-te, Katherine, zice Alice. Arăţi de parcă tocmai ai văzut o fantomă sau aşa ceva.

îmi îndrept spatele şi mă uit întâi la ea, apoi la Ben, care măcar are bunul-simţ să pară ruşinat.

— Mă duc la baie, spun pe cel mai rece şi calm ton de care sunt în stare. Să văd dacă Phillipa e bine.

Alice ridică nepăsătoare din sprâncene, iar eu mă întorc şi mă îndrept spre baie. Mă întreb dacă, atunci când Robbie se va întoarce la masă, va vedea ce am văzut şi eu, sau dacă, în caz că nu va vedea, va simţi cel puţin că se întâmplă ceva foarte ciudat. Nu vreau neapărat ca Robbie să vadă că Alice îşi ţine mâna pe coapsa lui Ben, îmi face rău ideea că se va simţi rănit şi umilit şi nu vreau ca seara asta să se termine dramatic, cu lacrimi şi reproşuri dureroase. Dar Alice îl umileşte pe Robbie şi el merită mai mult, şi e clar că o parte din mine vrea ca Alice să-şi primească pedeapsa, o parte din mine vrea ca Robbie să-i tragă o palmă şi să o părăsească pentru totdeauna. Şi totuşi, am o mică şi ridicolă (dar persistentă) speranţă că totul se va termina cu bine. Că Alice îşi va reveni, că nu se va mai purta ca o nebună, că-şi va cere scuze. Că vom putea să ne întoarcem toţi trei fericiţi acasă, râzând, şi că totul va reveni la normal.

Dar chiar dacă Robbie o vede pe Alice atingându-1 pe Ben, asta nu înseamnă neapărat că relaţia lor se va termina. Până una alta, tocmai am aflat că Alice a făcut sex cu altcineva pe când era în excursie cu Robbie şi că totuşi au rămas împreună. Chiar n-am idee de ce ar fi Robbie în stare pentru Alice, dar sunt îngrijorată şi destul de tristă când mă gândesc că relaţia mea cu Alice

s-ar putea să se fi schimbat iremediabil. S-a purtat aşa de urât în seara asta, a fost aşa de crudă, intenţionat şi cu mine şi cu Robbie — şi cu Phillipa — că nu cred că o să fiu capabilă să mai am vreodată încredere în ea. Sau cel puţin nu o încredere oarbă, completă. Acum nici nu mai sunt sigură că-mi place de ea.

în baie uşa unei cabine e închisă şi bănuiesc că acolo se ascunde Phillipa.

— Phillipa, spun şi bat uşor la uşă.

Nu răspunde nimeni, dar simt că stă nemişcată, în tăcere.

— Phillipa, sunt Katherine. Voiam doar să văd dacă eşti bine.

— Katherine?

Văd pe sub uşă o umbră mişcându-se, apoi deschide şi iese.

— Slavă Domnului că eşti tu, zice. Credeam că e Alice.

Ochii îi sunt injectaţi, iar pe obraji i-au apărut mici
cerculeţe roşii. Arată de parcă ar fi plâns.

— Eşti bine? o întreb.

— Da.

îşi duce mâna la gură şi priveşte în jos. Când îşi revine, se uită la mine şi zâmbeşte.

— Sunt bine. Mulţumesc.

Se duce la chiuvetă şi se spală pe mâini, uitându-se la mine în oglindă.

— Deci, ce fac pe-acolo? mă întreabă.

— A!

îi evit privirea.

— Vorbesc, aşteaptă mâncarea, d-astea. Eşti bine?

Nu ştiu dacă o fi văzut ceva, nu ştiu cât de supărată e.

Nu-mi răspunde la întrebare.

— Deci Ben şi Alice nu fac sex pe masă încă?

Zâmbeşte.

— Ce? întreb eu.

Râde scurt şi nu mă priveşte în ochi, îşi verifică machiajul în oglindă şi îşi aranjează părul.

— Nu-mi pasă dacă fac, să ştii. Ben e un ciudat. De-abia dacă-1 cunosc. E a doua oară când ies cu el în oraş.

— Serios? spun şi mă holbez la ea. Deci nu e prietenul tău?

— Nici vorbă.

Scutură din cap.

— Acordă-mi şi mie mai mult credit totuşi.

Zâmbesc acum, uşurată şi amuzată.

îmi zâmbeşte înapoi şi apoi îşi dă capul pe spate şi râde încântată privind spre tavan. Râde tare şi vesel, şi pare uşurată ca şi cum s-ar fi abţinut şi-mi dau seama că n-a plâns deloc.

— Alice îşi ţinea mâna pe coapsa lui Ben. *El* credea că nu-i văd. *Ea* ştia că-i văd... Nici nu pot să-ţi spun cât de *jenată* m-am simţit, intrând în jocul ei ciudat şi nebun. Complet suprarealist... Aş vrea să fi zis ceva. Dar nu-s niciodată spontană, nu pot să mă gândesc niciodată şi să spun repede ceva isteţ şi inteligent în situaţii d-

astea. Trebuie să fii un anumit tip de om, să ai o anumită spontaneitate pe care eu nu o am.

Se opreşte o clipă şi apoi se uită la mine, mai serioasă.

— Ce-i cu ea? Cu Alice? îmi pare rău, ştiu că e prietena ta, dar de ce îşi ţinea mâna pe coapsa unui ciudat care era în oraş cu altă fată? Şi de ce Dumnezeu face asta când are pe cineva aşa adorabil ca acel Robbie al ei? Sunt împreună, nu? E greu de zis. Mai ales că ea e aşa de ocupată să flirteze cu Ben. Dar el chiar pare drăguţ. Robbie vreau să zic, nu Ben. Ben e la fel de drăguţ ca o găleată plină cu broscoi slinoşi.

— Robbie e drăguţ. E adorabil, spun eu repede. Şi nu ştiu. Nu ştiu ce are Alice în seara asta. Dar sincer, de obicei nu-i aşa. în mod normal nu e aşa oribilă.

Dar în timp ce spun asta îmi dau seama că toate cuvintele mele par goale şi nesincere. N-am văzut-o pe Alice purtându-se aşa urât înainte, dar cumva mi se pare că a devenit din ce în ce mai rea de când am cunoscut-o. Cu cât o văd mai des, cu atât văd răutatea ei mai des. Ridic din umeri.

— îmi pare rău. S-a purtat chiar neplăcut. N-are nicio scuză.

— Neplăcut?

Phillipa se uită la mine nedumerită.

— Neplăcut? Scuze, Katherine, dar asta nu e *neplăcut.* Neplăcut e un vânt cald din vest... sau... sau... cineva care are o stare proastă. N-aş folosi cuvântul ăsta ca s-o descriu pe prietena ta. Un

cuvânt mai bun ar fi crud. Sau pervers. Sau odios. Sau toate trei.

Şi cu toate că încep să mă întreb dacă nu cumva Phillipa are dreptate în ce spune despre Alice, simt în acelaşi timp că-mi creşte indignarea. Alice e prietena mea, în definitiv, şi nu e drept ca Phillipa s-o judece aşa de aspru, aşa repede.

— Nu-i chiar aşa rea, spun. Are câteva calităţi extraordinare. Poate fi nemaipomenit de generoasă şi de fermecătoare dacă vrea. Poate să fie şi superamuzantă.

— Şi Adolf Hitler ar fi putut.

Se uită serioasă la mine.

Nu vreau să te jignesc. Şi n-ar trebui să spun toate astea, ştiu, mereu am probleme pentru că vorbesc ce nu trebuie. Dar pun pariu pe un milion de dolari că prietena ta are o problemă psihică. Ştiu că probabil te întrebi de unde am scos asta, cine mă cred ca să spun aşa ceva, dar părinţii mei sunt psihologi, au un cabinet, iar eu sunt studentă tot la psihologie, aşa că ştiu câte ceva despre asta

— .Ce? spun.

Şi par mult mai surprinsă şi jignită decât mă simt de fapt.

— O problemă psihologică? Nu cred.

— Spun asta doar pentru că tu pari drăguţă.

Phillipa ridică din umeri.

— Şi se pare că încă nu ţi-ai dat seama cu cine ai de-a face.

— Mă îndoiesc că poţi pune un astfel de diagnostic după ce ai stat cinci minute cu cineva.

— Ei! Aproape o oră şi jumătate de fapt.

Se apleacă spre oglindă şi îşi verifică machiajul din nou.

— Scuze, ştiu că probabil te enervez. Dar tu şi Robbie păreţi aşa de drăguţi. Iar Alice atât de... nu-ş'... pare că are o problemă psihică serioasă.

Sunt pe cale să ripostez, să-i spun Phillipei că e ridicolă, că Alice poate că e puţin excentrică şi egoistă, dar că nu e bolnavă. Nu e vreo nebună. Şi Robbie şi cu mine nu suntem doi idioţi naivi.

Dar auzim uşa scârţâind şi deschizându-se şi, deodată, o vedem pe Alice acolo în faţa noastră.

— Ce tot *faceţi* voi două aici? întreabă ea şi intră în cabină.

Lasă uşa deschisă, îşi ridică fusta, îşi dă chiloţii jos, se aşază pe toaletă şi începe să facă pipi cu zgomot şi fără să se jeneze.

— A început să vină mâncarea. Şi e aşa de fantastic de bună că, dacă nu vă grăbiţi, o să fie mâncată până vă întoarceţi voi la masă.

Se ridică şi trage apa, merge la chiuvetă să se spele pe

et

mâini şi se uită la început Ia Phillipa şi apoi în oglindă. g >|

Zâmbeşte.

— Şi ştiţi ce? Mergem cu toţii la mine acasă după ce mâncăm. Să facem Mărgărită. O să bem fiecare câte una. Am hotărât tot.

Ne întoarcem la masă şi mâncarea e aşa cum a zis Alice, delicioasă. Alice e atentă doar la Phillipa şi e dintr-odată interesată să ştie totul despre ea. Phillipa e politicoasă şi răspunde cât de scurt posibil la întrebările lui Alice, iară să dezvolte şi să încurajeze discuţia, dar din când în când se uită pe furiş la mine, cu o expresie uluită pe faţă.

Şi în afară de evidenta răceală cu care Phillipa îl tratează pe Ben, cina se desfăşoară în linişte şi fără niciun incident şi, când plecăm de la restaurant şi ne îndreptăm spre apartamentul lui Alice, îmi dau seama cu uimire că anxietatea mi s-a risipit. De fapt, mă simt chiar relaxată şi aproape că mă distrez. Sunt mulţi oameni pe străzi, râzând şi vorbind în mers, şi în aer e un freamăt contagios. E vineri seara şi toată lumea e plină de entuziasm şi nerăbdătoare, sunt oameni tineri şi frumoşi peste tot, în haine funky, e mult zgomot şi zvon de râsete. Deci Alice e cam beată şi s-a purtat ca o scorpie. Aşa, şi? S-au întâmplat lucruri şi mai rele. Doar nu e sfârşitul lumii.

Ne oprim la un magazin pe drum şi cumpărăm tequila pentru Mărgărită. Cumpărăm lămâi de la mica băcănie din colţul străzii pe care stă Alice. Şi când ajungem la ea acasă suntem cu toţii veseli şi ocupaţi: să găsim paharele pentru cocktailuri, să stoarcem lămâile, să amestecăm băutura dulce-amară. Alice pune muzică şi fredonăm cu toţii tare în bucătăria ei încinsă şi aglomerată. Şi dintr-odată ne simţim bine unii cu alţii şi pentru o vreme uit de comportamentul lui Alice de
mai-nainte, uit de temerile mele că seara s-ar putea încheia cu un dezastru.

— Hai să jucăm ceva, spune Alice când fiecare dintre noi ţine în mână câte un pahar rece, imens, cu cocktail.

Nu am de gând să-1 beau pe-al meu, dar voi sorbi din el doar ca s-o fac pe Alice fericită şi voi scuipa când nu se uită ea. Voi rămâne cât se poate de trează. Vigilentă.

— Da.

Sunt de acord şi mă uit la Robbie şi zâmbesc, şi e un zâmbet care spune: „Uite, totul o să fie bine. Ne distrăm de minune".

Şi Robbie încearcă să-mi zâmbească la rândul lui, încă nesigur.

— Adevăr sau provocare.

Alice îşi freacă mâinile entuziasmată şi se îndreaptă spre sufragerie.

— Haide, *ador* jocul ăsta. E cel mai bun mod să cunoşti oameni.

O urmăm cu toţii şi ne aşezăm turceşte pe jos în jurul măsuţei pentru cafea. Cineva dă muzica mai încet.

— Eu prima?

Alice plescăie şi-i face semn lui Robbie.

— Poţi să mă întrebi tu. Din moment ce crezi că mă cunoşti aşa de bine. S-ar putea să afli ceva surprinzător.

—- Adevăr sau provocare? zice Robbie.

— Adevăr.

Robbie soarbe puţin din pahar şi pare că se gândeşte o clipă. Apoi se uită serios la Alice.

— Tu regreţi vreodată ceva? Vreun lucru pe care l-ai spus sau pe care l-ai făcut?

Alice îl fixează o clipă cu privirea. Apoi îşi dă ochii peste cap.

— Doamne, Robbie! Trebuie să fie ceva distractiv.

Oftează.

— Dacă regret ceva... hmm... lasă-mă să mă gândesc puţin.

Scutură din cap cu convingere.

— Nu. Nu regret nimic. Regretul este pentru incompetenţi şi pentru cei care n-au încredere în ei. Iar

eu nu intru în niciuna dintre categoriile astea. OK, mersi pentru participarea ta plictisitoare, Robbie.

Se uită în jur, zâmbind.

— Pe cine să aleg?

Şi apoi se uită sfredelitor la Ben.

— Tinere Ben. Ai putea să mă ajuţi să ţin jocul ăsta pe linia de plutire. Să-1 păstrez murdar şi distractiv cum trebuie să fie. Adevăr sau provocare? Şi răspunde repede până n-adorm.

— Adevăr.

— Perfect. Speram să spui asta. Şi am o întrebare numai bună pentru tine.

Alice ridică din sprâncene şi se apleacă în faţă.

— Deci, tinere Ben, care a fost cel mai interesant loc în care ai făcut sex? Şi eşti obligat să răspunzi sau o să-ţi dau o provocare. Şi n-o să fie prea frumos.

Ben râde nervos şi se uită în jos, în pahar.

— Aă, cred că a fost odată, ei bine, acum vreo doi ani. Abia venisem în Australia. Am întâlnit o fată nebună. Pe care nu puteai s-o refuzi. Nici gând. Nu pe ea. Şi, Doamne, avea un corp fabulos, aşa că nici nu mi-ar fi trecut prin cap s-o refuz. Şi oricum, într-o seară era acasă la cineva şi fata asta m-a târât în dormitorul părinţilor. Şi mă rog, făceam noi ce făceam la ei în pat, când îi auzim că intră în casă, aşa că ne strecurăm în dulap, de fapt aveau un fel de dressing uriaş, şi mă rog, era aşa de bine, de întuneric şi de comod acolo, că am continuat să facem exact ce făceam înainte.

Şi se opreşte din vorbit o clipă şi se uită la Alice şi zâmbeşte larg, cu obrajii coloraţi. Alice se uită şi ea la el, zâmbind, încurajându-1 şi deodată devine foarte clar că fata despre care vorbeşte e Alice. Şi Robbie se uită fix la Ben, cu faţa lipsită de orice expresie, dar eu îi pot vedea mâna cu care se sprijină pe podea şi pe care o ţine în spatele piciorului, iar pumnul îi e încleştat, şi i se văd venele pe sub piele. Şi din nou simt că mă cuprinde

panica, o copleşitoare dorinţă ca totul să se termine. Punct şi de la capăt. De la început. Noaptea asta o să se termine urât. Robbie a avut dreptate.

Dar Ben n-are nicio treabă şi mă întreb dacă şi-o fi dat seama că Alice şi Robbie sunt împreună. Felul în care Alice s-a purtat în seara asta 1-a făcut probabil să creadă că e singură.

— Dar nu se termină aici, continuă Ben. Faza tare a fost că...

— Mersi, Ben, îl întrerupe Robbie, vorbind tare şi rece şi aspru, sarcastic. Mersi pentru tot ce ne-ai spus. Dar cred că am auzit suficient, totuşi. Şi mersi, Alice, că ai pus aşa o întrebare inteligentă. Pentru că a fost aşa de interesant, aşa de mişto să ascultăm răspunsul. Nu mi-am dat seama, dar acum îmi dau, că poveştile astea suculente despre sex sunt
cele care fac jocul ăsta amuzant. Super. Mersi pentru tot, Ben. O să încerc să fiu la fel de... bătut în cap ca tine când îmi vine rândul.

Ben roşeşte puternic şi soarbe furios din cocktail şi Phillipa îşi înăbuşă un râs jenat, terifiat, în pumni.

— Rândul meu, rândul meu, spun eu cu fals entuziasm.

Mă uit la Phillipa cerându-i ajutorul, sperând că vom putea să liniştim lucrurile împreună.

— Phillipa, adevăr sau provocare?

— Adevăr, spune Phillipa amabilă. Mie-mi plac adevărurile. De fapt, îmi place să văd ce întrebări pun oamenii. De multe ori dezvăluie mai multe despre persoanele care întreabă decât despre cele întrebate, nu crezi?

îi zâmbesc Phillipei, recunoscătoare pentru că a făcut conversaţie. Dar e greu să găsesc o întrebare pentru ea, aşa că tac o vreme, gândindu-mă.

— Katherine, râde Alice. Nu-i aşa că nu ştii ce s-o întrebi? Lasă-mă pe mine. Hai! încă una. Te întreb pe tine.

— Dar rândul tău a mai fost, spune Robbie. Las-o pe Katherine acum!

— Nu se mai ţine cont de reguli, oricum. De fapt, ar trebui să fie rândul lui Ben, aşa că nu mai contează, nu? zice Alice.

Şi e foarte clar acum că e beată. Vorbeşte încet, cu grijă, chinuindu-se să pronunţe bine fiecare cuvânt în parte, dar e evident că nu poate articula.

— Şi de când ai tu mania asta cu regulile, Robbie? De când ai început tu să fii aşa de-al dracului de plictisitor şi să le strici cheful tuturor?

— Le stric cheful? râde Robbie. Nu prea e cine ştie ce chef de stricat pe-aici, Alice.

Alice nu-1 mai bagă în seamă şi se uită la mine.

— Adevăr sau provocare? întreabă ea.

— Adevăr, râd eu. Categoric. Pot să-mi imaginez cum ar arăta o provocare de la tine şi n-am chef să alerg dezbrăcată pe Oxford Street în seara asta.

— Adevăr, spune Alice rar, trăgând de vocale de parcă ar savura cuvântul.

— Eşti sigură? Eşti sigură că poţi fi complet sinceră?

— Cred. încearcă-mă.

— OK.

Şi apoi se uită curioasă la mine.

— Deci. Nu te-ai bucurat totuşi în sinea ta? Nu te-ai bucurat că ai scăpat de ea? De sora ta perfectă? Nu te-ai bucurat în secret că a fost omorâtă?

Şi dintr-odată mi se pare că totul se mişcă cu încetinitorul, văd totul printr-o ceaţă deasă. îl aud pe Robbie pufnind nervos şi spunându-i lui Alice să termine cu prostiile. O simt pe Phillipa privindu-mă îngrijorată, întrebându-se ce se întâmplă, dacă e posibil ca Alice să

fie serioasă. Simt mâna Phillipei pe braţul meu, grija din atingerea ei.

Dar nu mă pot uita decât la Alice. în ochii ei. Şi ochii ei sunt reci, mă măsoară şi pupilele ei sunt aşa de mari, încât văd doar negru în faţă. Dur şi implacabil. Adânc. Nemilos. Negru.

Mă trezesc devreme, e încă întuneric. Sarah a plecat din patul ei şi s-a strecurat în al meu în timp ce dormeam şi corpuşorul ei cald e lipit de al meu. îşi ţine capul pe perna mea şi eu sunt aproape de margine, aşa că toată cealaltă parte a patului, mai mult de jumătate, e liberă.

Mă dau binişor jos din pat, uşor, ca să n-o trezesc şi-mi iau puloverul gros din lână de pe scaunul pe care l-am aruncat cu o seară înainte. E frig şi mă duc direct în living, ca să dau drumul la căldură. Cămăruţa se umple cu o strălucire aurie, liniştitoare şi se încălzeşte imediat. îmi fac o cană cu ceai şi o iau cu mine în living, unde mă aşez pe canapea, cu picioarele strânse sub mine.

Am început să mă trezesc aşa devreme când Sarah era mică şi de-atunci n-am mai putut dormi până târziu. Câteodată îmi petrec timpul făcând curat sau pregătind diverse lucruri pentru ziua respectivă, în timp ce Sarah încă doarme; îi pregătesc prânzul, hainele; dar, de obicei, stau şi beau ceai, mă bucur de timpul pe care-1 am doar pentru mine. Nu mă gândesc la nimic în special, am început să mă pricep la „a nu mă gândi". Evit să fac planuri inutile pentru un viitor incert şi, mai mult decât atât, evit să-mi amintesc trecutul. Aşa că intru într-o stare aproape meditativă, cu creierul gol de gânduri, concentrându-mă pe gustul ceaiului sau pe ritmul respiraţiei. Şi de multe ori, când pe la ora şapte se trezeşte Sarah şi iese din cameră, ciufulită şi caldă, şi mirosind a somn, mă şi mir că au trecut aşa repede două sau mai multe ore.

Dar în dimineaţa asta îmi beau ceaiul şi stau pe canapea mai puţin de o oră. Sunt entuziasmată de ziua pe care o avem în faţă şi de-abia aştept ca Sarah să vadă

zăpada, de-abia aştept să-i aud strigătele de fericire şi de încântare când se dă cu săniuţa sau când face omul de zăpadă. Vreau să se trezească şi să ne bucurăm împreună, gândindu-ne la ce ne aşteaptă, aşa că la şase mă ridic şi pregătesc micul dejun preferat al lui Sarah, pâine prăjită cu banană feliată şi cu sirop de arţar, şi o cană mare cu ciocolată caldă. Pun farfuriile şi cănile noastre pe masă şi mă duc în dormitor să o trezesc.

— Mergem la zăpadă acum, mami? întreabă Sarah de cum deschide ochii.

Se ridică, trezindu-se rapid.

— Plecăm acum?

— Nu chiar acum.

Mă aşez pe pat şi o îmbrăţişez.

— Dar am făcut un morman enorm de pâine prăjită şi ciocolată caldă. Sper că ţi-e foarte foame.

— Miam, miam.

împinge pătura cu picioarele, se ridică şi fuge din cameră, lăsându-mă zâmbind, singură pe pat.

O urmez în camera în care am pus masa şi o găsesc aşezată în genunchi pe scaun, mâncând cu poftă.

— Mănânci şi tu, mami? întreabă ea cu gura plină. E destul şi pentru tine.

— Cred şi eu.

Mă aşez în faţa ei, iau o felie de pâine de pe tavă şi o pun la mine în farfurie.

— Cred că ar ajunge şi pentru zece oameni.

— Nu cred.

Sarah scutură serioasă din cap.

— Mi-e foarte foame. Vreau să mănânc zece astăzi. Pâinea prăjită e mâncarea mea cea mai preferată.

Şi chiar reuşeşte să mănânce o cantitate impresionantă — şi să înghită şi ciocolata caldă printre înghiţiturile mari de pâine. Când termină se dă jos de pe scaun.

— Mă duc să mă pregătesc, zice. Cred că ne aşteaptă o zi mare.

Râd de cum şi-a însuşit una dintre expresiile mele, încercând să crească mai repede.

— Aşa e, avem. O zi *foarte* mare. Dar mai avem foarte mult timp. Soarele de-abia răsare.

— Vreau să fiu gata prima. Vreau să fiu gata *înaintea* soarelui.

Şi se aude din nou. Cineva bate la uşă. Uşor, dar insistent. Oricine ar fi, bate la mine la uşă de aproape un sfert de oră şi m-am săturat să încerc să nu bag în seamă, să mă prefac că nu sunt aici.

Mă duc la uşă, dar nu deschid.

— Pleacă! E miezul nopţii. Pleacă, spun.

— Katherine, sunt eu, Robbie.

Şi vocea lui sună familiar şi liniştitor, şi pare aşa de îngrijorat, că sunt gata să încep din nou să plâng.

— E şi Phillipa. Te rog, dă-ne drumul!

— E şi Alice?

— Nu.

Oftez şi deschid. Mă întorc şi merg pe hol fară să-i salut, lăsându-i să intre singuri. Ştiu că au intenţii bune, că-şi fac griji pentru mine, dar ce s-a întâmplat în seara asta m-a epuizat, ca şi plânsul care a urmat, şi aş vrea doar să fiu lăsată în pace. Nu ca să dorm — pentru că n-o să pot — ci ca să-mi rumeg nefericirea în singurătate.

Mă duc în living şi mă aşez pe canapea, unde am stat ghemuită în ultima oră.

Phillipa şi Robbie mă urmează şi se aşază pe cealaltă canapea.

— Ne-a spus Alice, spune Robbie cu blândeţe. Despre sora ta. Despre Rachel.

Dau din cap. Dacă vorbesc, o să izbucnesc iar în plâns, aşa că tac.

— Poate ar fi mai bine să plec?

Phillipa se uită repede la Robbie şi apoi la mine.

— Am vrut doar să ştiu că eşti bine, Katherine. Voiam doar să fiu sigură că Robbie a dat de tine. Dar nu vreau să fiu în plus.

Mă uit la Phillipa şi ridic din umeri — arată îngrozitor. Pielea îi e palidă şi are cearcăne adânci. Pare şi ea îngrijorată, ca şi cum lucrurile care s-au întâmplat în seara asta au şocat-o destul de mult.

Ridic din nou din umeri. Mi-e egal dacă rămâne sau nu, dar dintr-odată sunt foarte bucuroasă că Vivien e plecată în weekend şi că nu e şi ea martoră la toate astea.

— Să fac un ceai? întreabă, mulţumită la gândul că poate să facă ceva util.

— Eu aş vrea unul.

Robbie îi zâmbeşte Phillipei recunoscător.

— Katherine?

— Sigur, zic. Dar eu...

— Ea îl bea făcut cum trebuie, îi explică Robbie Phillipei. Cana şi frunzele de ceai sunt pe raft, deasupra ceainicului.

— Eşti bine?

După ce Phillipa iese din cameră, Robbie pune mâna pe genunchiul meu.

Dau din cap şi încerc să zâmbesc.

— Ce seară de rahat. Trebuia să te ascult. Trebuia să plec acasă devreme, exact cum ai spus tu.

Mă aplec spre el şi-i şoptesc:

— Phillipa crede că e ceva cu Alice. Ţi-a spus? Că are o problemă psihică.

— Poate că are sau poate că nu.

Robbie ridică din umeri.

— Poţi să vorbeşti despre patologie dacă vrei. Poţi să spui că are vreo afecţiune psihică, să dai vina pe felul în care a fost crescută. Dar care ar fi diferenţa? Lucrurile astea nu pot fi reparate. Poate că Alice, pur şi simplu, e o persoană îngrozitoare.

Se lasă pe spate şi oftează, se uită în jos şi apucă un fir ieşit din tivul blugilor. Pare obosit, doborât şi foarte, foarte trist.

— Dar tu, Robbie? Eşti bine? îl întreb. Nu arăţi prea bine.

— Nu, nu mi-e bine.

Ochii lui, deja roşii, se umplu dintr-odată de lacrimi şi scutură nervos din cap ca şi cum ar vrea să scape de ele.

— A fost o noapte complet nasoală, nu-i aşa?

Râde amar.

— Da.

Şi nu mai e nimic de zis. Phillipa se întoarce şi începem să ne bem ceaiurile în linişte, fără să scoatem o vorbă, fiecare prins în gândurile proprii, în propria oboseală şi nefericire.

Când terminăm ceaiurile, e ora patru dimineaţa şi îi conving pe Robbie şi pe Phillipa să rămână să doarmă la mine. îi dau lui Robbie o pătură şi o pernă ca să poată dormi pe canapea şi o întreb pe Phillipa dacă o deranjează să doarmă cu mine în pat. Seara a fost aşa de epuizantă emoţional, iar Phillipa şi cu mine suntem amândouă atât de obosite încât suntem în stare să stăm una lângă alta, sub aceeaşi pătură, fară să ne simţim câtuşi de puţin ciudat. De fapt, mă linişteşte prezenţa ei. Şi înainte să închid ochii, Phillipa îmi zâmbeşte şi îmi ia mâna şi mă strânge.

— Somn uşor, spune.

— Mulţumesc, răspund, închizând ochii. Cred că o să dorm bine.

Când mă trezesc, soarele străluceşte în cameră şi Phillipa nu mai e lângă mine. Dar aud murmurul uşor al vocilor, vocea ei şi vocea lui Robbie, venind din altă cameră şi mă bucur că sunt amândoi încă aici, că nu trebuie să fac singură faţă acestei zile. închid ochii din nou şi mai dorm puţin.

Când mă trezesc, soarele nu mai e la fereastră şi-mi dau seama după lumină că e după-amiază. Nu-i mai aud

nici pe Robbie, nici pe Phillipa, dar aud râsete înfundate şi muzică în surdină de la televizor. Mă ridic şi merg în living.

Phillipa stă pe canapea şi se uită la un film vechi alb-negru, iar când mă apropii, îşi ridică privirea spre mine.

— Katherine. Salut, am aşteptat să te trezeşti. Robbie şi cu mine n-am ştiut dacă vrei să fii singură sau nu. El trebuia să meargă la muncă. Dar a zis că vine înapoi mai târziu. Cum eşti?

— Sunt bine.

Zâmbesc şi mă aşez pe canapea lângă ea.

— Mulţumesc că ai rămas. Foarte drăguţ din partea ta.

— A, pentru puţin.

Ia telecomanda şi taie sonorul.

— Ţi-e foame?

— Da, răspund şi dau din cap. Chiar mi-e.

— Bine. Am cumpărat mai devreme câte ceva pentru o salată. Una consistentă cu roşii şi prosciutto, şi sparanghel şi ouă fierte, şi alte chestii, şi am luat şi pâine proaspătă. Vrei să mănânci? Vrei să o fac acum?

— Oh! Uau! Da, te rog. Dar numai dacă ai chef. Altfel, nu te obosi. Sunt bine. Sincer. Dar, da, dacă vrei... o salată ar merge de minune.

— Bine.

Phillipa se ridică.

— Mi-e al dracului de foame.

Mă ofer să o ajut să prepare salata, dar Phillipa refuză, spune că nu suportă să gătească împreună cu altcineva. Aşa că mă urc pe un scaun în bucătărie, mă uit la ea, şi când e gata salata, o luăm pe terasă. Mâncăm repede, fiindcă amândouă suntem hămesite. Nu vorbim despre Alice, din fericire, nici despre Rachel sau despre lucrurile care s-au întâmplat cu o seară înainte, dar Phillipa e aşa de vorbăreaţă, încât nu avem parte aproape de niciun moment de linişte. Phillipa are douăzeci şi trei de ani şi

face un maşter în psihologie. îmi povesteşte despre cursurile ei, despre cât de fascinant este să afli cum gândesc oamenii şi cât de multe lucruri mai sunt de descoperit despre mintea umană.

— Nu-mi vine să cred că ai doar şaptesprezece ani, zice. Pari mult mai în vârstă, mult mai serioasă decât cei de-o seamă cu tine.

— Toţi spun asta, zâmbesc eu.

Dar nu îi spun de ce. Nu îi spun de ce am fost obligată să mă maturizez aşa repede.

îmi povesteşte puţin despre fratele ei, Mick, care e baterist într-o formaţie ce începe să devină cunoscută în lumea muzicală din Sydney.

— Au concert la The Basement vineri seara. Vrei să vii să-i vezi? Cu mine? Mi-ar plăcea să vii. îmi place să mă laud cu ei. Chiar e o trupă fantastică.

Dar înainte să apuc să răspund, înainte să mă gândesc dacă voi vrea să ies şi să merg la un concert săptămâna asta, cineva bate la uşă.

— Robbie.

Phillipa pune furculiţa pe masă şi se uită spre uşă.

— A zis că vine înapoi după ce iese de la muncă.

Mă duc să văd. Şi când sunt cât pe ce să deschid, după ce pun mâna pe zăvor, aud din nou bătaia în uşă. Mai puternică şi mai insistentă. Şi deodată înţeleg că nu e Robbie. El n-ar fi aşa nerăbdător.

Dar e prea târziu să mă ascund, să mă prefac că nu sunt acasă, am descuiat şi uşa e împinsă. E Alice.

Ţine în mână un buchet uriaş de trandafiri roşii şi poartă un tricou alb, curat şi blugi. E nemachiată şi are părul prins. Ochii îi sunt roşii, ca şi cum ar fi plâns, dar dincolo de asta, arată aşa de tânără, de proaspătă şi de inocentă, încât e greu de crezut că e aceeaşi Alice cu care am fost cu o noapte în urmă. Când o văd aşa acum, mi-e

aproape imposibil să cred că ar putea fi atât de malițioasă, că ar putea provoca atâta suferință.

— îmi pare rău, Katherine.

Şi buza începe să-i tremure şi ochii i se umplu de lacrimi.

— îmi pare tare, tare rău. Pur şi simplu, nu ştiu ce m-a apucat.

îmi dă trandafirii şi îi iau, dar nu scot un cuvânt.

— Eu... câteodată eu... nu-ş'.

Şi suspină acum, cu faţa îngropată în mâini, cu umerii tremurând şi cu vocea spartă şi îngroşată.

— E ca şi cum m-ar cuprinde ceva... pierd... simt că... sunt aşa... aşa... de *furioasă.* E ca şi cum... simt că toată lumea... nu-ş'... mă *judecă* sau aşa ceva. Dar ştiu că e o nebunie pentru că... pentru că cred că mă judecă pentru ce *o* să fac... pentru ce *ştiu* că o să fac... înainte să fac lucrul ăla... şi dup-aia mi se pare că *trebuie* să-1 fac... ca să-i *testez...* Să văd dacă într-adevăr le pasă de mine... şi ştiu că nu e drept... că nu pot să mă aştept ca oamenii să... ştii tu... să suporte toate astea... dar... nu pot... adică, ştiu că o să fac sau că o să spun ceva absolut oribil... dar nu pot, nu pot să mă opresc... şi când vreau să mă opresc... E ca şi cum am pornirea asta autodistrugătoare... să mă răzbun pe... oamenii... pe oamenii care mă iubesc.

Şi simt cum nucleul dur al furiei mele începe să se dizolve.

— Hai!

O iau de braţ şi o trag încet înăuntru.

îi dau şi lui Alice o farfurie şi o aşez la masă lângă mine şi lângă Phillipa pe terasă şi împărţim toate mâncarea. La început Phillipa e prudentă şi rece şi o priveşte bănuitoare pe Alice. Dar Alice e cum e ea de obicei, caldă, deschisă şi antrenantă şi se scuză insistent pentru seara trecută. Râde de ea însăşi şi îşi ia peste picior propriul comportament într-un fel atât de candid şi cu un umor atât de autodepreciativ — se căieşte şi îi e

ruşine şi e superamuzantă, toate în acelaşi timp — încât e imposibil să n-o ierţi. Şi după o vreme, îmi dau seama că Phillipa cedează, în ciuda faptului că nu are încredere în Alice, se lasă câştigată de farmecul ei. Stăm toate trei afară şi vorbim şi râdem mult timp după ce terminăm de mâncat, şi ne întoarcem înăuntru doar după ce apune soarele, când aerul după-amiezii se răceşte prea tare ca să mai fie plăcut.

— Hai să vedem nişte filme. Şi să comandăm pizza, zice Alice.

— Ah, nu ştiu, zic eu. Mâine e luni, avem şcoală. Trebuie să dorm.

— Nu stăm până târziu, spune Alice. Şi nu vreau ca ziua asta să se termine aşa repede. Ne distrăm prea bine. Nu vreau să merg acasă şi să stau singură în seara asta.

Se duce la Phillipa şi o ia de braţ cu amândouă mâinile.

— Te rog, Phillipa. Lasă-mă să-ţi arăt că nu sunt scorpia oribilă pe care ai cunoscut-o aseară. Mă duc să închiriez filme. Şi să cumpăr mâncare thailandeză, dacă vă place. Şi voi două nu trebuie să faceţi nimic. Nici să cheltuiţi vreun ban. Fac eu cinste. Vă rog!

Se uită când la una, când la alta, implorându-ne.

— Pentru mine, vă rog.

Phillipa zâmbeşte şi se uită la mine.

— Să spună Katherine. Suntem la ea acasă. Poate s-a săturat de noi.

— Sună bine, ridic eu din umeri. Mi s-a făcut din nou foame, dacă vă vine să credeţi. Sună bine să lenevim în faţa unui film.

Găsim meniul unui restaurant thailandez din apropiere şi alegem fiecare câte ceva. Atât eu, cât şi Phillipa ne oferim să mergem cu Alice, să o ajutăm la cărat, să contribuim cu ceva bani, dar ea refuză, insistând să facă cinste şi pleacă singură.

După ce pleacă, Phillipa şi cu mine mergem în bucătărie să spălăm vasele.

— Nu e aşa nebună cum credeai, nu ţi se pare? întreb eu.

Phillipa are mâinile scufundate în chiuvetă şi, în timp ce vorbeşte, priveşte în jos.

— Poate să fie foarte drăguţă. Foarte plăcută.

— Da, spun şi îi dau un cot în joacă. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Am spus cuvântul nebună.

Faptul că vorbesc cu cineva recent cunoscut despre Alice, pe care o consider o prietenă dragă, mă face să mă simt puţin infidelă. Dar Phillipa e aşa de cu picioarele pe pământ şi atât de sinceră, şi inteligentă, şi ştie în mod evident atâtea lucruri, că nu mă pot abţine să n-o întreb ce părere are. îmi place de ea. E clar că e foarte deşteaptă şi, în acelaşi timp, caldă şi amuzantă într-un fel total neobişnuit, şi sper că vom fi prietene. Şi deja am încredere în felul în care gândeşte şi îi preţuiesc părerile.

Phillipa oftează, scoate mâinile din apă şi şi le şterge pe blugi. Se uită la mine şi ridică din umeri.

— Eu tot cred că-i cam nebună. Excesivă. E genul de persoană pe care tata ar numi-o „foarte solicitantă".

— Dar asta e perspectiva unui părinte.

Şi râd uşor, ca să diminuez impactul cuvintelor pe care sunt pe cale să le spun.

— Şi e cam rece caracterizarea, nu? Cam... ei bine... e o *persoană* totuşi. Şi nu se poartă aşa tot timpul. N-o mai văzusem niciodată aşa înainte. Şi e prietena mea. Şi din multe puncte de vedere e o prietenă extraordinară. Serios, tu nu ştii ce generoasă şi bună poate să fie. Aşa că... chiar crezi că ar trebui s-o las baltă? S-o las baltă şi să fug pentru că e o bătaie prea mare de cap să ai o astfel de prietenă? Cred că e puţin... ei bine, puţin cam greşit să te porţi aşa cu oamenii.

— Ei, Phillipa se uită fix la mine şi zâmbeşte.

Pare şi surprinsă, şi tristă, în acelaşi timp.

— Probabil că ai dreptate. Dar să ştii că punctul tău de vedere e unul foarte generos.

— Serios?

Sunt puţin jenată de privirea ei pătrunzătoare şi-mi fac de lucru punând farfuriile şi cănile în dulap.

— Chestia e că ştiu cum e să simţi că... să simţi că oamenii nu vor să-ţi stea prin preajmă pentru că e prea greu. După ce a fost ucisă Rachel am simţit *de multe ori* asta. Şi încă din partea prietenilor mei apropiaţi. Erau toţi îngrijoraţi şi drăguţi şi se străduiau... dar era o perioadă foarte veselă pentru toţi ceilalţi. Era sfârşitul clasei a zecea şi toată lumea dădea petreceri, şi tot aşa. Toţi ceilalţi erau într-o petrecere continuă. Nimeni nu voia de fapt să stea cu mine în cameră şi să plângă. Nimeni nu mă voia la petreceri... pentru că ar fi trebuit să aibă grijă de mine, ştii, să se asigure că mă simt bine. A fost o pacoste. Şi nu puteam să-i învinuiesc. Ştiam că din cauza mea nu pot să se distreze. Ştiam că nimeni nu voia să se gândească la moarte şi crimă, şi tragedie... Dar eu eram nevoită să mă gândesc. Era viaţa mea.

Ridic din umeri, mirată de cuvintele pe care tocmai le-am spus. Nu m-am gândit de-adevăratelea la toate astea înainte, ideile au prins contur mai mult sau mai puţin pe măsură ce vorbeam. Dar par valabile. Par *adevărate.*

— Eu chiar cred că, dacă eşti un prieten adevărat, trebuie să accepţi oamenii aşa cum sunt. Cu părţile amuzante şi cu părţile plictisitoare. Cu bunele *şi* cu relele.

— înţeleg ce vrei să zici.

Phillipa scoate dopul şi începe să spele chiuveta.

— Dar tot nu cred că ar trebui să fii prietenă cu oameni care aduc multe chestii negative în viaţa ta. Eu n-aş fi.

Şi-mi dau seama că face un efort pentru ca vocea ei să sune în continuare caldă şi împăciuitoare. Şi ea vrea să fim prietene, tot atât de mult ca şi mine.

— Cred că va trebui să fim de acord că nu suntem de acord.

în cele din urmă, Alice se întoarce şi ne aşezăm la masa din bucătărie şi ne bucurăm de mâncare. Robbie ajunge în jur de opt, când noi strângem masa, şi ne găseşte vesele, râzând împreună. La început e puţin rece, distant faţă de Alice, puţin dezaprobator la adresa mea şi a Phillipei. Dar îi dăm porţia rămasă de mâncare thailandeză şi continuăm să vorbim şi, în cele din urmă,

începe să cedeze, să se lase atras în conversaţie, să zâmbească chiar. Şi Alice e atât de drăguţă şi de îndatoritoare, iubitoare şi atentă cu el, încât îmi dau seama că-i e imposibil să mai fie furios.

în cele din urmă, ne instalăm în sufrageria cu lumini difuze, unde toţi patru, relaxaţi după ce am mâncat şi ne-am obosit, stăm în tăcere. Alice pune un DVD. înainte de a apăsa pe play, se întoarce spre noi.

— Vreau să spun ceva înainte. înainte să adormim cu toţii.

Zâmbeşte timid.

— în primul rând, vreau să ştiţi cu toţii...

Se uită fix mai întâi la Phillipa şi apoi la Robbie.

— ...că nu s-a întâmplat nimic între mine şi Ben aseară. A plecat puţin după voi. Şi ăsta e adevărul adevărat.

Robbie coboară privirea ca să-şi ascundă un zâmbet, dar e foarte clar că anunţul lui Alice 1-a făcut foarte fericit.

Alice continuă.

— Dar şi mai important, a fost oribil aseară şi vreau să-mi cer oficial scuze. De la voi toţi, Phillipa, Robbie şi mai ales de la tine, Katherine.

Se uită la mine cu ochii larg deschişi, rugători.

— Nu trebuia să spun ce-am spus aseară. Nu era deloc treaba mea. Şi nu cred nicio clipă că ar fi adevărat. Doar pentru că eu aş fi avut gândurile astea îngrozitoare,

diabolice, în locul tău, nu înseamnă că tu le-ai fi avut. Am făcut, cum îi spune, un transfer? Da. Am făcut un transfer. Şi a fost ceva nedrept şi penibil, şi-mi pare nespus de rău, şi n-o să ştii niciodată, niciodată cât de mult mă urăsc pentru că te-am făcut să suferi. Ai fost întotdeauna aşa de bună cu
mine şi ştiu că nu merit să mă ierţi, dar, dacă totuşi o să reuşeşti să o faci, o să fiu foarte fericită şi recunoscătoare.

— Ah, Doamne, spun eu, sperând că lumina difuză îmi ascunde roşeaţa din obraji. Taci din gură şi stai jos.

— Aşa o să fac, zice, privind în jos!

îi aud vocea tremurând ca şi cum ar fi gata să izbucnească în plâns.

Voiam doar să spun ce mult înseamnă prietenia noastră pentru mine. Habar n-ai cât de importantă este pentru mine. Cât de specială eşti tu pentru mine. Habar n-ai.Era mult mai întuneric înăuntru decât afară. Nu era nicio sursă propriu-zisă de iluminare, doar instalaţii cu beculeţe care atârnau prinse de tavan şi care nu aveau aproape niciun efect asupra întunericului dens. Era greu să vezi ceva şi pereţii de tablă ai uriaşului şopron vibrau şi făceau ca sunetul să se propage cu ecou — era acolo aşa un amestec sălbatic de muzică şi ţipete şi oameni, încât dacă intrai te dezorientai imediat, te şi speriai puţin chiar. Rachel şi cu mine stăteam aproape una de alta şi ne ţineam de braţ.

Carly a mers înainte, cu paşi mari, încrezătoare şi sigură pe ea, complet în elementul ei. Am urmat-o în timp ce se îndrepta spre uriaşul recipient plin cu gheaţă şi cutii de bere şi cola. Carly a luat trei cutii cu bere şi ne-a dat două mie şi lui Rachel.

— Ale cui sunt astea? am întrebat.

Carly a scuturat din cap, făcându-mă să înţeleg că nu mă aude.

— Putem să luăm pur şi simplu? am strigat eu.

Carly a ridicat din umeri şi a privit în jur.

Nu văd să ne oprească cineva, a strigat ea, cu un zâmbet larg pe faţă. Hai să dansăm

.A plecat de lângă noi şi a intrat în mulţimea oamenilor care dansau în faţa scenei, şi a început şi ea să danseze, dând din şolduri şi din cap. Dansa bine, uşor şi natural. A ridicat cutia cu bere spre noi, ne-a făcut cu ochiul şi a luat o înghiţitură sănătoasă, şi ne-a făcut semn cu cealaltă mână.

Rachel s-a uitat la mine întrebător, dar eu am scuturat din cap. Nu voiam încă să dansez. Era foarte posibil ca Will să fie pe-acolo şi voiam să-1 caut. Dar m-am întins şi i-am luat lui Rachel berea din mână, ca să n-o încurce, şi i-am făcut semn să se ducă.

La fel cum i se întâmpla când cânta la pian, Rachel uita de ea când dansa. Toată stânjeneala îi dispărea şi se mişca lin şi ritmic în perfectă armonie cu muzica. S-a uitat la mine, cu un zâmbet enorm, fericit pe faţă, iar eu am râs încântată. Eram plăcut ameţită de la alcool, buimacă din cauza înghesuielii şi a muzicii, şi îmbătată de freamătul contagios din jur. Era posibil ca Will să fie acolo. Şi eram aproape sigură că ar fi fost la fel de încântat să mă vadă cum aş fi fost şi eu.

M-am sprijinit de zid, am sorbit încet din bere — care nu prea-mi plăcea — şi le-am privit pe Carly şi Rachel dansând. Tocmai mă gândeam să dau un ocol şopronului şi să-1 caut pe Will, când a apărut în faţa mea.

Zâmbea larg, cu dinţii lui frumoşi şi dădea din cap prefăcându-se că nu e de acord că sunt acolo. I-am zâmbit şi eu, dar niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt, ne-am mişcat doar împreună până ne-am apropiat unul de altul şi până i-am simţit mirosul — de mirodenii şi ceva care aducea a ciocolată şi o tentă vagă de sudoare — şi buzele

lui s-au lipi de ale mele şi gurile ne erau deschise, explorând înfometate.

Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat şi Will şi-a trecut mâna prin părul meu, şi-a trecut degetele printre bucle. Ne-am îndepărtat puţin ca să ne putem privi, am râs şi ne-am lipit trupurile din nou. Eram amândoi aşa de fericiţi că ne-am regăsit, aşa de entuziasmaţi de atmosferă şi de dorinţa noastră reciprocă, încât zâmbeam încontinuu. Chiar şi când ne sărutam, îmi dădeam seama că buzele lui Will se deschideau în zâmbete de fericire.

Şi când s-a lipit din nou de mine am simţit că are o erecţie — iar faptul că i-o provocasem aşa de repede, că, doar văzându-mă şi atingându-mă, reacţiona în felul ăsta, mă făcea să jubilez. Şi am simţit şi eu fluturi în stomac şi am ştiut că vreau să merg până la capăt cu el. Că vreau să facem dragoste. Nu în seara aia, dar în curând. Foarte curând. Şi mi-am lipit apăsat pântecul de al lui, ca răspuns. O promisiune.

Şi pentru că acum eram cu Will, berea a început să aibă un gust mai bun şi am fost dintr-odată fericită că e întuneric — era foarte liniştitor şi romantic. Mă făcea să mă simt protejată ca şi cum, cu toate că eram în mulţime, eram de fapt doar noi doi

.în seara de după episodul în care Alice şi-a cerut scuze, stau în pijamale, ghemuită pe canapea şi mă uit la televizor, schimbând canalele, când deodată cineva bate la uşă.

Mă gândesc imediat că ar putea fi Alice şi mă întreb dacă să mă ascund, să închid televizorul, să mă bag sub pătură şi să mă prefac că nu sunt acasă. Nu e vorba că aş fi încă supărată pe ea, sunt doar obosită şi chiar şi gândul energiei ei nesfârşite e epuizant. Dar nu mă ascund. Oftez, închid televizorul şi mă duc la uşă.

Dar nu e Alice, e Robbie. Zâmbeşte larg şi ţine în mână o cutie de îngheţată de ciocolată, una cu praf pentru ciocolată caldă şi un pachet de Tim Tam.

— Am venit încărcat de daruri, spune. Ciocolată, ciocolată şi iarăşi ciocolată.

Zâmbesc şi deschid uşa, dându-mă înapoi ca să poată intra.

— Voiam să stăm de vorbă.

Robbie şovăie în uşă şi îşi cere scuze din priviri.

— Sper că nu te superi. Dar n-am apucat deloc să rămânem singuri ieri. Şi sunt atâtea lucruri de spus. Adică chiar voiam să vorbesc cu tine despre sora ta şi tot ce s-a întâmplat. Şi despre Alice, bineînţeles.

Scutură din cap şi vorbeşte repede.

— Dar ştiu că eşti probabil epuizată şi te pregăteai să te bagi în pat, aşa că, dacă eşti prea obosită să vorbim, m-am gândit că poate vrei să-ţi fac o ciocolată caldă şi să te învelesc, şi-apoi să plec şi să vin altădată.

Se uită la pijamalele mele.

— Tocmai te băgai în pat, nu? Scuze, o să...

— Robbie, îl întrerup eu. Termină. Intră. Nu-s chiar aşa de obosită. Nu m-am transformat dintr-odată într-o babă sensibilă. Şi oricum, şi eu voiam să vorbesc cu tine.

îi iau cutia cu îngheţată din mână, mă întorc şi mă îndrept spre bucătărie.

— Şi vreau să mănânc din îngheţata asta. Acum.

în bucătărie umplem două boluri mari cu îngheţată şi le luăm cu noi în sufragerie.

îngheţata e delicioasă. Cu multă ciocolată şi cu un vârtej şi mai bogat de sos de ciocolată prin ea. Mă dau cu puţină îngheţată pe buze şi mă maimuţăresc un pic.

— E miaaam, zic.

Robbie râde.

— Foarte tare.

Dar zâmbetul i se stinge prea repede şi se uită în jos în castron, amestecând cu lingura în îngheţată fără să mănânce.

Mă ling pe buze, apoi mi le şterg cu mâna.

— Eşti bine?

— Da, ridică el din umeri. N-am venit să vorbim despre mine. Serios.

Se uită la mine, încruntându-se îngrijorat.

— Dar tu, Katherine, eşti bine?

— Da, spun şi dau din cap. Sunt bine.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic despre sora ta. Ai fost atât de stoică. Şi eu îţi povestesc mereu despre problemele mele. Ar trebui... adică...

Şi se uită Ia mine, rănit şi furios dintr-odată, şi se bate cu palma peste picior.

— De ce nu mi-ai spus?

îmi pun bolul pe măsuţa de cafea şi mă aşez pe vine în faţa lui. îi pun mâna pe genunchi.

— îmi pare rău, Robbie. Ştiu că te-ai supărat că nu ţi-am spus. Ştiu că ar putea părea că n-am avut suficientă încredere în tine sau aşa ceva, dar nu e vorba despre asta. Pe cuvânt.

Robbie mă priveşte tăcut, aşteptând.

— Când Rachel a murit, jurnaliştii ne-au *asaltat.* Mă urmăreau, practic. Şi pe mama, şi pe tata. A fost înfiorător. Şi au spus nişte chestii oribile, oribile despre familia noastră şi despre mine, chestii pe care le-au inventat sau pe care le-au distorsionat aşa tare...

Oftez şi-mi ascund faţa în mâini. Mi-e greu să-mi amintesc despre vremurile alea fără să mă înfurii. Media deformase totul, în dorinţa ca poveştile despre tragedia lui Rachel să nu se termine niciodată, şi spuseseră despre familia mea — care, de fapt, fusese fericită şi iubitoare — că e disfuncţională, ambiţioasă şi urâtă. Dacă-mi aduc aminte de asta îmi vine să plâng, şi-mi şterg ochii şi suspin, încercând să opresc şuvoiul de lacrimi.

Robbie se aşază lângă mine pe jos şi mă ia în braţe.

— E-n regulă.

Pare şocat şi ştiu că l-am făcut să se simtă prost, şi că o să creadă că el e vinovat pentru lacrimile mele.

— Nu trebuie să-mi spui. Nu contează. Nu mi-am dat seama. Doamne, Katherine, sunt un mare idiot care nu ştie să-şi ţină gura asta proastă.

E o descriere atât de absurdă şi de inadecvată pentru cineva ca Robbie, că mă face să râd. Mă uit la el şi-mi şterg ochii.

— Nu tu m-ai făcut să plâng. Plâng de câte ori îmi aduc aminte de lucrurile astea. Şi-mi aduc aminte des. Vreau doar să-ţi explic de ce nu ţi-am spus.

— E OK, e în regulă, nu trebuie să-mi spui.

Mă desprind de sub braţul lui şi mă aşez astfel încât să ne putem vedea.

— Dar vreau să o fac şi am s-o fac. Aşa că nu spune nimic şi ascultă-mă! Te rog.

îşi acoperă gura cu mâna.

— Numele meu nu e Patterson, zic. E Boydell.

Ochii lui Robbie se măresc pentru că recunoaşte numele. A auzit de noi, bineînţeles, îşi aminteşte de surorile Boydell.

— Da. Vezi? Ştii despre noi. Sau cel puţin ştii ce-au spus în presă despre noi.

— Mi-aduc aminte de nume.

Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc altceva, a, ba da, sora ta era un fel de geniu muzical. Aşa e, nu?

— Da, da, era.

— Nu-mi vine să cred. E pur şi simplu incredibil de greu de procesat. Era sora ta? Doamne, Katherine! I s-a întâmplat ceva aşa de groaznic. Animalele alea care au făcut ce-au făcut. A fost de necrezut.

— Da. Şi presa ne-a făcut celebri după. Celebri într-un sens foarte rău al cuvântului. într-un sens distrugător şi intruziv, care ne-a făcut să suferim şi mai mult... ca şi cum n-ar fi fost deja insuportabil.

Ridic din umeri.

— Psihologi şi tot felul de oameni au făcut comentarii despre noi, despre stilul de viaţă al familiei noastre. A fost revoltător. Ne-am simţit complet invadaţi, am simţit că ni se violează intimitatea. Aşa că mi-am schimbat numele şi am devenit din Katie Boydell, Katherine Patterson şi m-am mutat la Sydney. Mama şi tata au plecat şi ei. Dar nu voiau să locuiască în Sydney, aşa că s-au mutat în Newcastle. Nu ţi-am spus pentru că nu voiam să mai *fiu* Katie Boydell niciodată. N-am vrut să ştii lucrurile astea *despre* mine înainte să ajungi să mă cunoşti cu adevărat, înţelegi ceva din ce zic?

Robbie dă din cap, îmi ia mâna în mâna lui şi mă strânge.

— Dar am vrut să-ţi spun, Robbie. Chiar am vrut. De multe ori. Mai ales când mi-ai povestit despre mama ta, şi când am văzut cât de sincer eşti şi chiar, chiar am vrut să-ţi spun ca să-ţi arăt că înţeleg ce simţi.

— M-am gândit eu că pari să ştii multe despre asta. Ca şi cum te-ai fi gândit mult la lucruri de genul ăsta.

Zâmbeşte, tachinându-mă.

— Şi eu care credeam că eşti superinteligenta, supersensibila Katherine. Când colo vorbeai din experienţă. O experienţă mai mare şi mai dură decât a oricui altcuiva.

Şi ne terminăm îngheţatele care s-au topit şi s-au înmuiat, apoi îi povestesc lui Robbie despre noaptea în care a fost ucisă Rachel. Şi, aşa cum mi s-a întâmplat şi când i-am spus lui Alice, plâng în hohote, şi ating punctul maxim al furiei şi frustrării. Robbie mă ia în braţe şi ascultă cu atenţie, şi scutură din cap îngrozit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. îmi mai aduce o porţie de îngheţată şi mă ţine de mână şi-mi pune câteva întrebări politicoase. Plânge cu mine şi ne ştergem lacrimile unul altuia, râzând de nefericirea noastră comună şi de nasurile care ne curg, şi de ochii care ni se înroşesc.

La miezul nopţii îi spun lui Robbie că sunt epuizată şi că trebuie să mă culc. Dar când dă să plece, îl rog să rămână. Să doarmă cu mine. Nu ca să facem sex, ci ca prieteni. Pentru că nu vreau să rămân singură, pentru că am nevoie de cineva care să mă liniştească şi să-mi fie aproape. Şi acceptă, spune că i-ar plăcea, că e bucuros că l-am rugat să rămână.

îi dau lui Robbie una dintre periuţele mele de rezervă şi ne spălăm împreună pe dinţi, scuipând pe rând în chiuvetă. Cumva, faptul că am plâns împreună şi că ne-am dezvăluit aşa multe dintre secretele cele mai intime ne-a apropiat instantaneu, ne-a făcut să ne simţim şi mai bine unul cu celălalt. Ne aşezăm unul lângă altul sub pături. E întuneric în dormitor, îi ascult respiraţia lui Robbie şi mă bucur de căldura mângâietoare a corpului lui.

— De obicei nu dorm cu iubitul altei fete în pat, spun, adică chiar dacă nu facem nimic de fapt, e oricum puţin ciudat, nu? Dar cumva, din nu ştiu ce motiv, toate regulile astea normale nu par să i se aplice lui Alice.

— Asta pentru că Alice nu ţine cont de nicio aşa-zisă regulă normală. Ea nu ţine cont de nicio limită, aşa că de ce ar trebui s-o facă ceilalţi atunci când e vorba de ea? Ăsta e fenomenul Alice. Dacă stai suficient de mult pe lângă ea, o să începi şi tu să te porţi urât. Adică, ce să mai!

Râde.

— Ce să mai zici despre noaptea trecută, cu Ben şi cu Phillipa? Şi despre ce-a zis Alice despre sora ta, şi despre felul în care flirta cu Ben? Ea nu respectă pe nimeni, nu? Avem şi noi dreptul să ne purtăm puţin mai urât, nu?

— Da. Nu. Nu ştiu. Oricum, zic, nu sunt sigură că ne *purtăm* urât. Adică nu ştiu dacă e urât că suntem aici în seara asta. Dacă nu rănim pe nimeni, atunci probabil că nu contează.

Clatin din cap pe întuneric.

— Nu, sigur nu contează. Pentru că suntem prieteni şi avem grijă unul de celălalt şi n-o rănim pe Alice. Chiar dacă ar şti că suntem aici, probabil că nu i-ar păsa cu adevărat.

— Ba i-ar păsa, dar nu din nişte motive obişnuite. Nu pentru că mă iubeşte într-atât încât să nu poată suporta ideea ca eu să fiu atât de aproape de altcineva. I-ar păsa pentru că ea nu e implicată. I-ar păsa pentru că, în situaţia asta, nu ea e păpuşarul.

Nu-i răspund pentru că nu-mi place insinuarea că Alice mă controlează şi pe mine tot atât de mult cât îl controlează pe el. Pot înţelege că Robbie simte că ea îl controlează, în fond, e îndrăgostit de ea şi îi suportă multe rahaturi. El e întotdeauna disponibil când Alice îl vrea. Dar eu sunt doar prietena lui Alice şi percepţia mea nu e distorsionată de dorinţă, eu nu sunt îndrăgostită de ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Nu vreau să spun nimic care să-1 facă pe Robbie şi mai nefericit.

— Oricum, continuă el. Ai folosit cuvântul iubit. Chiar ai spus că aş fi *iubitul* lui Alice.

Robbie râde, iar râsul lui e uscat, amar şi trist.

— Dar de fapt, nu sunt, nu-i aşa? Sunt doar cineva pe care-1 foloseşte când o ia valul. Sunt doar un căţeluş fidel pe care îl foloseşte şi de care abuzează când vrea şi cum vrea.

— Dacă aşa crezi tu, Robbie...

— Da, mă întrerupe el, sigur că aşa cred.

Pare disperat, furios, nefericit.

— Aşa *este.* Şi-mi spun mereu, mereu că e rea, că nu trebuie s-o mai văd. Dar apoi îi aud vocea sau o văd şi-atunci...

Vocea i se curmă şi tace o clipă, respirând, recăpătându-şi controlul asupra emoţiilor. Oftează tremurat.

— Ştii ceva? şopteşte el. Ştii ce e cu adevărat ciudat?

— Ce?

— Tata se vede cu cineva. Cu o femeie pe care a cunoscut-o la o petrecere într-o seară. Rahat, exclamă dintr-odată. N-o să crezi, dar o cheamă Rachel.

— Ce-i aşa ciudat? E un nume comun. Eu am întâlnit o mulţime de Rachel de când a murit sora mea.

— Nu, nu asta e ciudat. Mi-am adus aminte aşa din senin. Dar vezi tu, tata e chiar fericit de când a cunoscut-o. *într-adevăr* fericit. Aşa cum era înainte să se îmbolnăvească mama.

— Dar asta e minunat, Robbie. Ai întâlnit-o? E drăguţă?

— Nu, n-am întâlnit-o. Nu *vreau* s-o întâlnesc. Nu vreau să ştiu nimic despre ea.

— Ah!

Nu scot niciun cuvânt pentru o vreme.

— Simţi că o trădează pe mama ta, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu, deloc. Mama a murit. Ar vrea ca tata să fie fericit.

— Dar atunci?

Sunt confuză.

— De ce nu eşti fericit pentru el atunci? Care e problema?

— Sunt invidios.

Din vocea lui se simte cât de mult se urăşte.

— Sunt aşa de patetic cu invidia mea. Ştiu că ar trebui să mă bucur pentru el, el sigur s-ar bucura pentru mine. Dar tot ce-mi vine în minte e întrebarea: cum poate să fie îndrăgostit şi să aibă relaţia asta fantastică în timp ce mie Alice îmi face inima praf? De ce el e fericit? El e bătrân. Eu ar trebui să am o viaţă amoroasă fericită. Nu el. E umilitor. Nu suport să mă uit la el şi să văd expresia aia tâmpă de îndrăgostit pe faţa lui.

— Ah, Robbie!

Şi mă bucur că nu poate să vadă că zâmbesc.

— Vezi? Sunt un nenorocit fară suflet. Sunt rău. Merit tot ce-mi face Alice.

Şi nu mă mai pot abţine şi izbucnesc în râs. Robbie nu zice nimic şi tăcerea lui, senzaţia că n-ar trebui să râd, nu mă face decât să râd mai tare. încerc să mă opresc, încerc să-mi ascund amuzamentul, dar nu mai contează pentru că dintr-odată Robbie începe şi el să râdă. Şi râdem aşa de tare, încât patul se cutremură şi dăm la o parte păturile, şi ne rostogolim. Râdem până încep să ne doară burţile şi până nu mai putem să respirăm, şi aproape că ne înecăm. Când ne oprim, am obrajii uzi de lacrimi.

— Oricum, şoptesc cu grijă, încercând să nu izbucnesc iar în râs. Dacă nu eşti rău, nu poţi fi nici bun.

— Ce? Trebuie să fii rău ca să fii bun? Asta e o prostie. N-are niciun sens.

— Nu, chicotesc încet. N-are, nu? Voiam să zic că, dacă vezi ce e rău în tine şi nu-ţi place, şi încerci să nu mai simţi acel lucru, asta e bine. Nimeni nu e bun tot timpul. Cel puţin eu nu cred. Putem doar încerca să fim buni sau cel puţin putem încerca să nu fim răi.

— Poate că ai dreptate, zice el.

— Poate că am.

Şi nu mai spunem nimic. Stăm nemişcaţi. Aud cum Robbie începe să respire ritmic. închid ochii.

— Eşti drăguţă, Katherine, spune Robbie cu o voce domoală, somnoroasă.

— Şi tu eşti drăguţ, Robbie.

— Ce bine-ar fi fost să ne întâlnim înainte. înainte s-o cunosc pe Alice, zice el, luându-mă de mână pe întuneric şi strângându-mă tare. Ar fi fost... am fi putut...

Nu termină propoziţia.

Da, spun eu adormită. Ştiu

— .Sunt minunaţi, nu-i aşa?

Phillipa se uită în sus la trupa fratelui ei. Radiază de mândrie şi-şi mişcă umerii în ritmul muzicii.

— Sunt fantastici.

Dau din cap şi zâmbesc cât de entuziast pot. Şi chiar sunt. Sunt cu toţii muzicieni desăvârşiţi şi repertoriul lor e bine pregătit, totul merge ca uns. Cântă un gen de muzică rock uşoară, cu influenţe folk, un gen pe care l-aş asculta de regulă cu mare plăcere live, dar acum am o durere de cap îngrozitoare şi vreau să merg acasă, şi să mă bag în pat. Phillipa a venit mai devreme să mă ia de-acasă. Era aşa de încântată de seara care ne aştepta, încât n-am vrut s-o dezamăgesc. Sperasem că până la urmă o să mă lase durerea de cap, dar s-a întâmplat exact invers, acum mă doare mai rău. Şi Phillipa se asigurase că vom avea masa cea mai apropiată de scenă, aiar zgomotul e foarte puternic, bubuitor, dureros.

Fratele Phillipei, Mick, cântă la tobe. Arată bine, într-un fel relaxat şi interiorizat — nu l-am văzut zâmbind nici măcar o dată. E palid, ca Phillipa, şi părul lunguţ, negru, îi intră în ochi. Şi l-am văzut de mai multe ori privind fix, întrebător spre masa noastră, întrebându-se cu siguranţă cine e fata străină cu care stă Phillipa.

La pauză, Mick vine şi se postează lângă masa noastră.

— Hei, Pip, spune el, atingându-i umărul Phillipei.

Se uită la mine cu o expresie destul de inexpresivă şi neprietenoasă. Zâmbesc, dar el se uită în altă parte, spre Phillipa.

— Hei.

Phillipa îl ia de mână.

— Ea e Katherine. Ţi-am povestit despre ea, mai ştii?

— Dap.

Mick dă din cap, fară să zâmbească încă, şi se uită la mine câteva clipe.

— Salut.

N-am starea potrivită să înfrunt asemenea dovezi de neprietenie şi n-am niciun chef să încerc să-1 farmec.

— Salut, spun, pe un ton egal şi tot atât de rece, apoi mă întorc, privind indiferentă către bar.

— Pe Katherine o doare capul, spune Pillipa.

Mă uit la ea şi mă încrunt, uimită. Nu i-am spus că mă doare capul, aşa că nu ştiu de unde ştie, şi sunt şi puţin iritată de faptul că ea crede că lipsa mea de amabilitate trebuie explicată. Fratele ei e cel care a fost nepoliticos primul. Eu doar am reacţionat în acelaşi fel. Phillipa se întinde peste masă, îşi pune mâna peste a mea şi zâmbeşte cu căldură.

— Mick te poate ajuta să scapi de ea.

— De ce să scap?

— De durerea de cap, spune Mick uitându-se la mine. Dacă vrei.

— Ce?

Scutur din cap, sigură dintr-odată că vrea să-mi ofere droguri. Nu, mulţumesc.

Ridic paharul cu limonadă.

— Trebuie să învăţ mâine. HSC.

— Nu se referă la droguri, prostuţo, dacă la asta te gândeai, zice Phillipa, citindu-mi gândurile. Poate să te scape de ea prin masaj. Chiar funcţionează. E nemaipomenit. Lasă-1 să încerce.

îmi imaginez cum o să-mi maseze omul ăsta ciudat şi neprietenos umerii, cum o să-mi atingă pielea şi aproape că mă umflă râsul, aşa de absurdă e ideea. Scutur din cap.

— Nu, sunt bine. Mersi oricum.

Dar înainte să-mi dau seama sau să am timp să reacţionez, Mick s-a şi aşezat pe scaun în faţa mea şi mi-a luat mâna între ale lui. îmi ţine mâna nemişcată cu o mână de-a lui, iar cu degetele celeilalte apasă punctul moale dintre degetul mare şi arătător, făcând cercuri mici şi ferme. îşi trece degetul mare pe mâna mea şi apoi pe deget.

Sunt cât pe ce să izbucnesc în râs şi să-mi retrag mâna, exprimându-mi cinic părerea despre astfel de metode, când Mick mă strânge şi mai tare şi spune:

— Nu încă.

Zâmbeşte.

— Dă-mi o şansă şi o să meargă.

Iar zâmbetul lui îl transformă într-un fel pe care nu l-am mai văzut niciodată. îi însufleţeşte întreaga figură; tot ce era posac, întunecat şi închis pe chipul lui, e acum cald, deschis, blând. Zâmbetul lui e larg, dinţii îi sunt drepţi şi albi, iar ochii căprui sunt adânci şi încadraţi de gene înnebunitor de lungi. E frumos. Incredibil de frumos. Şi dintr-odată sunt sigură că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.

în mod uimitor, presiunea din tâmple se reduce. E ca şi cum prin micul loc de pe mână unde m-a apăsat se scurge durerea, dizolvându-se. ÎI privesc concentrându-se pe ce face. Nu se mai uită la mine, nu-mi mai zâmbeşte, ci se uită la mâna mea, cu expresie serioasă, încordată, pe faţă.

Şi mă ciupeşte aşa de tare de pielea dintre arătător şi degetul mare, că mă doare.

— Au!

îmi dă drumul şi eu îmi trag mâna.

— M-a durut.

Dar se uită la mine, curios, în aşteptare.

Şi apoi zâmbesc.

— A dispărut.

îmi duc mâna la tâmplă şi dau din cap neîncrezătoare.

— A dispărut complet.

— Extraordinar, nu-i aşa?

Phillipa se uită cu mândrie la Mick, dar Mick mă priveşte în continuare pe mine. încă nu zâmbeşte, dar pot vedea acum că există o certă căldură în expresia lui, amestecată cu un strop de amuzament. Se uită fix la mine atât de îndelung, încât încep să mă simt uşor jenată, inima începe să-mi bată mai repede, obrajii mi se înroşesc.

— Da, da, este. Mulţumesc.

Mă sustrag privirii lui şi mă uit la Phillipa.

— Hai să ne mai luăm ceva de băut, zic, ducând paharul la buze şi bând repede ce mai era în el.

Mă ridic.

— Mai vrei un rând, Phillipa? Tu, Mick, doreşti ceva?

— Nu, mersi, zice Phillipa scuturând din cap.

— Eu vreau o bere, zice Mick.

— Sigur, spun eu şi mă îndrept către bar.

— Stai puţin, strigă el.

Mă întorc. îmi zâmbeşte şi mă bucur că nu suntem mai aproape unul de celălalt, că nu poate deci să-mi audă inima bătând cu putere şi nu poate să observe micul tremur care mi-a cuprins mâinile.

— Spune că e pentru trupă. E gratis.

— OK, spun şi mă întorc din nou.

— Stai puţin, strigă din nou şi acum şi râde. Aş vrea un VB dacă nu te superi.

— Dap, bine, zic.

Şi apoi mă duc la bar. Merg repede. Nerăbdătoare să scap de privirile lui scrutătoare.

Şi în timp ce aştept băuturile, trag cu ochiul peste umăr şi-1 privesc. El şi Phillipa stau aplecaţi, aproape unul de celălalt şi vorbesc. El dă din cap şi face semne spre scenă, gesticulând energic, imitând bătutul la tobe. Sunt uşurată — e clar că vorbesc despre muzică — şi nu despre comportamentul meu bizar.

Cunosc senzaţia asta din piept. Cunosc şi fluturii din stomac, freamătul nervos pe care l-am simţit când Mick s-a uitat la mine. A trecut multă vreme de când am simţit ceva de genul ăsta. De când eram cu Will, din noaptea în care a murit Rachel, nu mi-am dat voie să mă gândesc aşa la un băiat. Şi nu pot să nu fiu uimită de reacţia mea fizică la această atracţie; inima care bate să-mi spargă pieptul, mâinile care-mi tremură, căldura care-mi îmbujorează

obrajii; asta îmi trădează sentimentele înainte ca eu să fiu deplin conştientă de ele. E ca şi cum corpul meu mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însămi.

Beau jumătate din limonadă imediat cum o primesc. E rece ca gheaţa şi gâtul mă doare, dar mi-e prea sete. Inspir adânc, chinuindu-mă să rămân calmă, să nu tremur, să nu roşesc sau să mă bâlbâi. Şi apoi, cât de stăpână pe mine posibil, mă îndrept înapoi spre masă.

— Vorbeam despre muzică, zice Phillipa, cerându-mi scuze din priviri în timp ce-i înmânez băutura.

— Scuze.

— E OK, scutur din cap şi stau jos. Mie-mi place muzica. Vorbeam des cu ai mei despre muzică.

Şi nu mai zic nimic, cuvintele mi se opresc în gât. Moartea lui Rachel, povestea mea, nu mai e un secret, dar e aproape imposibil să vorbesc relaxat despre asta, să spun „A, da. Vorbeam mult cu ai mei despre muzică. înainte ca sora mea să fie ucisă, adică. Moartea ei a stricat totul — şi de-atunci de-abia dacă am mai vorbit despre asta. Dar cunosc subiectul, îmi place muzica. Haide, vorbiţi în continuare".

Phillipa observă imediat starea mea de rău şi schimbă vorba.

— O, Doamne, zice ea tare, punând mâna pe braţul lui Mick. N-o să ghiceşti niciodată cu cine m-am întâlnit ieri!

Mick se uită la ea, ridicând din sprâncene.

— Caroline, zice ea. Caroline Heinz.

— Da? spune el şi ridică din umeri indiferent.

Şi deşi Phillipa încearcă din răsputeri — de dragul meu j|î presupun — să-1 facă pe Mick să vorbească despre altceva, el pare dezinteresat de întâlnirea cu fata pe care o cheamă

il

Caroline şi, imediat ce Phillipa termină de povestit, se întoarce spre mine.

— Deci vorbeaţi despre muzică în familie. Dar de ce spui că *vorbeaţi*? Ce s-a schimbat?

— Mick!

Vocea Phillipei e aspră.

— Nu fi nepoliticos. Nu poţi să pui o asemenea întrebare.

— Ce?

Mick pare debusolat.

— Ce fel de întrebare?

Se uită la mine şi ridică sticla cu bere.

— Am pus o întrebare nepoliticoasă? Sper că nu. îmi pare rău dacă e aşa. Am luat doar o gură din asta.

— Nu, zic. Phillipa, nu-ţi face griji, e în regulă.

Şi exact atunci iau hotărârea. Am să le spun despre Rachel; poate nu e cel mai potrivit loc sau timp, sau context, niciun loc nu e potrivit ca să vorbeşti despre moarte. Dar e parte din trecutul meu — o parte care n-a dispărut şi care influenţează aproape tot. Dacă nu vorbesc despre asta şi dacă prin cuvinte nu aşez la locul ei, în trecut, această întâmplare, o să rămână întotdeauna aşa, o umbră care mă bântuie. Când se opresc din vorbit şi tac o clipă, spun:

— Sora mea a fost ucisă.

Phillipa dă din cap.

— Poate să pară ciudat că vă spun asta acum.

Vorbesc repede, ridicând şi aşezând paharul, făcând pe masă cerculeţe de apă care se întretaie.

— Dar dintr-odată mi s-a părut important să spun ceva despre asta, să vă povestesc. Vedeţi, am încercat să

ascund lucrul ăsta atâta vreme. De când am plecat din Melbourne. Şi acum, că s-a aflat, ei bine, acum că ştiţi, simt că trebuie să vă povestesc.

Şi mă uit la Phillipa şi zâmbesc.

— Vouă, prietenilor mei, adică. Simt că trebuie să le povestesc prietenilor mei ce s-a întâmplat. Pentru că nu e doar ceva ce s-a întâmplat. Nu vreau să par genul *new age,* sentimental, dar a fost un lucru care *m-a făcut* să fiu cine sunt. M-a schimbat. Complet.

Mă uit la Mick.

— Şi dacă nu vrei să auzi asta, te înţeleg. Dar mi-ar plăcea să-i povestesc Phillipei. Sigur, poţi să rămâi şi să asculţi şi tu dacă vrei.

El dă din cap şi nu spune nimic.

— Am mers la o petrecere.

Pun paharul pe masă, îmi pun mâinile în poală, inspir adânc şi încep.

Şi de data asta nu plâng şi nu suspin. Câteva lacrimi îmi umezesc ochii, dar le şterg nerăbdătoare. Phillipa şi Mick mă ascultă în tăcere, fără să scoată niciun cuvânt. Şi când termin de povestit, Phillipa se ridică, vine lângă mine şi mă strânge în braţe.

— Mulţumesc că ne-ai povestit, spune ea.

Mă uit la Mick. Ochii lui sunt umezi de lacrimi reţinute. Mă priveşte şi zâmbeşte — o jumătate de zâmbet, un zâmbet de milă şi tristeţe, un zâmbet care arată că e confuz şi nesigur, şi că habar n-are ce să spună. E răspunsul perfect, iar eu îi zâmbesc slab înapoi, recunoscătoare.

— Stai, am zis. Stai puţin. Nu aici, nu acum. Nu vreau să fie aşa.

— O, Doamne!

Will s-a dat la o parte şi s-a aşezat. Mi-a tras fusta la loc, acoperindu-mi coapsele şi genunchii, şi mi-a aranjat tricoul.

— Nici eu nu vreau. îmi pare aşa de rău.

M-am ridicat şi eu, l-am luat de gât, l-am sărutat şi am zâmbit.

— Să nu-ţi pară. N-are de ce să-ţi pară rău.

M-am uitat în jur. Eram afară, sub un copac. Pământul de sub noi era tare şi denivelat de rădăcinile bătrâne ale copacului, de pietricele şi de nisip. Mă simţeam murdară şi obosită, şi cantitatea mare de alcool pe care o băusem începuse să-şi facă efectul.

— Aş prefera să-mi pierd virginitatea într-un pat. într-un pat bun, curat şi moale. Şi mă gândesc că aş prefera să fiu trează.

— Şi eu, Katie, serios.

A zâmbit şi m-a mângâiat pe piept.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să te răvăşesc aici şi acum, aş prefera totuşi să o facem cum trebuie. Şi aş prefera să fim suficient de treji încât să ne amintim totul după.

— Rahat! Cât e ceasul?

I-am tras mâna lui Will, astfel încât să pot vedea ceasul lui. Dar era prea întuneric.

— Nu are lumină?

— Ba da.

A ridicat mâna şi a aprins luminiţa.

— E peste opt, aproape opt jumate.

— A, rahat!

M-am ridicat şi m-am scuturat.

— Rahat! Rahat! Rahat! E târziu. Trebuia să stăm doar o oră. O să fim în mare rahat când ajungem acasă. Haide!

L-am luat pe Will de mână.

— Trebuie s-o iau pe Rachel. Trebuie să plecăm. Acum.

Dar n-am găsit-o înăuntru. Am trecut printre oamenii care dansau, dar ea nu era nicăieri. Am căutat-o printre grupurile de oameni care stăteau sprijiniţi de pereţi. Am

găsit-o pe Carly şi am întrebat dacă a văzut-o pe Rachel, dar ea a scuturat din cap, a ridicat din umeri şi s-a uitat în jur, cu o privire goală. Era clar beată şi stătea lipită de un băiat pe care nu-1 cunoşteam. Avea alte treburi mai importante decât găsirea lui Rachel.

— Afară.

Will m-a luat de braţ.

— în faţă. La maşini, poate.

— OK, eu mă uit în faţă, tu încearcă în spate. Merge mai repede. Ne întâlnim aici.

începeam să mă îngrijorez. Se făcea târziu şi mama şi tata sigur ajunseseră deja acasă. Se întrebau probabil unde suntem, poate începuseră să-şi facă griji. Urma să avem probleme mari. Şi dacă Rachel era beată, dacă aveau să simtă că băuse, aveau să fie furioşi. Aveau să ne pedepsească pe amândouă.

Pentru că mulţi dintre cei de la petrecere erau majori şi aveau permise de conducere, erau multe maşini parcate în faţa şopronului. Le aşezaseră chiar ordonat, astfel că toată porţiunea semăna cu o parcare organizată.

Nu puteam vedea şi auzi nimic când am ieşit afară, dar după câteva secunde am auzit nişte voci de băieţi. Râsete. Clinchete de pahare ciocnite. M-am îndreptat spre locul de unde venea zgomotul şi am dat de un mic grup de oameni adunaţi în jurul unei maşini. Toate uşile erau deschise, aşa că lumina dinăuntru era aprinsă. Doi băieţi stăteau aplecaţi spre uşile maşinii. Un băiat stătea pe locul din faţă. Alt băiat stătea în spate. Cu Rachel.

Rachel avea un pahar cu bere în mână şi părea că e cât pe ce să-1 scape, îl ţinea nesigur, cu mâna moale de la încheietură în jos. îşi ţinea capul pe spate şi ochii pe jumătate închişi. Zâmbea, râdea leneş de ceea ce îi spusese băiatul.

— Salut, a zis unul dintre băieţi când m-am apropiat. Alta de la Saints.

— Salut, am zâmbit eu. Am venit să-mi recuperez sora.

Şi m-am aplecat şi i-am pus mâna pe genunchi.

— Rach. Trebuie să mergem. E târziu.

— Katie.

Rachel a deschis ochii şi a zâmbit larg. Mişcarea a facut-o să verse paharul cu bere pe picior. N-a părut să bage de seamă.

— Mă distrez aşa de bine. Le-am povestit despre concert. Or să vină cu toţii. îţi vine să crezi?

M-am uitat la ei. Erau toţi îmbrăcaţi în cămăşi şi flanele, erau băieţi de la şcoala publică. Singurul care m-a privit în ochi a fost cel care stătea în faţă, pe scaunul şoferului. Arăta mai în vârstă decât ceilalţi, cam de douăzeci de ani. N-am crezut nicio secundă că vreunul dintre ei ar putea fi interesat de muzica clasică.

— Da, am zis, luându-i paharul de bere din mână. De-asta trebuie să plecăm acasă. N-o să mai fie niciun concert dacă nu plecăm acum.

Am luat-o pe Rachel de mână şi am încercat s-o scot din maşină. Dar era ciudată, era grea şi necooperantă şi am simţit că, dacă trag mai tare de ea, o să cadă pe jos şi o să fiu nevoită să o târăsc.

— Cum o să ajungeţi acasă? m-a întrebat băiatul de pe scaunul din faţă.

Mă privea curios, cu o ţigară între buze.

— Pe jos, nu e departe, am minţit.

Băiatul a început să râdă.

— Eu sunt Grant. Şi e departe. Totul e departe de aici. Noaptea. Pe întuneric.

Am ridicat din umeri.

— Rachel, am strigat. *Haide.* Trebuie să plecăm. Se face târziu.

Dar ea a chicotit şi a alunecat într-o parte fără să facă vreun efort real ca să se mişte. A zâmbit visătoare şi a închis ochii ca şi cum ar fi adormit. Era în mod clar foarte beată.

— Doamne, am zis, privindu-1 fix şi acuzator pe Grant, deşi ştiam că eu eram de fapt vinovată.

N-ar fi trebuit s-o aduc niciodată acolo. N-ar fi trebuit s-o las singură.

— Câtă bere a băut?

Grant a scuturat din cap şi a ridicat inocent din sprâncene.

— Habar n-am. N-am văzut-o să bea mai mult de un pahar. Dar cred că nu e obişnuită. Sean?

S-a întors spre băiatul din spate, un băiat obez, neatrăgător, care stătea lângă Rachel.

— Tu ştii cât a băut?

— Nu.

Sean a râs, cu un râs urât, hârâit şi nu şi-a luat privirea de la Grant. Pe mine nu m-a privit deloc.

— De unde dracu' să ştiu eu? Era mangă înainte să se urce în maşină.

— Ce coşmar!

Mi-am îngropat faţa în mâini.

— Cum o s-o duc acasă?

Vorbeam mai mult singură, dar Grant mi-a răspuns oricum.

— Vă duc eu, a zis.

M-am uitat la el şi m-am gândit. Mersul pe jos cu Rachel în starea asta ieşea din discuţie. Trebuia să aştept să se trezească — iar asta ar fi putut dura ore întregi — şi
mama şi tata ar fi început să se panicheze. Probabil că ar fi chemat poliţia. Nu puteam să-i las să stea acasă şi să-şi facă griji aşa că ar fi trebuit să împrumut mobilul cuiva şi să-i sun şi să le spun că suntem bine. Dar ar fi pus o mulţime de întrebări, ar fi insistat să vină să ne ia. Şi tocmai *asta* nu voiam să se întâmple. Dacă ar fi văzut unde eram, dacă ar fi văzut copiii beţi, halul în care arăta şopronul, alcoolul, ţigările şi drogurile, ar fi înmărmurit. Şi probabil ar fi făcut ceva devastator, ar fi încercat să

spargă petrecerea, să le spună oamenilor să meargă acasă. Ar fi putut chiar să sune la poliţie şi să-i cheme să aresteze pe toată lumea.

Şi, din moment ce ştiam că nu pot să le ascund faptul că băuserăm, ar fi fost mai bine să mergem acasă şi să-i înfruntăm, şi să evităm posibilitatea înfiorătoare ca ei să vină acolo.

— OK, am zis. Mulţumesc. Nu aş accepta, dar nu ştiu ce altceva să fac. Poţi să ne duci? Stăm în Toorak.

— Nicio problemă. Oricum voiam să plecăm. Nu-i aşa, Sean?

— Mda.

Sean a râs iarăşi, cu un hohot prostesc care-i făcea burta să tremure.

— Voiam s-o ştergem oricum de la căcatul ăsta de petrecere.

— Exact, am zis. M-aşteptaţi puţin să mă duc să-i spun prietenului meu?

Mi-a venit brusc o idee.

— Poate ar putea să vină cu noi? Dacă nu te superi? L-ai putea lăsa şi pe el la noi acasă. S-ar putea duce pe jos de acolo.

— îmi pare rău, păpuşă.

Grant a scuturat din cap.

— Nu mai are loc. Suntem eu, Sean, Jerry şi Chris, plus voi două. Adică trei în faţă, trei în spate. *Full house.*

— Asta dacă nu vrea s-o lăsăm aici. Să-i luăm pe prietenu-său şi pe soră-sa şi pe ea s-o lăsăm aici, a zis Sean râzând, reuşind de data asta nu numai să nu mă privească, dar să şi vorbească despre mine ca şi cum n-aş fi fost acolo.

— Tacă-ţi fleanca, Sean! Bou gras, a zis Grant, atât de scurt şi nepăsător, încât m-aş fi aşteptat la o ripostă din partea lui Sean.

Dar Sean a zâmbit stupid, a pus mâna pe umărul lui Grant şi 1-a strâns. Era un gest ciudat de afectuos.

— Dă-ne şi nouă un fum, frate, a spus.

Grant a aruncat un pachet de ţigări în poala lui Sean.

— Bine atunci, am zis eu. Mă duc doar să-i spun că plecăm. Nu stau mult.

Am pus mâna pe piciorul lui Rachel şi am zguduit-o.

— Rach? Mă întorc într-un minut. Băieţii ăştia ne duc acasă. OK, Rach?

— Ne duc acasă?

A deschis ochii şi şi-a lăsat buza în jos a dezamăgire. Vocea îi era şi mai împleticită acum. I se închideau ochii în timp ce vorbea.

— Trebuie să plecăm deja? Ce păcat! Mă distrez aşa de bine.

— OK? M-am uitat la Grant. Mă întorc într-o secundă.

Am alergat în şopron şi l-am găsit aproape imediat pe Will. Vorbea cu nişte oameni lângă ieşirea din spate.

— N-am avut noroc, a zis când m-a văzut. îi întrebam pe oamenii ăştia dacă au văzut-o.

— E OK, am zis. Am găsit-o. E mangă. Trebuie s-o duc acasă. Ne duce cineva.

— Vă duce? Cine vă duce?

— Un tip pe care-1 cheamă Grant. E OK, serios. E în maşina lor şi nu pot s-o scot de-acolo. E prea beată ca să se mişte.

I-am făcut cu mâna grăbită şi l-am sărutat pe obraz.

— Trebuie să plec. Mi-e să nu vomite sau să leşine sau mai ştiu eu ce.

— OK, te conduc.

— Nu, e în regulă. Rămâi cu prietenii tăi.

Am zâmbit şi l-am strâns de mână.

— Mai bea ceva şi pentru mine.

M-am întors şi am alergat la maşină.

Băieţii se urcaseră deja şi mă aşteptau. M-am strecurat în spate, lângă Rachel, şi am închis uşa. Rachel avea capul răsturnat pe spate şi ochii închişi. Avea gura puţin

deschisă. M-am întins şi i-am închis uşor gura şi am atins-o pe obraz.

— Rach? Mergem acasă.

M-am întins şi i-am pus centura de siguranţă.

A fluturat genele, deschizând puţin ochii şi a încercat să zâmbească.

— 'ine, a zis.

— Vrei o bere?

Sean s-a aplecat peste poala lui Rachel cu o cutie deschisă de VB în mână. Se uita mereu în jos, evitându-mi privirea.

— A, nu, mersi. Am băut destul.

— Rahat, a zis el, băgându-mi cutia sub nas. Măcar ţine-o aşa, în mână. Că am deschis-o special.

Am luat cutia şi am dus-o la buze cu grijă, lăsând lichidul rece să-mi atingă buzele fără să înghit însă nimic. Nu mai voiam să beau. Mi-era sete şi eram obosită, şi tânjeam după un pahar cu apă şi după un pat confortabil.

— Mersi.

Am încercat să-i zâmbesc lui Sean, dar el se uita deja în altă parte.

— Mersi mult că ne duci, i-am zis lui Grant.

— E-n regulă. Ăăă...?

— O, Doamne, îmi pare rău. Am fost o nesimţită. Sunt Katie. Katie Boydell.

— Katie. în regulă. Bine.

Nu mi-a făcut cunoştinţă cu ceilalţi băieţi şi o clipă m-am gândit că aş putea să mă prezint eu; să-i bat pe umăr şi să-i salut, să dau mâna cu ei. Dar atmosfera era aşa de ciudată şi ei nu făceau niciun gest prin care să arate că ar vrea să ne împrietenim — stăteau ca înţepeniţi şi priveau drept înainte — aşa că nu m-am mai deranjat. Nu mi s-a părut că vor sau că se aşteaptă la gesturi de prietenie din partea mea şi aveam impresia că asemenea formalităţi li s-ar fi părut oricum ciudate şi inutile.

Aşa că m-am uitat pe geam la peisajul care fugea înceţoşat pe lângă noi şi n-am mai scos niciun cuvânt. M-am gândit la ce aveam să le spun mamei şi tatei. Aveam să fiu sinceră şi să le spun adevărul. Aveau să-şi dea seama imediat că Rachel era beată, va fi nevoie probabil să mă ajute s-o duc înăuntru. Aveau să audă şi să vadă maşina imediat ce aveam să ajungem — şi parcă-i vedeam ieşind în fugă din casă — parcă o vedeam pe mama cu faţa crispată de grijă, schimbându-şi brusc expresia într-una dură, furioasă şi parcă simţeam tăcerea ei rece, mai sfredelitoare decât cuvintele — parcă vedeam dezamăgirea de pe chipul tatei, care avea să dea din cap nevenindu-i să creadă ce se întâmplă. „Dar, Katherine, avea să spună el, cum ai putut? Am avut încredereere în tine."

Avea să fie îngrozitor, aveam să petrecem un weekend oribil şi Rachel şi cu mine aveam să plătim pentru ce făcuserăm. Şi cu toate astea, nu-mi părea rău. Chiar şi atunci, când toată distracţia se terminase şi plecaserăm şi nu ne aşteptau decât reproşurile şi predicile, păstram încă un strop de bucurie pe care nimic şi nimeni nu mi-1 putea lua. îl iubeam pe Will. El mă iubea pe mine. Şi era minunat, atât de blând şi de bun. Şi aveam să păstrez bobul ăsta de fericire, comoara iubirii mele pentru el, care avea să mă încălzească şi să-mi dea speranţă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Când aveam să stau singură în camera mea, pedepsită (şi ştiam că aşa va fi), gândul la Will, amintirea clipelor pe care le petrecuserăm împreună în seara aceea, promisiunea a ceea ce urma să se întâmple, aveau să facă totul suportabil — aveau să dea un sens tuturor celor întâmplate.

Eram aşa de absorbită de gândurile mele, de amintirea lui Will şi a atingerilor lui, şi rememoram iar şi iar fiecare lucru pe care-1 spusese mai devreme, că mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că peisajul de-afară mi-e

complet necunoscut şi că n-aveam nici cea mai mică idee unde ne aflam.

— Ăă, Grant? am zis. Noi stăm în Toorak, mai ştii? Nu cred că ăsta e drumul cel mai bun.

— *Noi stăm în Toorak, mai ştii?*

Mi-a luat o secundă să înţeleg ce spusese Grant, să-mi dau seama că mă imită, că-şi bate joc de mine. Până să mă dezmeticesc şi să mă întreb de ce începuse brusc să se poarte urât, a râs şi a mai spus o dată:

— *Noi stăm în Toorak, mai ştii?*

Se piţigăia ridicol, lungea vocalele imitându-mi accentul.

— Ce noroc au unii, nu? Noi, ceilalţi, nu stăm în *Toorak.*

A râs pervers.

— Unii dintre noi trebuie să ne descurcăm în locuri ca Sunshine sau Werribee. Nu-i aşa, Sean?

Sean a râs. Un râs scurt, nervos, foarte artificial. M-am întors şi m-am uitat la el, ca să zâmbesc, dar a refuzat din nou să mă privească. Se uita fix, drept înainte şi şi-a dus cutia cu bere la buze. Mi-am dat seama, privindu-1, că, dacă n-ar fi gras, ar avea o figură foarte atrăgătoare — ochi de un albastru izbitor, piele frumoasă. Ar arăta bine dacă ar fi mai slab. Şi apoi am văzut că mâna îi tremură ciudat — aşa de tare, încât nu nimereşte să bea şi berea i se scurge pe bărbie. Fruntea îi era udă şi mi-am dat seama dintr-odată că e speriat. Şi pentru o clipă mi-a fost milă de el şi m-am întrebat ce îl sperie aşa de tare.

Şi ăsta a fost momentul când mi-am dat seama că Rachel şi cu mine suntem în pericol.

Frica m-a cuprins imediat. Gâtul mi s-a uscat şi mă strângea aşa de tare că nu puteam înghiţi, am simţit că mi
se pune un nod în stomac, mi-am simţit mâinile tremurând şi inima bătând neregulat. Aerul de ostilitate al băieţilor din

maşină, felul în care nu se uitau la mine şi nu mă băgau în seamă; totul devenise dintr-odată aşa de clar, că era aproape palpabil. Mă întrebam de ce n-am observat înainte. în disperarea mea de a o duce pe Rachel acasă, fusesem proastă şi neatentă. Mă gândisem că sunt pur şi simplu prost crescuţi, poate ignoranţi, dar îmi dădeam seama acum că răceala lor avea un motiv mult mai sinistru.

Ştiau ce avea să se întâmple. Eu nu ştiam ce plănuiseră sau unde ne duc, dar ei ştiau. Şi erau cu toţii implicaţi. Şi puteau face orice. Puteau să ne violeze. Să ne ucidă.

„Au drogat-o pe Rachel", m-am gândit. Şi de cum m-am gândit la asta, mi-am dat seama că e adevărat. Şi încercaseră să mă drogheze şi pe mine. De-asta voiseră să beau bere. Rohypnol. Auzisem de el, fusesem avertizată de poliţiştii de la şcoală. „întotdeauna să vă luaţi singuri băutura", ne spuseseră ei. „Niciodată, niciodată să nu beţi ceva de care nu sunteţi siguri sută la sută."

Dar Rachel! Aşa de încrezătoare. Aşa de naivă. Nu şi-ar fi imaginat niciodată.

Nu voiau să mă privească sau să vorbească cu mine ca să nu li se facă milă.

— Mi-e frică, Grant, am zis, cu o voce aşa de schimbată de parcă ar fi fost a altcuiva. Te rog, ne poţi duce acasă? Te rog!

— Acasă vă şi duc. Doamne fereşte! Ce nerecunoscătoare. Dar întâi ne oprim puţin undeva. Avem o treabă de rezolvat.

S-a uitat peste umăr la mine şi a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul, parodiind o expresie liniştitoare.

Era clar că Grant era capul răutăţilor. Era relaxat şi încrezător, fredona la volan, cu mâna stângă pe geam. Ceilalţi băieţi păreau nervoşi, crispaţi, dar Grant, nu. Ceilalţi nu vorbeau şi nici nu priveau în jur — şi nici nu mă băgau în seamă în niciun fel. Am hotărât că n-are rost să mai încerc să-1 înduplec pe Grant. Dar era clar că ceilalţi băieţi nu erau la fel de siguri pe ei, că nu erau la

fel de încrezători ca el. Poate că ştiau că ceea ce aveau să facă era rău. Poate că avea să li se facă milă de noi.

Singura şansă ar fi fost ca Grant să fie pur şi simplu un tip căruia să-i placă să sperie oamenii şi totul să fie doar un joc. Şi ca, după ce s-ar fi distrat suficient, să ne ducă acasă sau să ne lase pe undeva — tefere şi în siguranţă. Asta era tot ce puteam spera, cel mai bun scenariu pe care mi-1 puteam imagina. Dar mai erau o mulţime de alte imagini în capul meu, scenarii de groază, care-mi dădeau fiori şi care păreau mai plauzibile — viol, tortură, crimă — şi dintr-odată toate păreau atât de posibile, încât am început să plâng. în hohote mari, înecate, care-mi scuturau tot corpul şi am început să respir zgomotos, iar pieptul îmi tresălta. Mi-am dus mâna la gură, încercând să mă potolesc — nu voiam să-i enervez şi să le dau motiv să nu mă placă — dar Grant s-a întors la mine, a dat din cap şi a plescăit a dezamăgire.

— Ce se întâmplă, prinţeso? m-a întrebat. Nu merge cum credeai? Nu merge cum vrea fetiţa lui tati?

— îmi pare rău, am murmurat, aproape fără sens, şi mi-am apăsat şi mai tare buzele şi m-am întors să mă uit pe geam la peisajul necunoscut. îmi pare rău.

Grant a râs răutăcios şi a lovit cu palma în volan.

— îţi pare rău? a strigat, pe un ton agresiv. Ce maniere are asta!

S-a întors spre mine şi a rânjit.

— Maică-ta ar fi mândră.

Şi s-a întors, fiind nevoit să îndrepte volanul, pentru că maşina intrase pe sensul opus şi pentru o clipă ne orbise lumina farurilor unei maşini care venea din direcţia opusă, în timp ce trecea pe lângă noi, şoferul din cealaltă maşină ne-a claxonat lung şi puternic.

— Futu-ţi! a zis Grant, arătând degetul mijlociu prin întuneric. Futu-ţi! a strigat.

Şi pentru o clipă mi-am dorit să avem un accident — cel mai periculos ar fi fost pentru pasagerii din faţă — şi

m-am gândit să-1 distrag pe Grant şi să fac în aşa fel încât *să facem* accident. O coliziune directă cu altă maşină sau cu un copac. Rachel şi cu mine am fi avut o şansă destul de mare să supravieţuim. O şansă mai mare decât cea pe care ne-o dădea situaţia de-acum, în care eram la mila lui Grant. Grant care era clar bolnav mental.

Dar nu, era prea greu să-mi iasă. Mult prea riscant. Şi dacă dădeam greş, ceea ce era posibil, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile pentru mine şi Rachel.

Singurul lucru pe care-1 puteam face era să aştept. Să aştept să văd unde ne duc şi ce au de gând. Să încerc să scap cu prima ocazie. Şi asta n-ar fi părut aşa dificil, aşa de îngrozitor de imposibil dacă Rachel ar fi fost trează. Dar ea dormea profund sau era inconştientă, respira încet şi greu şi, când i-am pus mâna pe genunchi şi am strâns-o cât de tare am putut, nici măcar n-a tresărit.

Când Phillipa merge la baie, Mick mă sărută. E surprinzător şi complet neaşteptat şi totuşi absolut minunat. Se ridică, se apleacă peste masă şi-şi lipeşte buzele de ale mele. Nu e un sărut pasional, gura îi rămâne închisă, dar e tandru şi moale şi durează mai mult decât un pupic frăţesc. E un sărut care arată clar că îl interesez, că e atras de mine tot atât de mult cât sunt şi eu de el.

E uimitor totuşi şi, când se aşază din nou, mă uit fix la el, şocată şi-mi duc mâna la gură ca să-mi înăbuş un chicotit sfios.

— Toata seara am vrut să fac asta, spune el, privindu-mă fix.

Chipul îi e nemişcat, în expectativă, privirea i se plimbă pe faţa mea, analizându-mi trăsăturile, urmărindu-mi reacţia. Deşi pare serios, gânditor, văd încă o urmă de amuzament în pliurile din jurul ochilor lui şi în colţurile gurii, care sunt încă foarte uşor ridicate.

— Te superi? mă întreabă el.

— Nu, scutur din cap. Nu, nu mă supăr.

Şi stăm acolo, rânjind stupid unul la altul, şi aşa ne găseşte Phillipa. Dar ea e vorbăreaţă şi găseşte întotdeauna
un subiect despre care să discute însufleţit, şi nu-şi dă seama de nimic. Şi când e timpul ca Mick să se întoarcă pe scenă, să bată la tobe pentru altă trupă, îl privesc. Mă uit la muşchii lui care se încordează în timp ce mânuieşte beţele, mă uit la felul în care corpul i se mişcă în ritm perfect cu muzica. Şi mă uit la chipul lui şi reuşesc de câte ori îmi prinde privirea

.Grant a oprit într-o zonă cu tufişuri.

— Deci, a zis, desfacându-şi centura de siguranţă şi întorcându-se către mine, zâmbind. Am ajuns. Să ne distrăm puţin, ce zici? Eşti gata, Katie? Katie, Katie? Katie, drăguţa mea?

Nu i-am răspuns, m-am uitat la el impasibilă. N-aş fi putut să-i spun nimic şi deja frica mea era aşa de uriaşă, iar ura faţă de Grant aşa de mare, încât de-abia dacă eram capabilă să vorbesc. Tremuram — braţele, mâinile, picioarele şi chiar şi capul îmi tremura. Dinţii îmi clănţăneau şi trebuia să mă chinui să-mi ţin buzele strânse şi dinţii încleştaţi, ca să nu mai scot sunetul ăla oribil. Iar efortul ăsta îmi dădea ceva de făcut, ceva pe care să-mi concentrez energia, în loc să ţip, să sar peste banchetă şi să-1 atac pe Grant, adică exact ce mă punea să fac valul de adrenalină care-mi inundase corpul — lucru care, cu siguranţă, ar fi făcut situaţia şi mai dificilă. Şi nu voiam ca Grant să audă cum îmi clănţăne dinţii. Mi se părea că, dacă vede ce frică mi-e, o să fie şi mai rău.

Şi, cu toate că o înghionteam şi o ciupeam încontinuu, Rachel nu mişca, nu clipea, nu dădea niciun semn că ar fi conştientă de când plecaserăm de la petrecere. într-un fel, îi invidiam starea.

— Hai!

Grant i-a tras un cot băiatului de lângă el, şi-a dat exasperat ochii peste cap şi apoi s-a aplecat peste el şi a strigat la băiatul care stătea cel mai aproape de uşă.

— Ieşi odată! O să stai aşa toată noaptea şi-o să aştepţi să-ţi spun eu ce să faci?

— Bine.

Băiatul a deschis uşa şi a ieşit, al doilea urmându-1. Al doilea băiat a închis uşa.

Grant a ieşit şi el, trântind uşa atât de violent încât maşina s-a zguduit. Şi apoi Sean, aşa de greoi şi nervos că puteai să-i auzi respiraţia hârâită, a deschis portiera şi după ce a ieşit, a trântit-o. Eu şi Rachel am rămas singure în maşină. în capcană, înconjurate.

— Rach, i-am pus din nou mâna pe genunchi şi am zgâlţâit-o cât de tare am putut. Trezeşte-te, Rachel! Trezeşte-te!

îmi auzeam disperarea din glas.

— Te rog, Rach!

Am vorbit mai tare, fără să-mi pese că ei m-ar fi putut auzi.

— *Te rog!*

Uşa de pe partea mea s-a deschis şi am simţit aerul rece al nopţii. Şi apoi Grant m-a cercetat din priviri, zâmbind.

— Nu te-aude, soro. Pierzi vremea.

S-a uitat la încheietură, ca şi cum ar fi avut acolo un ceas.

— Ee, mai are cel puţin o oră până să se apropie de trezie.

Apoi mi-a pus mâna pe genunchi şi m-a strâns uşor. Un gest fals de afecţiune care mi-a făcut pielea de găină şi mi s-a făcut scârbă de parcă m-ar fi atins un păianjen veninos. Atingerea lui m-a făcut să vreau să ţip şi să dau din picioare, şi să-i ard o palmă. Dar mi-am muşcat buza, am privit în jos şi m-am chinuit să-mi ţin mâinile nemişcate.

— Ce vrei, Grant? am întrebat.

Vocea mea era liniştită, indiferentă.

— Ce vrei de la noi?

Părea gânditor. A tras un fum din ţigară şi mi-a suflat în faţă. M-am întors şi am tuşit în pumni.

— A, scuze, drăguţă. Nu fumezi?

— Nu.

— Ar trebui să te-apuci. îmi plac gagicile care fumează. E sexy. Nu crezi? Aşa, sofisticat.

A tras iarăşi din ţigară şi din nou mi-a suflat fumul în faţă.

Am închis ochii şi mi-am ţinut respiraţia. Dar apoi, m-am trezit cu ţigara lui aproape de gură şi cu el încercând să mi-o strecoare între buze. M-am întors.

Deodată m-am trezit cu capul tras pe spate şi scalpul mă durea îngrozitor. Mă trăsese de păr, obligându-mă să-mi dau capul pe spate, ca să-1 privesc aproape de jos în sus.

— Ia ascultă, fato!

Vocea-i era joasă, moale şi diabolică, faţa lui era aşa de aproape de a mea, că puteam să-i simt barba ţepoasă.

— Să nu dea dracu' să te mai întorci vreodată cu spatele la mine, ai înţeles? Nu suport. *Ai înţeles?*

Mi-a dat drumul şi am dat din cap. Am început să plâng.

— Of, a oftat el. Nu se poate, iar. Uite.

A deschis mai mult portiera şi s-a urcat pe banchetă lângă mine, cu un picior în maşină şi cu celălalt pe pământ.

— Totul o să fie bine dacă o să cooperezi, OK? Dacă faci ce-ţi spun eu, când îţi spun eu. OK?

Felul în care-şi dădea aere de om drept, doar pentru că avea avantajul puterii şi al numărului — puterea fanfaronului — mă făcea să-mi doresc să râd de el, să-1 scuip în faţă.

Dar teama de a nu fi rănită din nou, dorinţa de a rămâne teafără şi în viaţă era mai mare decât dorinţa de a răbufni.

— OK, am zis, OK.

— Ce fată cuminte! Acum ia şi tu un fum! Nu-ţi face rău.

Mi-a îndesat din nou ţigara între buze.

— Trage!

Am tras fumul în gură cât de superficial am putut şi am început imediat să tuşesc şi să scuip. Grant a râs, a scuturat din cap ca şi cum s-ar fi amuzat de năzbâtiile unui copil şi şi-a pus din nou ţigara între buze. S-a ridicat.

— Hai, a zis. Tre' să ieşim din maşină.

— Unde mergem? am întrebat, uitându-mă îngrozită la Rachel. Şi ce-o să fie cu Rachel? Nu vreau s-o las singură.

Grant s-a uitat înapoi în maşină şi a oftat, ţinând ca un profesionist ţigara în colţul gurii în timp ce vorbea.

— Ce-am spus eu, Katie? Nu m-asculţi, soro. Trebuie să faci *ce* spun eu, *când* spun eu şi totul o să fie bine.

Şi-apoi s-a oprit, a luat ţigara între degetul mare şi arătător, a învârtit-o şi s-a uitat gânditor la capătul roşu, aprins.

Am priceput ce vrea să facă doar cu o secundă înainte. Şi apoi ţipam şi pielea de pe picior, chiar deasupra genunchiului, îmi ardea. Ţinea vârful ţigării apăsat pe pielea mea, iar eu ţipam. Şi braţele mi se mişcau fără să vreau, şi-1 împingeam şi-1 pălmuiam, îl loveam.

M-a luat de braţe cu amândouă mâinile şi m-a strâns dureros. Era cu mult mai puternic decât mine şi nu puteam nici să mă lupt, nici să scap din strânsoarea lui, aproape că nu puteam să mă mişc.

— Taci!

Era atât de înnebunit, încât făcuse spume la gură şi mă stropea când vorbea.

— Nu mai pune întrebări! Să nu mai pui nicio întrebare. Să faci dracului ce-ţi spun eu.

Şi frica şi furia şi ura mea — pentru că îl uram şi, dacaş fi putut, l-aş fi omorât cu cea mai mare plăcere — erau atât de puternice, încât uitasem de durerea din picior, deabia dacă mai ştiam de ea. Voiam să urlu la el şi simţeam cum mi se strânge buza de sus de ură, din cauza efortului pe care-1 făceam ca să n-o exprim.

„Cum îndrăzneşti?!" aş fi vrut să-i zic. „Dobitoc, imbecil, prost, urât, cretin. Cum îndrăzneşti! O să-ţi pară rău! O să plăteşti pentru asta. Şi dac-o să pot, dac-o să te întorci cu spatele, dacă mi se dă ocazia, o să te omor. O să-ţi sparg capul cu un pietroi şi-o să dau, şi-o să dau, şi-o să dau până-ţi fac creierii varză. O să te zdrobesc până nu mai rămâne nimic din faţa aia proastă şi laşă, din mintea aia a ta mică, penibilă şi rea."

— Hai! a ţipat la mine dintr-odată, facându-mă să sar şi să-mi pun mâinile defensiv pe faţă. Ieşi dracu' din maşină! Acum!

Am ieşit.

Sean şi ceilalţi băieţi stăteau împreună, nu departe de maşină. îi auzeam murmurând, râzând. Râsetele lor păreau forţate, nenaturale. Erau agitaţi, era evident, şi în vocile lor se simţea falsa bravadă. Cei trei fumau, iar ţigările lor faceau cerculeţe portocalii strălucitoare în întuneric atunci când ei gesticulau sau când le scoteau din gură.

Grant mă ţinea strâns de braţ şi mă trăgea pe lângă ceilalţi. Voiam să protestez, să spun că nu vreau s-o las singură pe Rachel şi să întreb unde mă duce, dar arsura de la ţigară era dovada cruzimii de care era capabil şi mi-era teamă să-1 mai provoc. Oricum, era deja destul de furios.

Era întuneric şi mă împiedicam şi, de fiecare dată, Grant mă trăgea scurt de braţ şi scotea un mârâit nervos. încercam din toate puterile să merg drept, dar eram aşa de îngrozită, încât îmi tremurau picioarele şi nu puteam să-mi ţin echilibrul deloc. Făceam un efort imens să nu mă prăbuşesc şi să încep să ţip, în schimb, suspinam încet, cu lacrimile prelingându-mi-se pe obraji şi umezindu-mi gulerul.

Apoi, în faţa noastră a apărut o clădire. Un fel de mic depozit. Puteam vedea onduleurile pereţilor striaţi în care se reflecta ţigara lui Grant. Grant a împins uşa, care s-a deschis cu un scârţâit puternic, de protest, şi m-a aruncat

înăuntru. După aceea s-a auzit pocnetul unui lacăt şi am ştiut că m-a încuiat înăuntru.

Era beznă. Mirosea a nămol şi a mizerie, un miros care-mi amintea de pivniţa bunicului, un loc care m-a speriat întotdeauna. L-am auzit pe Grant îndepărtându-se şi am căzut în genunchi şi am început să gem îngrozită.

— O, Doamne! am şoptit în întuneric. Te rog, *te rog,* nu mă lăsa aici! Te rog!

îmi venea să ţip. Să ţip şi să urlu, şi să lovesc cu mâinile şi cu picioarele în pereţi, şi să mă revolt cât de puternic şi de violent pot. Dar ştiam că n-ar servi la nimic, că nimeni nu mă putea auzi. Asta l-ar înfuria şi mai tare pe Grant şi l-ar putea face să mă rănească mai rău. Sau ar putea s-o rănească pe Rachel. A fost nevoie de tot efortul, toată energia şi toată stăpânirea de sine ca să-mi înăbuş suspinele şi să rămân cât de tăcută puteam.

Am pus mâna pe jos şi am simţit pământul rece, bătătorit. M-am sprijinit în amândouă mâinile şi mi-am lăsat capul să atârne o clipă. Am inspirat adânc, de două ori, şi am încercat să mă calmez. Ar fi fost aşa de uşor să-mi dau voie să ţip şi să urlu, aşa de uşor şi, într-un fel, ar fi fost o uşurare să mă las pradă unei isterii furibunde. Dar trebuia să-mi ţin capul pe umeri, trebuia să mă gândesc. în fond, eram încă în viaţă. Rachel era şi ea încă în viaţă, nu se întâmplase încă nimic ireversibil. Şi cea mai bună, nu, *singura* mea apărare era propriul creier. Grant şi prietenii lui erau mai puternici, dar trebuia să cred că eu sunt mai deşteaptă şi că, dacă rămân calmă, am o şansă să-i păcălesc şi să găsesc o scăpare.

Bâjbâind cu mâinile pe jos, am încercat să-mi dau seama unde sunt pereţii depozitului şi cât de mare este. Voiam să văd dacă nu cumva există vreo sursă de lumină sau vreun loc pe unde aş putea ieşi.

Am ţinut o mână pe perete şi m-am târât pe podea, înaintam încet, speriată, prin beznă, mi-era teamă să nu dau peste ceva ascuţit sau să nu mă lovesc la cap. Dar

mă simţeam mai bine mişcându-mă, făcând ceva, orice. Mă simţeam mult mai bine având un plan, oricât de fragil şi neplauzibil.

Depozitul părea mai mare pe dinăuntru decât mi se păruse pe dinafară. Când am dat colţul după al doilea zid, am simţit ceva sub mână. Era ceva moale şi avea o textură ciudată. M-am dat înapoi, oripilată, şi mi-am înăbuşit un icnet.

Primul meu gând a fost că e vreun animal şi eram terorizată, dar n-am auzit sau simţit vreo mişcare, nici vreo respiraţie, aşa că am presupus că orice-ar fi, dacă fusese vreodată viu, acum era sigur mort. Apoi am întins încet mâna să-1 ating din nou.

Era aspru la pipăit. Nu era un animal, ci un fel de sac. De cânepă. Plin probabil cu seminţe sau fân. M-am târât mai departe şi am descoperit că erau mai multe stive de saci de acel fel aşezate de-a lungul unui zid întreg.

M-am târât prin tot depozitul şi n-am găsit nicio gaură sau spărtură între pereţi şi podea, nicio posibilitate de a scăpa. M-am aşezat, obosită şi am încercat să gândesc, dar, când m-am uitat în jur, mi-am dat seama că ochii mi se obişnuiseră cu întunericul. în afară de saci, depozitul era complet gol. Lumina venea din crăpăturile din jurul uşii. Dar ştiam că uşa e bine închisă, îl auzisem pe Grant închizând mai multe lacăte când plecase.

Puteam mişca sacii. Ştiam că şansele sunt foarte mici, dar ar fi putut exista o gaură sau o cale de ieşire în spatele lor. Tabla putea fi îndoită şi aveam nevoie doar de o mică gaură între perete şi pământ ca să mă pot strecura afară.

Sacii erau greu de clintit, dar frica şi furia îmi dădeau o putere pe care n-aş fi avut-o în situaţii normale. Nu-mi păsa cât de tare mă dureau braţele sau spatele, trebuia să scap, să trăiesc. N-am aruncat sacii departe, i-am stivuit frumos aşa cum erau, la un metru de zid. Oricât aş fi vrut să-i dau repede la o parte, să-i arunc fără să-mi pese, m-

am gândit că, dacă vine Grant, nu trebuie să observe că fuseseră mişcaţi.

Şi efortul meu a fost răsplătit. în spatele ultimului rând, am văzut o reflexie argintie venind de jos. Lumină. Am început să mă mişc mai repede, dintr-odată, şi mai înfricoşată ca înainte. Simţeam crampe puternice în stomac şi mă copleşise o nevoie urgentă de-a merge la baie. Posibilitatea de a evada îmi înteţise frica, mă făcuse conştientă de cât de mare era de fapt pericolul care mă păştea, de cât de terorizată eram de fapt. Dar m-am încordat şi m-am abţinut, n-aveam timp să mă opresc.

După ce am mutat toţi sacii suficient de departe cât să pot intra pe lângă ei, m-am aşezat în genunchi şi-n mâini şi am cercetat atent gaura. Tabla era îndoită în sus şi în afară în partea de jos, iar gaura avea cam zece centimetri înălţime şi un metru lăţime. Aş fi putut să mă strecor prin ea dacă aş fi reuşit să o îndoi încă puţin, să fac suficient loc cât să-mi încapă mai întâi capul şi apoi corpul.

M-am ridicat, mi-am pus piciorul pe tablă şi am împins cât de tare am putut. Nici nu s-a clintit. Trebuia să mă las cu toată greutatea corpului. M-am aşezat pe jos, pe spate, cu capul lipit de saci şi am împins cu picioarele. Am împins cu toată puterea. Tabla s-a îndoit. Puţin.

Din nou, la gândul că voi scăpa, am simţit cum isteria îmi urcă în gât. Am scos un suspin, am scuturat din cap şi m-am concentrat asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit. Am împins din nou. Am împins aşa de tare, că m-a durut tot corpul. Tabla s-a îndoit iarăşi.

Gaura părea acum suficient de mare ca să pot încăpea prin ea. M-am aşezat pe burtă şi mi-am băgat capul întâi, într-o parte, astfel că obrazul mi-a atins pământul şi am simţit pietricelele ascuţite zgâriindu-mi pielea. A fost mai greu să-mi trec umerii prin spărtură, dar am tras cu mâinile şi am împins cu picioarele şi am trecut. Restul corpului a ieşit uşor şi m-am târât pe pământ, fără să-mi

pese că partea tăiată a tablei mă zgâria pe spate, rupându-mi hainele, rănindu-mi pielea, până când am fost liberă. M-am ridicat.

Şi acum, că ieşisem, mi-era cu atât mai greu să-mi controlez isteria crescândă. Eram liberă, cel puţin pe moment, şi-mi doream cu atâta ardoare să nu fiu găsită din nou, încât eram în clipa aceea paralizată de propria teroare. Dar m-am forţat să respir, să-mi mişc picioarele şi am mers într-un colţ al depozitului şi am cercetat împrejurimile.

Ce-am văzut aproape că m-a făcut să urlu, aproape că m-a făcut să alerg la ei şi să-i atac, să trag şi să zgârii şi să dau cu picioarele în ei, să-i muşc şi să-mi folosesc toată puterea pe care-o mai aveam ca să-i omor în bătaie.

Rachel era întinsă pe jos, lângă maşină. Portierele erau deschise şi lumina dinăuntru era suficientă ca să se vadă şi afară, suficientă ca să pot vedea clar oribilul tablou. Picioarele lui Rachel erau deschise, iar fusta ridicată şi adunată neglijent în jurul taliei. Grant a îngenuncheat între picioarele ei. Blugii îi atârnau în jurul coapselor. Se mişca înainte şi-napoi, împingându-se în ea. Rachel gemea încet de fiecare dată, dar avea ochii închişi şi era în mod sigur încă foarte drogată. Ceilalţi băieţi stăteau sprijiniţi de maşină şi priveau.

Nenorociţii o violau. Pe surioara mea.

M-am frânt de la mijloc şi mi-am apăsat cu toată puterea gura cu mâna ca să-mi înăbuş strigătul. Am vrut s-o iau la fugă spre ei, să-i ucid şi să-i mutilez, şi să-i schingiuiesc. Dar a trebuit să mă forţez să stau locului, să mă gândesc. N-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile încercând să-i atac, n-aveam cum să-i înving. Nimic din ce aş fi putut face nu putea să îndrepte lucrurile.

O ură grozavă, atât de puternică, încât îi simţeam gustul, aspru şi amar, cum mi-a urcat în gât. M-am lăsat pe vine şi am luat o piatră de jos, am strâns-o în mână aşa

de tare, că mi-a sfâşiat pielea. Dar mă bucura durerea asta, mă bucuram că piatra era ascuţită.

Am privit disperată în jur, după ceva, orice, şi nu sunt sigură ce anume căutam, dar, la un moment dat, am văzut printre copaci, departe, o lumină.

M-am uitat înapoi în direcţia lui Rachel şi chiar atunci Sean a ridicat privirea. Părea că se uită fix la mine. Nu ştiu dacă m-a văzut sau nu — nu voi şti niciodată. Era mult mai întuneric acolo unde stăteam eu, aşa că probabil nu m-a văzut, dar n-am aşteptat să aflu. Am intrat în panică.

M-am întors şi am luat-o la fugă. Spre lumină.

— Pip!

Mick se opreşte şi mă ia de mână. Phillipa merge înainte, ne conduce la maşina ei.

— Nu trebuie să ne duci acasă. Katherine şi cu mine ieşim în oraş. Mergem să mâncăm ceva.

Phillipa se opreşte şi se întoarce. Se încruntă.

— Ce?

Se uită la noi, bagă de seamă că ne ţinem de mână, ne priveşte chipurile. Râde, dar e încântată şi mă simt uşurată, bucuroasă că nu e supărată sau jignită.

— Doamne, ce repede v-aţi mişcat! Dar ştiam eu că o să vă plăceţi. Ştiam.

Se apropie şi îl îmbrăţişează pe Mick, apoi pe mine, strângându-mă mai tare înainte să-mi dea drumul. O iau drept un semn că e de acord şi că e şi ea la fel de entuziasmată ca mine. Simt un val de afecţiune pentru ea. E aşa de generoasă şi de caldă, şi de deschisă. O prietenă aşa de bună.

Mick şi cu mine ne îndreptăm spre Circular Quay şi apoi spre The Rocks. Ne ţinem de mână şi vorbim puţin. E ciudat cât de bine mă simt, singură cu el, cu acest bărbat
pe care de-abia l-am întâlnit, dar ţinutul de mână mi se pare un gest foarte natural. Mi se pare că e bine.

Mâinile noastre se potrivesc perfect. Totul merge uşor între noi, e ceva aproape magic. Când mă uit în ochii lui, văd ceva familiar, mă simt în siguranţă. Mă simt de parcă m-aş fi întors acasă.

Mă duce la un pub unde spune că au mâncare bună. Amândoi murim de foame şi ne luăm porţii uriaşe de mâncare — friptură cu cartofi prăjiţi şi salată — şi mâncăm cu frenezie, zâmbind larg unul la celălalt peste masă de câte ori privirile ni se întâlnesc.

— De ce te-ai încruntat când m-ai văzut prima oară? îl întreb. Am crezut că nu-ţi plac deloc. Am crezut că eşti îngrozitor, de fapt. Neprietenos şi nepoliticos.

— Pentru că m-am simţit ciudat. Când te-am văzut prima oară. Imediat ce-am pus ochii pe tine. Am ştiut că o să fie ceva între noi. Am ştiut. Imediat.

Zâmbeşte — şi pare pentru prima dată timid.

— M-am emoţionat.

Jubilăm amândoi de fericire, amândoi surprinşi de bucuria neaşteptată de a ne fi întâlnit, amândoi entuziaşti gândindu-ne la ceea ce o să se întâmple mai târziu în noapte. Nu ne punem nicio întrebare. N-avem niciun dubiu. Nu ezit nicio secundă.

Mergem acasă la Mick. Are un coleg de apartament, un student pe nume Simon, care nu e acasă în seara asta. Mick mă duce în dormitorul lui. Patul e de fapt o simplă saltea aşezată pe jos, dar cuvertura e frumos întinsă, cu pernele aranjate la capăt. De-a lungul peretelui, lângă pat, sunt stive de cărţi şi o chitară e sprijinită de perete.

Ne aruncăm pantofii şi ne aşezăm unul în faţa celuilalt. Mick îmi atinge obrazul cu vârful degetului, urmând conturul obrazului, al bărbiei, al gâtului.

— Eşti frumoasă, zice.

Ne sărutăm, lipindu-ne trupurile şi gurile. Şi ne potrivim aşa de bine, de natural şi în curând ne mişcăm ca unul, calzi şi moi, cu respiraţia tăiată, şi totul e minunat.

— Katherine, spune el după ce terminăm. Respirăm acelaşi aer şi stăm întinşi unul lângă altul,
faţă în faţă.

— Mick, spun eu.

— Ador numele tău. Ţi se potriveşte perfect. Katherine. Katherine. Katherine şi Mick.

Şi când îmi spune numele în felul ăsta, când îl pune alături de al lui, totul se schimbă dintr-odată. Nu mi-a plăcut niciodată până acum să fiu strigată Katherine — tot timpul mi-a fost dor să mi se spună Katie. Mi-a fost dor să fiu Katie.

Dar nu mai sunt Katie, sunt Katherine — şi în seara asta, pentru prima dată, nu vreau să fiu nimeni altcineva

.Alergi şi alergi, şi alergi. Alergi mai repede, mai tare ca niciodată. Te împiedici şi te împotmoleşti, cazi rău în mâini şi-n genunchi, te ridici imediat şi alergi mai departe.

— Vă rog, vă rog! strigi. Ajutor, vă rog! Să mă ajute cineva!

Eşti terorizată că te-ar putea urmări, că ar putea fi în spatele tău, că s-ar putea apropia la fiecare pas. Vocea ta răguşită răsună puternic în urechile tale, e asurzitoare, dar ţi se pare că îi auzi venind din urmă, aşa că alergi şi mai repede. Nu te întorci ca să vezi, eşti prea terorizată ca să faci altceva în afară de alergat. Chiar dacă te doare peste tot, cu toată oboseala, cu toată durerea pe care o simţi în picioare, te chinuieşti să mergi mai departe, te chinuieşti să nu încetineşti, să nu te întorci, să nu te prăbuşeşti la pământ, grămadă, zvâcnind isteric.

Şi cu cât te apropii mai mult de lumină, cu atât ţi-e mai clar că acolo e o casă, aşa cum speraseşi. Şi când te apropii şi mai mult, vezi că ferestrele sunt deschise spre aerul nopţii, că lumina de pe verandă e aprinsă, că maşina e parcată. E cineva acasă.

Alergi pe alee, cazi pe verandă, te ridici şi alergi la uşă. Baţi şi baţi cu pumnii. Loveşti cu picioarele. încerci să urli.

După o clipă, cineva deschide uşa. Apare o femeie, pare furioasă, iritată de intrarea nepoliticoasă. Dar când vede cum arăţi, frica ta evidentă, când înţelege gravitatea situaţiei, expresia ei se schimbă într-una de panică şi îngrijorare. Gura i se întredeschide, duce o mână la piept şi pe cealaltă ţi-o pune pe umăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Ce e cu tine?

Când ajunge poliţia şi cercetează împrejurimile nu-i mai găseşte pe băieţi. Au lăsat-o acolo. întinsă pe spate, pe pământ, ca pe un animal. Unul dintre poliţişti îţi spune că pare împăcată, că expresia de pe chipul ei rece, mort, e una calmă şi senină. E ceva, zice, e ceva să poţi să speri că n-a ştiut ce i s-a întâmplat.

N-a ştiut că ai lăsat-o acolo. Singură cu ei

.PARTEA A DOUA

Când intru în cafenea, văd că Alice e deja acolo, la masa din colţ. Bea cafea dintr-o cană mare.

— Hei!

Mă aşez în faţa ei. Zâmbesc.

Alice îşi dă ochii peste cap.

— Am încercat tot weekendul să te sun. De ce nu-ţi iei niciodată mobilul cu tine?

E nervoasă, dar nu poate face nimic care să-mi strice starea. Nimic nu mi-o poate strica, sunt prea fericită.

— Ce este? Ce voiai să-mi spui? o întreb pe un ton plăcut, ignorându-i capriciile.

Nu mă deranjez să-i povestesc ce s-a întâmplat, unde am fost. Nu scot un cuvânt despre Mick. Totul e încă atât de proaspăt, de frumos, încât vreau să-1 păstrez pentru mine.

— Voiam să-ţi spun că am întâlnit pe cineva nou.

Se apleacă spre mine, cu sprâncenele ridicate. Se pare că iritarea ei de-acum câteva clipe a dispărut cu totul.

Mă gândesc imediat la Robbie. La cât va fi de distrus.

— Aha!

— Iau meniul, mă uit absentă la coperta lui.E serioasă treaba?

— *Dacă e serioasă*? Doamne, ai putea să fii şi tu mai fericită pentru mine!

Pun meniul jos şi mă uit la ea.

— îmi pare rău. Dar cum rămâne cu Robbie? El a aflat deja despre asta? O să fie distrus. O să...

— Robbie mobi, mă întrerupe ea. Nu e ca şi cum i-aş fi promis vreodată ceva. Serios, Katherine. Nu i-am promis niciodată nimic. Niciodată. De fapt, i-am spus clar că nu e nimic serios între noi. Şi-a construit el o poveste în capul lui. Oricum, Robbie va trebui să se

obişnuiască cu ideea. N-are încotro. Nu sunt proprietatea lui.

— Cred că nu.

Şi-mi dau seama că e probabil cel mai bine, pe termen lung. într-un fel, nu pot decât să mă bucur, pentru binele lui Robbie. Asta o să-1 oblige să deschidă ochii — lui Alice pur şi simplu nu-i pasă de el. O să fie rănit, dar trebuie s-o uite şi să găsească pe altcineva. Cineva care să-şi dea seama cât e de extraordinar.

— Deci? întreb. Cine e? Cum e?

— E fantastic. E minunat, frumos, sexy.
Sunt în paradis. Mă gândesc la el în fiecare secundă.

Zâmbesc. Ştiu exact cum e.

— Cum îl cheamă?

Dar Alice nu răspunde, duce în schimb cana la buze şi-mi aruncă o privire peste marginea ei.

— E mai bătrân.

— Mai bătrân?

— Da, mult mai bătrân decât noi.
— Cât de mai bătrân?
— Ghiceşte! Ghiceşte câţi ani are!
— Trei'ş'cinci?
— Nu. Mai mult.
— Patruzeci?
— Mai mult.
— Patru'ş'cinci?
— Mai mult.
Mă holbez la ea.
— Glumeşti?
— Nup. Haide. Eşti pe-aproape.
— Cincizeci?
— Patru'ş'opt.
— Rahat, Alice. E o diferenţă foarte mare. Nu-1 deranjează că tu n-ai decât optsprezece ani?
Alice zâmbeşte.
— Poate crede că am douăzeci şi şapte.
— îl minţi?

Ridică din umeri.

— Trag puţin de adevăr.

— Dar e cu aproape treizeci de ani mai bătrân decât tine. E *bătrân.* Nu-i ciudat?

— Nu. Nu e. Ai fi surprinsă. E bestial. E aşa de deştept, Katherine, le ştie pe toate. Mi se pare că tot timpul ăsta am căutat un bărbat mai în vârstă, ştii, e totul mult mai frumos. E mult mai matur, mult mai deschis şi mai sigur pe el, şi mai independent. Şi faptul că nu se gudură pe lângă mine ca un căţeluş bolnav de iubire mă face să mă simt uşurată.

Râde.

— Şi e aşa de bun în pat, are atâta experienţă. E al dracului de *talentat.*

încerc să mă concentrez asupra meniului. Nici măcar nu mi-e foame — entuziasmul noii iubiri mi-a alungat apetitul — dar nu vreau ca Alice să simtă că nu sunt de acord, că o judec. în ultima vreme, de câte ori sunt cu ea, mă simt

ca o soră mai mare, o soră care nu e de acord cu nimic şi care cârcoteşte, aşa cum n-a trebuit să fiu niciodată cu Rachel.

Nici nu ştiu exact de ce noua relaţie a lui Alice mă deranjează. Sunt amândoi adulţi, în fond, şi atâta timp cât nimeni nu are de suferit, diferenţa de vârstă n-ar trebui să conteze. Dar că, atunci când e vorba despre Alice, lucrurile nu sunt niciodată aşa de simple cum par la prima vedere.

— Nu e însurat, nu? zic, şi nu pot să mă ascund, sunt bănuitoare.

— Nu.

Alice plescăie.

— Nu e. Scorpie.

— Scuze. OK. Nu e însurat. Asta e bine.

Şi-apoi zâmbesc larg.

— Deci ce nu e în regulă cu el? Cum a ajuns la vârsta asta neînsurat?

— *A fost* însurat. Nevasta lui a murit.

— Ah, nu. Serios? Ce oribil!

— Mda, nasol.

Alice ridică din umeri.

— Dar nu şi pentru mine.

Chelneriţa vine la noi la masă şi eu comand cafea şi un sendviş. Alice îşi mai ia o cană cu cafea.

— Nu mănânci? o întreb eu.

— Nu. Nu mi-e foame.

Se apleacă peste masă, îmi ia mâna într-a ei şi mă strânge.

— Cred că sunt îndrăgostită, Katherine. N-am mai simţit niciodată chestia asta. Niciodată. Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. îmi creşte mereu adrenalina. Habar n-am cum o să trec de HSC în ritmul ăsta. De-abia pot să citesc o revistă, darămite pe Shakespeare. Tot ce pot să fac e să aştept să mă sune. Mă simt doar pe jumătate vie când nu sunt cu el, într-un fel de teritoriu ciudat

dintre lumi, aşa. Ştii, chiar cred că el ar putea fi iubirea cea mare a vieţii mele.

Şi, deşi şi eu simt acelaşi lucru pentru Mick, sunt uimită că n-am nicio pornire să mă destăinui lui Alice, nicio dorinţă de-a-i spune despre noile şi splendidele emoţii care-mi pulsează prin vene sau despre cât de mult s-au schimbat lucrurile de când ne-am văzut ultima oară. De fapt, sunt uimită când îmi dau seama că vreau ca ea să nu afle nimic, că vreau ca toate astea să rămână ascunse, în siguranţă. Secretul meu.

O ascult zâmbind în timp ce-mi povesteşte totul — unde s-au cunoscut, cum au ajuns împreună. Dar nu-i spun nimic despre Mick. Nimic.

Mai am zece zile de studiu înainte de HSC şi apoi zece zile de examene înainte de a părăsi liceul pentru totdeauna, şi astea douăzeci de zile par cele mai lungi din viaţa mea. Nu teama de examene e neplăcută, nici măcar examenele în

sine nu sunt, ci separarea de Mick, pe care mi-am impus-o singură. Nu mă pot concentra pe ce am de făcut când suntem împreună, aşa că am hotărât că cea mai bună soluţie ar fi să nu ne vedem deloc în perioada asta. Doar douăzeci de zile. Părea rezonabil atunci. Uşor, chiar. Dar e mai greu decât m-am aşteptat şi mi-e aşa de dor de el, că mă doare fizic.

Mă aşez confortabil la birou cu toate cărţile şi foile în jurul meu. Vivien şi-a luat un concediu prelungit şi merge într-o excursie de o lună prin Europa, la scurtă vreme după ce termin cu examenele. Dar acum e acasă — şi-a luat intenţionat câteva zile libere pe durata examenelor mele. „Vreau să te ajut", mi-a spus ea. „Să fac în aşa fel încât să-ţi fie mai uşor. Mi-aduc aminte cum a fost. Cât de obositor, de epuizant este." Şi o ador pentru asta. îmi pregăteşte mese delicioase, sănătoase şi insistă

să facă doar ea curăţenie, aşa că sunt liberă să învăţ toată ziua, fără
întrerupere. Termin pe la cinci şi mă duc să mă plimb ca să-mi aerisesc creierul, apoi iau cina şi mă duc înapoi în cameră pentru alte câteva ore de lucru.

De regulă sunt prea obosită şi mintea nu-mi mai merge la fel de bine ca să mai lucrez peste ora nouă şi, după ce fac duş şi mă îmbrac în pijamale, sar în pat şi-1 sun pe Mick pe mobil. întotdeauna mă simt uşor emoţionată înainte să-1 sun, temându-mă că-1 întrerup, că o să fie nervos sau rece sau, din cine ştie ce motiv, că n-o să se bucure că l-am sunat. Dar, de fiecare dată când sun, răspunde aproape imediat spunându-mi numele, *Katherine,* şi pare întotdeauna uşurat, entuziast, ca şi cum de-abia aştepta să-mi audă vocea, exact aşa cum aşteptasem şi eu.

Mă întreabă în fiecare seară la ce am lucrat, cum mă simt, dacă mă simt pregătită pentru

examene. îmi spune cum şi-a petrecut ziua, cum a fost la repetiţie. în serile în care are concert, pare întotdeauna puţin mai entuziast şi mai zăpăcit, dar serile mele preferate sunt cele în care şi el e acasă, în pat, şi vorbim la telefon o oră sau mai mult. Vorbim până ce glasurile ni se domolesc şi devenim somnoroşi şi când urarea lui tandră de „noapte bună" e ultimul lucru pe care îl aud înainte să închid ochii.

în după-amiaza ultimului examen, la istorie antică, îl găsesc aşteptându-mă la ieşirea din sală. Nu mă aşteptam să fie acolo şi, în timp ce mă îndrept către el, simt că-mi iau foc obrajii. Mă simt cam prost pentru că sunt îmbrăcată în uniformă, mi se pare că sunt neatrăgătoare şi copilăroasă şi sunt foarte conştientă că unii dintre colegi se

uită insistent la noi. Dar Mick zâmbeşte, mă ia de mână, mă trage lângă el şi mă îmbrăţişează. Şi în braţele lui îmi dau seama dintr-odată că

nu-mi pasă ce cred ceilalţi. Nu-mi mai pasă nici cum arăt. Mă iubeşte şi asta e tot ce contează.

Ne ducem direct la Mick acasă, în camera lui şi, când mă cuprinde în braţe şi mă sărută, sunt copleşită. Pierdută.

Câteva ore mai târziu, când e deja întuneric şi mă trezesc dintr-un somn profund, simţindu-mă împăcată şi mulţumită, Mick îmi aduce un sendviş şi o cană cu ceai şi mă priveşte în timp ce mănânc. Mi-e foarte foame şi mănânc repede şi, când termin, Mick se întinde lângă mine şi facem din nou dragoste. Apoi, stăm unul lângă altul, ne privim, iar eu încep să plâng.

— Ce este? se încruntă Mick, sprijinindu-şi capul pe braţ. Ce s-a întâmplat?

— E totul prea frumos. E prea mult. Sunt prea fericită. Mi-e frică.

Râde, mă sărută.

— Nu fi prostuţă. Ai dreptul să fii fericită, Katherine.

— Oare îl am? Nu ştiu, câteodată mi se pare că...

— Nu.

Scutură din cap şi mă sărută din nou, ca să nu mai spun nimic. în vocea lui e nerăbdare şi panică, aproape.

— Şşşş! Nu spune nimic. Cobeşti. Tu eşti fericită. Eu sunt fericit. Nu e prea frumos ca să fie adevărat, Katherine, sunt mulţi oameni fericiţi pe lume. E normal. E bine. Nu te mai gândi la lucrurile astea nasoale. Nu te mai gândi!

— Bine, zic. Bine.

Şi în faţa superstiţiei lui Mick, în faţa fricii lui evidente, îmi păstrez grijile pentru mine şi mă prefac că simt că merit fericirea tot aşa de mult ca şi ceilalţi.

*

Mă duc acasă în seara asta pentru că Vivien pleacă în Europa mâine-dimineaţă şi vreau să iau micul dejun cu ea, să-mi iau la revedere.

— A fost frumos aseară? mă întreabă ea, mâncând cu poftă din omleta pe care am insistat să i-o pregătesc.

— Da, a fost fantastic.

Şi probabil că se simte ceva în vocea mea, o notă de fericire şi entuziasm în plus, pentru că se uită la mine întrebătoare, ridicând din sprâncene.

— Deci aşa.

— Da.

Şi mă uit în farfurie, sperând că obrajii nu-mi sunt chiar aşa de roşii cum îi simt.

— Mă bucur că am terminat cu examenele. Că sunt liberă.

Nu-i spun despre Mick. Nu pot. Mă tem că dacă vorbesc despre asta prea curând, o să cobesc, o să dau totul peste cap. Şi chiar dacă

sunt aproape sigură că nu mi-ar trăda secretele, nu vreau încă să afle ai mei.

— Pari mult mai fericită în ultima vreme, spune ea îmbrăţişându-mă la despărţire. Mult mai fericită.

— Ştiu, zic. Chiar sunt.

Mick are concert în seara asta. Trupa lui cântă de la zece la unu într-un pub din apropiere. Am petrecut toată ziua împreună acasă la el, iar el pleacă la muncă la opt. Eu rămân ca să fac un duş, să mă îmbrac şi să o aştept pe Phillipa. Ea ajunge la nouă jumătate, cu Danni, o prietenă de la facultate.

Mi-au adus un buchet de flori, cadou pentru terminarea examenelor.

— Felicitări, zice Phillipa, întinzându-se să mă sărute pe obraz, că ai reuşit să scapi cu bine de şaisprezece ani de chinuri.

— Gata cu şcoala, zic. Pentru totdeauna. E greu de crezut.

— Deci? mă întreabă Danni. Cum te-ai descurcat?

— Bine, cred, zâmbesc eu şi ridic din umeri. Mă bucur că s-a terminat.

— Pun pariu că şi Mick se bucură, râde Phillipa, dându-mi un cot. I-a fost tare dor de tine, Katherine. Te-a aşteptat ca un căţeluş îndrăgostit.

Deşi Mick mi-a spus cât de dor i-a fost de mine, acum, că aud lucrul ăsta de la Phillipa, mi se pare că e şi mai adevărat şi mai preţios. Şi zâmbesc şi ascund această mică informaţie în inima mea, ca pe o comoară.

Formaţia cântă deja când ajungem acolo, eu mă aşez la masă, cu o băutură rece în mâini şi mă uit fără ruşine doar la Mick. El cântă, concentrat, cu chipul serios şi preocupat ca prima oară când l-am văzut. Danni şi Phillipa vorbesc, încearcă să mă atragă şi pe mine în discuţie, dar atenţia mea e în altă parte, eu

aştept ca Mick să mă observe. Danni şi Phillipa râd. Phillipa mă strânge de picior, e fericită pentru mine şi pentru fratele ei.

în cele din urmă, el priveşte în direcţia noastră. Când mă vede, zâmbeşte larg; e zâmbetul acela enorm, care-1 transformă; inima-mi bate să-mi spargă pieptul, de iubire şi recunoştinţă. Aş vrea să alerg pe scenă şi să-1 sărut, să-1 îmbrăţişez, să-1 ţin strâns lângă mine. Dar mă mulţumesc să-1 privesc cântând, ştiu că la mine se gândeşte, că datorită mie faţa i s-a luminat, că, la sfârşit, eu sunt cea la care va veni.

La ultima melodie a primei părţi, Mick mă priveşte tot timpul în ochi şi, imediat ce cântecul se termină, pleacă repede de pe scenă şi vine la mine la masă. Le salută pe Phillipa şi pe Danni, îmi caută mâna şi mă târăşte pe scenă. Mă duce în spate, unde e întuneric.

Mă lipeşte de perete, îşi lipeşte trupul de al meu, mă mângâie pe obraz şi-şi îngroapă degetele în părul meu.

— Ai venit, zice.

— Da, spun, şi vocea mea e moale, gâtuită de iubire şi dorinţă, şi bucurie temătoare.

— Mi-a fost dor de tine.

Şi în vocea lui se aude aceeaşi fericire nebună.

— Da.

Nu prea mai e nimic altceva de spus, în afară de da. Da.

Şi-apoi, gura lui se lipeşte de a mea, limba lui o caută pe a mea, buzele îi sunt moi, respiraţia lui dulce şi curată mi-e deja familiară. Şi îl simt lipindu-se de mine, îl simt dorindu-mă, şi eu îl doresc la fel de mult şi mă aplec spre el, arătându-i că mă simt la fel. Şi totuşi, nu vreau ca seara asta să se termine. Am să profit de ea, de fiecare moment, am să mă bucur de aşteptare,

am să gust din plăcerea gândului că mai târziu vom fi
împreună. Am să mă bucur gândindu-mă că tot ce e mai bun e lăsat la urmă.

Apoi, o melodie cunoscută se aude în boxe.

— Lui Rachel îi plăcea melodia asta.

Mă dau înapoi şi râd, mă mişc pe ritm. E o melodie revigorantă, veselă, imposibil de ignorat.

— îi plăcea la nebunie. Mereu dansa pe ea.

Mick mă ia de mână.

— Haide atunci.

Mergem înapoi pe scenă şi sărim jos, pe ringul de dans, care s-a aglomerat. Dansăm, ţinându-ne strâns de mână, mişcându-ne unul către celălalt şi îndepărtându-ne din nou. Buzele noastre se întâlnesc din când în când şi simţim unul gustul celuilalt, sărat, dulce, cu trupurile lipite. Ne despărţim apoi şi Mick mă învârte până ameţesc, râd, iar el e nevoit să mă sprijine, ca să nu cad. Dansăm melodie după melodie, până ni se face

cald şi transpirăm amândoi, şi până când palmele ni se fac lipicioase. Dar nu ne pasă, nu vrem să ne dăm bătuţi. Niciunul dintre noi nu se poate opri din zâmbit.

Pentru că muzica e puternică, nu-mi aud mobilul, dar îl simt vibrând în buzunar. Un mesaj. Nu-1 bag în seamă, mă gândesc să văd mai târziu ce e cu el, dar, peste cinci minute, telefonul vibrează din nou. îl scot din buzunar şi i-1 arăt lui Mick. El mă sărută. Merg la baie, ca să pot auzi mesajul.

E Alice.

„Katherine, sună-mă." Pare că stă să izbucnească în plâns.

„Unde eşti? Nu mai dau deloc de tine în ultima vreme. Te rog, sună-mă! Te rog. Chiar am nevoie să te văd."

O sun pe mobil.

— Katherine, slavă Domnului, zice ea.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

— Nu, nu prea.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— M-am plictisit. N-am ce face. Tipul meu e ocupat şi nu ne putem vedea în seara asta.

îmi dau ochii peste cap. Doar Alice poate face ca plictiseala să pară ceva urgent. Şi, deşi nu am niciun chef să plec de lângă Mick, spun:

— Vrei să vin pe la tine? Să-ţi aduc ciocolată?

— Nu ştiu ce vreau, oftează ea. Unde eşti? Se aude ciudat. Cu ecou.

— Sunt în oraş. într-un pub. The William Hotel. Vorbesc din baie. E muzica tare şi nu se aude nimic.

— Ah!

Tace din nou. Şi-apoi spune:

— Cu cine eşti?

— Cu Phillipa şi cu o fată, Danni. Şi cu fratele Phillipei.

Evit să-i pronunţ numele lui Mick.

— Dar pot să plec. Pot să vin pe la tine. îţi aduc ceva care să te înveselească.

— Nu. Nu. Nu vreau să-ţi stric seara. Ies şi eu. Ne vedem acolo.

— Dar e zgomot.

Şi-mi dau seama în timp ce-i spun asta că nu vreau deloc să vină. Vreau să-i ţin pe Mick şi pe Phillipa,

prietenii mei, noua mea dragoste, departe de Alice. Mi-e teamă că o să strice totul, că o să păteze cumva totul.

— N-o să putem vorbi.

— Nu contează, zice. Nu vreau să vorbim. Vreau să mă distrez.

Mă întorc înăuntru şi mă aşez la masă cu Phillipa şi Danni. Formaţia e din nou pe scenă şi Mick îmi face cu ochiul din spatele tobelor, iar eu îmi reiau locul la masă. Phillipa şi Danni îmi zâmbesc, ascultând muzica şi bătând ritmul din picior. Le zâmbesc şi eu. Dar mă simt altfel

acum, senzaţia de uşoară exaltare a dispărut. Gândul că vine Alice mă oboseşte, mă nelinişteşte puţin.

Alice poartă cea mai scurtă rochie pe care am văzut-o vreodată. E plină de paiete argintii şi de-abia dacă îi acoperă lenjeria intimă. Poartă cizme care-i ajung până la genunchi. Arată fantastic, sexy, uluitor şi văd că toate capetele se întorc spre ea în timp ce se îndreaptă spre masa noastră.

îşi trage un scaun lângă mine. Nu se uită, nu le bagă în seamă pe Phillipa şi pe Danni, ci se întoarce direct către mine.

— Hei, zice, aplecându-se ca să o pot auzi.

E machiată, strălucitoare, splendidă.

— Locul ăsta e o bombă. Hai să mergem altundeva. Doar noi două.

Dar nu apuc să răspund pentru că Phillipa se apleacă peste masă şi o înghionteşte pe Alice.

— Nu ne saluţi şi pe noi?

E nevoită să strige ca să acopere zgomotul.

— Salut, Phillipa.

— Ea e Danni, zice Phillipa.

— Salut, strigă Danni. îmi place la nebunie rochia ta! Arăţi absolut bestial. Şi ce cizme! De unde-ţi iei hainele?

Vorbele flatante ale lui Danni o bucură vizibil pe Alice, iar limbajul trupului ei se schimbă la o sută optzeci de grade. Se întoarce spre Danni şi zâmbeşte. Şi în timp ce ele se lansează într-o conversaţie despre haine, Alice uită că voia să plecă. îşi trage scaunul mai aproape de Danni şi se apleacă spre ea, sunt amândouă absorbite, însufleţite. Phillipa se uită la mine şi-şi dă ochii peste cap.

Alice şi Danni continuă să vorbească, stând foarte aproape una de alta. Phillipa şi cu mine stăm alături şi ascultăm muzica, nu vorbim, dar ne privim şi ne zâmbim din când în când. Zâmbetul Phillipei e plin de mândrie frăţească.

Când termină de cântat, Mick aleargă din nou la masa noastră. Stă în spatele meu, se apleacă şi mă sărută pe gât.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, zice. Vino cu mine.

Mă ia de mână, mă ridic şi împing scaunul în spate.

Observ că Alice ne priveşte curioasă. Se opreşte din vorbit şi ne priveşte fix, cu ochii mari, în timp ce ne întoarcem şi plecăm.

Când venim înapoi la masă, Alice stă cu braţele încrucişate. Zâmbeşte.

— Deci? Aşa cu tine şi cu Mick?

Se uită sfredelitor la mine.

— Phillipa a fost drăguţă şi m-a pus la curent.

încerc să mă port cât de natural posibil, deşi îmi dau

seama că Alice ştie că am ţinut intenţionat lucrul ăsta secret faţă de ea şi e probabil

supărată şi nervoasă, şi jignită sau toate trei deodată. Simt că roşesc.

— Alice, el e Mick. Mick, Alice.

Mick zâmbeşte.

— 'Neaţa.

— Cânţi la tobe? întreabă Alice.

— Dap.

— Ador tobele, le *ador*. Dar nu pot să-mi dau seama cum ai cântat. Nici nu te-am observat pe scenă mai devreme. Scuze. Dar nimeni nu mi-a zis că o ştii pe Katherine. Nu ştiam nici măcar că eşti fratele Phillipei.

Mick nu răspunde, se uită la mine în schimb, întrebându-se în mod sigur cine e fata asta ciudată şi ce e cu uşoara ei ostilitate. Ridică paharul şi ia o înghiţitură mare de bere. Mă ia de mână, se ridică şi mă trage după el. Mă duce pe ringul de dans.

Mă trage mai aproape, îşi îngroapă faţa în gâtul meu. Ne legănăm în ritmul muzicii, unul

lângă altul, cu trupurile în perfectă armonie. Mă umplu de mirosul lui, de felul în care îi simt corpul, de ritmul muzicii.

Rămânem să dansăm până când Mick trebuie să meargă din nou pe scenă pentru ultimul calup de melodii. Când mă întorc la masă, văd că Alice s-a mutat. Stă la o altă masă, în spatele nostru, cu doi bărbaţi. E însufleţită — vorbeşte şi gesticulează energic. Ambii par fermecaţi, captivaţi, amândoi se apleacă spre ea, amândoi luptându-se pentru a-i atrage atenţia. Sunt uimită cât de uşor poate uita de bărbatul cu care e, de *cea mai mare iubire a vieţii ei*, dar sunt prea fericită ca să o judec acum, aşa că energia şi capriciile lui Alice mă fac doar să zâmbesc. îi întâlnesc privirea, dar ea nu se uită spre mine, nu mă observă, e prea ocupată cu noile ei cuceriri

.La închidere ne îndreptăm cu toţii spre staţia de taxiuri. Alice îi ţine de braţ pe bărbaţii de la masă. Merge în faţa noastră. Vorbeşte tare şi vesel. Se întoarce şi se uită la mine.

— Eu mai stau prin oraş cu Simon şi Felix, zice cu o voce cântată, suficient de tare cât să o audă toată lumea.

— OK, râd eu.

Şi în timp ce aşteptăm cu toţii, aliniaţi, taxiurile, Alice strigă:

— Aa, ia-uite, o linie de cancan.

Câţiva dintre cei care aşteaptă aliniaţi, râd. Altcineva murmură obosit: „O, Doamne, taci odată!"

Şi apoi începe să-şi ridice picioarele şi să cânte melodia de cancan. Cei doi bărbaţi de lângă ea o susţin, în timp ce-şi ridică picioarele din ce în ce mai sus. La fiecare ridicare i se văd tot mai mult coapsele armonioase şi lenjeria intimă.

— Na na, na-na-na-na, na na, na-na-na-na, na na.

Continuă, bucurându-se că e în centrul atenţiei, indiferentă la privirile iritate şi dezaprobatoare ale câtorva dintre cei care aşteaptă la rând.
Când vine primul taxi, Alice şi cei doi prieteni noi ai ei sar în el.

— Pa-pa toată lumea, le strigă celor din mulţime, în timp ce taxiul întoarce. Să vă distraţi. Pa-pa.

— Cine e fata asta? întreabă Mick, dând din cap, uluit.

— O prietenă, zic.

Şi mă întreb de ce am senzaţia că mint.

PA fost aşa de frumos, mami. Aşa de frumos! Sarah se uită în sus la mine. Are nasul şi obrăjorii roşii
de frig, dar ochii îi scânteiază.

— Ne mai dăm o dată? Pot să mă dau singură?

— Sigur, zic.

Şi o privesc trăgând sania cu o mână şi urcând încet dealul. Nu e un deal foarte abrupt, dar coborârea durează suficient de mult cât să-ţi iei avânt şi să prinzi o viteză destul de mare. Prima oară când ne-am dat, Sarah a ţipat până am ajuns jos şi m-am temut să nu-i fi fost frică, dar când m-am întors la ea, am văzut că ţipa de plăcere.

Uitasem cât de grea şi înceată mă face să mă simt costumul de schi. Nu-mi place frigul prea tare, nu prea mi-a plăcut niciodată. Prefer lejeritatea verii, senzaţia de libertate şi bucurie, şi dragoste de viaţă pe care mi-o dă. Iarna mă face să mă simt posacă, îmi aminteşte de moarte.

Dar nu vreau ca Sarah să fie influenţată de ce-mi place sau nu-mi place mie. Vreau să aibă propriile ei păreri, să ia propriile ei decizii — şi, prin entuziasmul ei, am ajuns şi eu să mă bucur puţin de magia şi minunăţia lumii ăsteia îngheţate şi reci.La a patra sau a cincea tură, când deja simt că pielea de pe faţă începe să usture, când încep să tânjesc după o ciocolată caldă şi mă gândesc cum s-o conving pe Sarah să facem o pauză şi să mergem înăuntru, îl văd.

Robbie.

Stă în capătul pârtiei de schi. Poartă jacheta strălucitoare, albastră, de instructor şi le -arată câtorva privitori o mişcare de oprire. Arată exactfa fel. La fel de tânăr şi de frumos. Râde, dându-şi capul pe spate, cu un gest care mi-e dureros de familiar.

Stă aşa de aproape, că pot vedea norişorii de abur care-i ies din gură când râde. îi văd albeaţa dinţilor, venele proeminente pe mâinile goale.

N-am luat legătura cu el când a murit Alice. Era încă peste ocean şi nu ştiu dacă a venit sau nu la înmormântarea lui Alice. Nici el n-a încercat să ia legătura cu mine. întotdeauna am crezut că şi el, ca şi mine, crede că ar fi prea dureros să ne vedem. O inutilă retrăire a trecutului.

E atât de şocant să-1 văd, încât nu mai pot face nimic, stau pur şi simplu în zăpadă, inima îmi bate să-mi spargă pieptul, privesc în jos şi încerc să-mi recapăt echilibrul. Nu ştiu dacă să-1 strig sau nu, dacă să-i fac cu mâna. Mă întreb o clipă dacă n-ar fi mai bine s-o iau la fugă şi să mă prefac că nu l-am văzut, dacă n-ar fi mai bine să-1 las în pace. Pare fericit.

Hotărăsc să-mi continui ziua — să nu fac niciun efort să mă apropii de el. Poate ne mai întâlnim, în fond şi dacă mă vede şi mă recunoaşte, îl voi lăsa pe el să hotărască dacă să mă salute sau nu. Mă ridic şi o strig pe Sarah.
Mă convinge să ne mai dăm o dată. Şi, când o iau de mână şi încep să urc dealul, îmi dau seama că e prea

târziu ca să fug. Robbie m-a văzut. Stă nemişcat, mă priveşte, e împietrit şi şocat aşa cum am fost şi eu acum câteva clipe

— .Nu te las să pleci.

Mă prinde de mână, mă trage înapoi în pat. Mă aşez lângă el pe saltea, mă aplec şi-1 sărut pe buze, pe obrazul ţepos, pe gât.

— Trebuie, zic. E ziua lui Robbie. I-am promis că-1 scot la cină. Şi oricum, trebuie să mă duc acasă şi să fac puţină curăţenie. Apartamentul lui Vivien e în ultimul hal. Nu pot să-1 las aşa. M-ar ucide dac-ar vedea.

— Dar ea e-n Europa, nu? Cum să vadă?

— Ea nu vede, dar văd eu şi mă face să mă simt prost.

— Dar ce-o să se întâmple cu mine? se bosumflă el comic. Ce mă fac fără tine?

— Dormi, râd eu. Ai nevoie de somn.

Niciunul dintre noi n-a dormit noaptea trecută, iar Mick are alt concert în seara asta.

— Dar nu pot să dorm fără tine.

— Sigur că poţi. Doar dormeai fără mine până de curând. Ai dormit fără mine în cea mai mare parte a vieţii tale.

— Serios? Nu-mi aduc aminte. Oricum, asta era înainte să ştiu cum e. înainte ca viaţa mea să aibă un sens.

Mă trage peste el, iar între corpurile noastre nu e decât pătura.

— Mick, râd eu. Te rog, nici nu ştii ce greu mi-e să plec. Mă faci să-mi fie imposibil să plec. Ne vedem la concert, mai târziu. După cină. Nu stau mult.

— Promiţi?

— Promit.

— Bine, atunci.

— Bine.

Dar când mă aplec să-1 sărut, mă cuprinde în braţe şi mă ţine aşa de strâns, că nu mă pot mişca.

— Să ştii că-i adevărat. Nu ştiu ce-am făcut înainte, înainte de tine. Nu-mi amintesc ce mă interesa, ce aşteptări aveam. Orice-ar fi fost, au dispărut acum. Acum nu mă interesezi decât tu. E o nebunie, de fapt, cam stupid. Dar n-am simţit asta pentru nicio fată înainte. Nimic de felul ăsta.

Şi inima mi se umple de fericire, de freamătul pe care mi-1 dă certitudinea că sentimentele mele nebuneşti sunt reciproce. Mă ghemuiesc la pieptul lui, ascunzându-mi lacrimile care mi-au umezit dintr-odată ochii.

— Şi eu, zic. Şi eu.

Mă duc acasă şi mă apuc să fac curăţenie. Lucrez rapid, alergând dintr-o cameră în alta, punând lucrurile la locul lor, ştergând praful şi dând cu aspiratorul. îmi ia câteva ore şi, după ce termin, verific mesajele şi găsesc unul de la Vivien care spune că a ajuns la Roma şi se distrează de minune. Mai e un mesaj de la mama,

care voia doar să mă salute şi unul de la Robbie, care mă întreabă dacă mai vreau să ieşim la cină.

îi sun pe ai mei mai întâi. Am discutat cu ei foarte puţin în după-amiaza în care am terminat cu examenele şi deşi m-au felicitat, ştiu că vor vrea să afle mai mult, să stau mai mult cu ei. Vorbesc mai întâi cu mama şi apoi cu tata şi-mi ia aproape o oră să-i fac un rezumat complet al examenelor. Apoi întreabă când vin să mai stau cu ei şi le spun că în curând. Nu le spun numic despre Mick.

Apoi, îl sun pe Robbie pe mobil.

— Sigur că ieşim, zic imediat ce-mi răspunde. E cadoul meu pentru ziua ta, nu ţi-am spus?

— Bine, râde el. Super. Dar cred că o să fim doar noi doi. Nu ştiu nimic de Alice.

— O să te am doar pentru mine, atunci. Norocul meu.

Nu zic nimic, dar mă bucur că nu vine. N-aş putea să-i

văd pe Robbie şi Alice împreună când ştiu că ea se vede cu altcineva. M-ar face să mă simt complice la înşelăciune — m-aş simţi crudă şi nesinceră şi toată situaţia ar fi foarte umilitoare pentru Robbie. Totuşi nu ştiu încă sigur dacă vreau să-i spun despre Alice sau nu. Ştiu doar că n-o să-i spun în seara asta. Nu de ziua lui.

— Şi tata dă o petrecere pentru mine sâmbătă seara. Poţi să vii? Puteţi să veniţi, de fapt, tu şi Mick?

— Sigur. Dar s-ar putea să întârziem, să ştii. Mick are concert. Dar ar fi frumos. Vă cunoaşteţi şi voi.

— De-abia aştept, zice.

Dar nu pare prea entuziast. Pare apatic. Nefericit. Şi presupun că nefericirea lui are de-a face cu Alice şi-mi doresc, a nu ştiu câta oară, să o uite, să-şi dea o şansă să întâlnească pe altcineva.

Stabilim să ne întâlnim la restaurant la şapte şi închidem. Aleg hainele în care să mă îmbrac — blugi, cizme, cămaşă roşie — şi mă duc să fac o baie lungă şi fierbinte. Petrec multă vreme în apă. închid ochii şi mă gândesc la Mick şi la cât suntem de norocoşi că ne plăcem la fel de tare, cât de norocoşi suntem că niciunul dintre noi nu e ca Alice.

Când ajung la restaurant, îl găsesc pe Robbie într-un separeu, cu un pahar aproape gol în faţă. E cufundat în lectura meniului şi tresare când mă aşez în faţa lui.

— Salut. Ai venit mai devreme?

— Da, zâmbeşte el. Mi-era foame, n-am mai avut răbdare.

Vorbim puţin despre ce-am mai făcut — şi-i spun despre Mick şi despre noua mea prietenă, Phillipa, şi despre cât sunt de fericită — iar el zâmbeşte şi pare cu adevărat încântat, şi spune că se bucură pentru mine şi că merit numai lucruri

bune. Şi e relaxat şi vesel şi cred că, până la urmă, o să treacă peste povestea cu Alice, şi mai cred că noua ei aventură ar putea fi un lucru bun. Sper că până la urmă va accepta adevărul.

Robbie comandă ceva de mâncare, iar când vine comanda, vedem că porţiile sunt mult mai mari decât ne aşteptam. Ne chinuim să mâncăm tot, ne forţăm să mâncăm şi, după ce avem burţile pline, râdem ca proştii când Robbie îşi umflă obrajii cu aer.

— E penibil, zice el, scuturând din cap şi uitându-se la cantitatea de mâncare rămasă. Mănâncă zece oameni de-aici.

— Ştiu.

Iau încă o felie de pui şi o mănânc.

— Doamne, Robbie. Sunt absolut sătulă, dar nu mă pot opri. Trebuie să vină să ia astea de aici, că altfel o să explodez. Nu cred că o să fiu în stare să mă mişc o oră de-aici înainte. Nu te superi dacă stăm aici toată seara, nu?

Şi mă uit la Robbie, aşteptând să râdă şi să continue jocul, dar el se uită undeva dincolo de mine, la ceva care se întâmplă în spatele meu — şi nu mai e niciun strop de veselie în ochii lui, chipul îi e împietrit, contorsionat de o expresie ciudată de confuzie şi teamă.

Mă întorc şi mă uit în spate, dar nu văd nimic în afara meselor şi a chipurilor necunoscute. Mă întorc înapoi.

— Ce este?

Mă aplec peste masă şi-1 iau de mână.

— Robbie? Ce s-a-ntâmplat?

Dar nici nu mă bagă în seamă. îşi trage mâna de sub mâna mea şi se ridică. îşi pune scaunul la loc, neatent, se sprijină greu de masă, încercând parcă să capete puteri şi se îndreaptă spre locul către care privea mai devreme.

— Robbie? Ce...? Robbie!

Mă ridic şi mă duc după el, mă simt prost şi mi se pare că ies în evidenţă în ochii celor din

restaurant. Nu ştiu ce se întâmplă, e ca şi cum Robbie nu mă mai aude şi nu mă mai vede, şi mi-e teamă că are o criză sau vreun fel de colaps mental.

Dar apoi se opreşte în faţa unui bărbat de la bar. Şi bărbatul zâmbeşte, pare plăcut surprins, îi întinde mâna cu căldură. Chipul lui Robbie rămâne rece, corpul îi e încordat, se poartă într-un fel ciudat, agresiv.

— Ce dracu' faci? întreabă Robbie cu răutate. Ce vrei să-mi faci? Unde-a plecat? Unde e?

Bărbatul cască uimit ochii, se dă înapoi, scutură din cap.

— Unde e cine, Robs? zice. Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Despre ce vorbeşti?

— Tocmai v-am văzut împreună, tată! strigă Robbie — şi mă uit mai bine la bărbat şi-i recunosc ochii, bărbia — e tatăl lui Robbie.

— Vă sărutaţi! Tocmai am văzut-o. Cu tine. V-am *văzut* împreună, lua-v-ar dracu'!

— Robbie, îi ating braţul şi încerc să-1 calmez. Despre ce... ?

Dar mă dă la o parte şi se apleacă spre tatăl lui.

— Te-am văzut cu ea. *Te-am văzut.*

Şi deşi nu mai strigă, vocea lui e plină de furie, şi e aşa de nervos şi agitat, că tremură şi aproape că izbucneşte în plâns.

Dar tatăl lui rămâne calm şi se uită blând la Robbie.

— Linişteşte-te! S-a dus până la baie. Poţi să faci cunoştinţă cu ea când se întoarce. Nu trebuie să ne supărăm pentru asta. O să-ţi placă de ea.

Şi înţeleg ce s-a întâmplat. Robbie 1-a văzut pe tatăl lui cu noua iubită, pentru prima oară. Furia lui e un fel de dovadă nepotrivită şi neadecvată a loialităţii faţă de mama lui.

Robbie râde amar — un sunet nenatural şi profund nefericit care vine din adâncul pieptului — şi se uită la tatăl lui cu dispreţ.

— Să fac cunoştinţă cu ea? Cum adică să *fac cunoştinţă* cu ea? Ai vrut să-mi faci un cadou pervers sau ce-i asta?

îl ating pe Robbie pe spate.

— Haide, Robbie. Nu face asta. Te rog. Nu vrei să ne întoarcem la masă? Să-1 lăsăm pe tatăl tău?

Tatăl lui Robbie îmi zâmbeşte recunoscător.

Şi apoi o văd pe Alice. Vine de la baie şi se îndreaptă spre noi. Merge repede, priveşte în jos, are un mic zâmbet pe faţă şi, *pentru un scurt moment*, îmi fac iluzia fericită că e acolo pentru Robbie — că s-a hotărât să apară până la urmă la ziua lui. Pentru o clipă chiar mă bucur să o văd, sperând că prezenţa ei ar putea să-1 facă pe Robbie să uite cât e de furios pe tatăl lui.

Dar Robbie şi tatăl lui se întorc şi o văd şi ei.

— A-ha! zice tatăl lui Robbie, cu o voce plină de entuziasm forţat. lat-o pe Rachel. Să vă fac cunoştinţă.

RacheP. Mă gândesc. *Rachel*? Şi deşi de-abia sunt în stare să-mi adun gândurile sau să înţeleg ce se întâmplă, subconştientul meu pare să pună totul cap la cap — şi într-o clipă ştiu exact ce caută aici, exact cine e misteriosul ei iubit şi exact ce a văzut Robbie.

Şi atunci Alice îşi ridică privirea. Se opreşte şi se uită când la Robbie, când la tatăl lui. Zâmbetul îi dispare şi, pentru un scurt moment, pare şocată, speriată, ca şi cum ar fi cât pe ce să o rupă la fugă. Dar după *scurtul moment* de ezitare, îşi dă la o parte părul de pe faţă, face un rictus care seamănă a zâmbet şi continuă să meargă spre noi.

Tatăl lui Robbie o ia pe Alice de braţ şi o trage lângă el. Chipul lui Alice e absolut inexpresiv — şi cu toate că a părut şocată când ne-a văzut prima oară, acum pare complet liniştită, chiar uşor amuzată, ca şi cum toată situaţia ar fi doar un joc şi ca şi cum noi am fi jucăriile ei.

— Robs, ea e Rachel. Rachel, el e fiul meu, Robbie.

Tatăl lui Robbie încearcă să se poarte ca şi cum totul ar
fi normal, dar îmi dau seama că e confuz şi supărat de purtarea foarte ciudată a lui Robbie. E clar că habar n-are ce-a făcut Alice — şi nici cine e.

Robbie nu spune nimic, nu are nicio reacţie fizică la cuvintele tatălui său. O fixează pe Alice doar — iar chipul lui e aşa de transformat de ură şi de furie, încât de-abia dacă-1 mai poţi recunoaşte.

— Ah, haide, Robbie, zice Alice. Nu mai fi aşa serios. Unde ţi-e simţul umorului?

Tatăl lui Robbie se uită la Alice şi apoi la Robbie şi apoi la Alice. Tonul intim al lui Alice 1-a năucit.

— Ce? Voi doi vă...?

N-are timp să-şi termine întrebarea. Robbie scoate un înspăimântător strigăt de durere şi iese în grabă din restaurant.

— Robbie! Stai.

încerc să-1 urmez, dar imediat îmi dau seama că aleargă prea repede. Şi geanta mea e încă la masă şi nici măcar n-am plătit consumaţia. îl privesc cum se îndepărtează şi mă întorc fără tragere de inimă la Alice şi la tatăl lui Robbie. Nu vreau să stau aici şi să fac faţă acestei situaţii înfiorătoare. Aş vrea să-mi iau geanta şi să plec, să merg direct acasă la Mick. Nu vreau să vorbesc cu Alice. Nu vreau să mă uit la ea, nici să-i aud vocea şi nu vreau să-1 aud pe tatăl lui Robbie numind-o Rachel.

Tatăl lui Robbie pare şocat. E palid la faţă, are ochii larg deschişi şi umezi.

— Ce-a fost asta? mă întreabă când mă apropii. Tu ştii?

Mă uit în jos şi nu spun nimic.

— îmi pare rău, oftează el şi vocea îi tremură. Am fost nepoliticos. Nu am făcut cunoştinţă. Tu trebuie să fii Katherine. Robbie mi-a povestit multe despre tine. Eu sunt Greg. Iar ea e Rachel.

Dau mâna cu Greg, dar nici nu mă uit la Alice, nu fac în niciun fel act de prezenţa ei. Şi când începe să vorbească, mă întorc cu spatele.

— Cred că ar trebui să plec, spune ea.

— O, Doamne! spune Greg. îmi pare rău, Rachel. Ce seară ratată. în general, e un copil extraordinar, dar...

— Nu, te rog. Nu te scuza, spune ea, iar vocea îi sună altfel decât de obicei.

Pare mai matură, mai reţinută şi sunt uimită de cât de bine se pricepe să înşele oamenii. Dar dincolo de falsa maturitate, aud nerăbdarea şi graba din vocea ei. De-abia aşteaptă să o şteargă de-acolo. Ea a provocat situaţia asta încurcată şi acum vrea să scape şi să mă lase pe mine să repar lucrurile. Şi-mi dă prin gând să vorbesc înainte ca ea să plece — obligând-o să stea şi să mărturisească şi să-şi asume urmările — şi să fugă undeva departe. Dar nu cred că ar putea să fie sinceră şi dreaptă cu Greg, şi el n-are nicio

vină în toate astea. El a fost cel minţit, manipulat. Are dreptul la o explicaţie.

— Vin cu tine, spune el.

— Nu, nu, răspunde ea. Aş vrea doar să plec, ca să-ţi spun sincer. Să fiu singură o vreme.

Şi trebuie să mă întorc cu spatele în timp ce-şi iau la revedere. Nu suport să-1 văd pe Greg purtându-se aşa de inocent şi de tandru cu ea, cerându-şi scuze cu fiecare
gest. Iar faptul că-i spune Rachel mă face să-mi vină să urlu.

După ce pleacă, îl conving pe Greg să vină puţin la mine la masă. Ne aşezăm faţă în faţă. Tac o clipă şi privesc în jos, îmi privesc mâinile. Nu ştiu cum să încep, de unde poţi începe să frângi inima cuiva.

— Nu pot să cred, spune el în cele din urmă. Tocmai când totul începea să meargă aşa de bine. Robbie nu se poate aştepta ca eu să nu...

Se opreşte şi se întoarce să arunce o privire nostalgică spre uşa pe care tocmai a ieşit Alice.

— Probabil că n-o s-o mai văd niciodată pe Rachel. După ce s-a întâmplat astă-seară.

Mă uit la el.

— N-o cheamă Rachel.

Şi deşi sunt dintr-odată foarte agitată, vocea mi-e fermă, mai puternică decât aş fi crezut.

— Ce?

Se lasă pe spate în scaun, încrucişându-şi braţele într-o atitudine defensivă.

— Ce-ai zis?

Şi-i spun totul cât de repede şi cât de coerent pot. La început nu mă crede. Dă încontinuu din cap şi spune: „Nu se poate, pur şi simplu nu e posibil", dar, în cele din urmă, nu mai protestează şi devine tăcut, trist.

— Ştiam despre Alice, desigur, spune. Dar nu ştiam prea multe. Robbie nu ne-a făcut niciodată cunoştinţă. Evident. Mereu mi s-a părut că e o

chestie cu suişuri şi coborâşuri între ei. Dacă ne-ar fi făcut cunoştinţă... Asta e numai vina mea. Trebuia să fi insistat. Dacă m-aş fi interesat mai mult. Dar am crezut că fac ce trebuie. Că-1 las să aibă viaţa lui.

îşi îngroapă faţa în mâini.

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Niciodată n-ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Dar de ce? De ce? A spus că are douăzeci şi şapte, spune el încet, aproape în şoaptă. Am crezut-o. Părea aşa de sigură pe ea, aşa de matură. Nu-mi vine să cred... Optsprezece ani? Doamne! Am crezut-o. Am crezut tot. începusem s-o iubesc

.Nu-i spun imediat lui Mick despre Alice, nu vreau să contaminez atmosfera gândindu-mă sau vorbind despre ea, aşa că aştept până pleacă el, seara următoare şi abia apoi îl sun pe Robbie. Aşa sunt sigură că el nu aude nimic. Trebuie să văd dacă Robbie e bine, dacă mai are de gând să dea vreo petrecere.

La telefon răspunde Greg.

— A plecat, Katherine. Pare obosit, resemnat.

— A plecat? Unde?

— în Europa. în Elveţia. A luat avionul în după-masa asta. O să încerce să găsească ceva de lucru. Instructor de schi sau aşa ceva. Avem rude acolo.

— Şi petrecerea? întreb eu fără noimă, ca şi cum ar avea vreo importanţă. Şi slujba lui?

Greg râde.

— N-o să fie nicio petrecere, draga mea. Şi nu ştiu, dar sunt sigur că cei de la restaurant se vor descurca. Au destui oameni acolo.

Greg mă linişteşte, spunându-mi că Robbie o să fie bine, că e puternic, că are resurse. Spune că ar trebui să-1 las puţin pe Robbie să-şi lingă rănile, să treacă peste
umilinţă şi peste tot ce s-a întâmplat şi abia apoi să-i scriu, înainte de a închide, îmi spune să nu-mi fac griji, că totul va fi bine.

Şi deşi sunt încă oripilată de comportamentul lui Alice şi deşi amintirea serii trecute face să mi

se strângă stomacul, nu pot să nu mă bucur că Robbie a văzut în sfârşit adevărul. Acum chiar n-ar mai avea cum s-o primească pe Alice înapoi. Şi, în plus, e departe, în Europa. La mii de kilometri. E în siguranţă. Liber.

îmi închid mobilul şi mă hotărăsc să-1 ţin închis o vreme, pentru ca Alice să nu poată da de mine. Nu vreau nici să mă gândesc la ea, darămite să vorbesc cu ea. Nu vreau să-i ascult explicaţiile, scuzele.

îmi las telefonul închis o săptămână şi timpul trece într-un abur de fericire, cu concerte care durează până târziu în noapte şi cu somn toată ziua. Dar gândul la Alice e tot timpul acolo şi, oricât de neplăcut ar fi, ştiu că trebuie să vorbesc cu ea până la urmă. Ar fi simplu să o evit până renunţă la încercările de a lua legătura cu mine, ar fi uşor să nu mai vorbesc niciodată cu ea. Dar trebuie să-mi spun părerea, să-mi exprim furia, să-1 apăr pe Robbie. în orice caz, sunt aproape

sigură că va încerca să ia legătura cu mine şi că va continua să încerce până reuşeşte şi aş prefera să încheiem totul cât mai repede.

Aşa că, într-o după-amiază, când Mick pleacă să ia bere, îmi deschid mobilul.

Nu l-am deschis deloc în ultima săptămână şi nici n-am verificat mesajele, aşa că, atunci când îl deschid, găsesc paisprezece mesaje vocale şi nenumărate sms-uri. Nu mă deranjez să le ascult sau să le citesc. Sunt sigură că
cele mai multe sunt de la Alice şi că probabil e furioasă sau supărată că n-am luat legătura cu ea. Dar nu mă interesează ce crede. Vreau doar să o sun o ultimă oară şi să-i spun că sunt dezgustată. îi formez repede numărul, înainte să-mi pierd cumpătul.

— Străina misterioasă. *în sfârşit.*

Răspunde aproape imediat.

— Ştii, nu te credeam genul de fată care-şi părăseşte prietenele imediat ce-şi face rost de

gagic. Dar nu ştii niciodată cum sunt astea tăcute ca tine.

Râde.

— Aşa se zice, nu?

îmi dau ochii peste cap. Doar Alice putea să aibă tupeul de a întoarce lucrurile în aşa fel atunci când ea însăşi e principala vinovată, de fapt.

— îmi pare rău, Alice. Dar am fost puţin supărată. Pe tine. N-am ştiut ce să spun.

— Supărată?

Pare enervată, dispreţuitoare.

— Ce Dumnezeu? Nu cumva din cauza lui Robbie şi-a lui taică-său?

— Am vorbit cu Greg în seara aia, zic. După ce ai plecat.

— Sigur. M-am gândit eu că aşa o să faci.

— Da, aşa am făcut.

— Ai făcut, da. Foarte bine. Deci aici lucrurile sunt clare. Aşa, şi? Ce vrei să spui?

Nu ştiu dacă se preface că e mărginită, dar mă simt puţin ridicolă, dintr-odată nesigură de justeţea atitudinii mele.

— Ai făcut un lucru incredibil de crud, Alice.

— Doamne, Katherine, habar n-aveam că o să fiţi acolo, înţelegi? N-am vrut să-i stric cina aniversară lui Robbie, zice ea.

E nerăbdătoare, vocea-i e aspră, de parcă ar fi plictisită deja de subiect şi e iritată că trebuie să dea explicaţii.

— De unde să fi ştiut că mergeţi la mexican?

— Nu e vorba despre cină, Alice. Nu fi ridicolă. Nu-mi vine să cred că tu te gândeşti că asta e o scuză. Toată relaţia ta cu Greg a fost un act de cruzime. Nu doar seara aia, nu doar faptul că aţi fost prinşi. Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva. Nu pot să cred că ai putut să fii o asemenea scorpie. Cu Robbie. Care tot timpul a fost bun cu tine.

Tace o clipă. Oftează.

— OK. Aşa e, ai dreptate. înţeleg ce vrei să zici. Gata predica?

— Nu, nu chiar, dar n-are rost să continui, nu-i aşa? Ţie chiar nu-ţi pasă. Dar tot ce-ai făcut tu e oribil, Alice. De-a dreptul îngrozitor.

Alice râde. E un râs răutăcios, rece, lipsit de umor.

— Nu mă prind, zice ea în cele din urmă. Chiar nu înţeleg cu ce te afectează asta pe tine. De ce Dumnezeu relaţia mea cu Greg sau relaţia mea cu Robbie te supără tocmai *pe tine?*

Şi pentru o secundă aproape că mă convinge, făcându-mă să cred că am exagerat, că ar trebui să-mi văd de treburile mele. Dar nu, mă gândesc, un asemenea comportament îngrozitor din partea prietenilor nu trebuie tolerat.

— Pentru că ce-ai făcut tu a fost un act intenţionat de cruzime, Alice. Un act distrugător, îngrozitor. Robbie e devastat. A plecat în Europa. Ştiai? Doar din cauza ta. Şi i-ai distrus relaţia cu

tatăl lui. Robbie e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Şi mă uimeşte că tu crezi că n-ar trebui să fiu supărată.

— Hai, fugi de-aici, că n-am *distrus* nicio relaţie. Se împacă ei. Niciunul dintre ei n-a ştiut nimic, deci nu şi-au *făcut* de fapt nimic unul altuia. Pe termen lung, probabil că o să-i apropie. Şi ceva timp petrecut prin Europa o să-i facă bine lui Robbie. Chiar are nevoie să-şi pună ideile în ordine. E prea furios băiatul ăla. Şi e prea posesiv. Şi oricum, ar trebui să se bucure amândoi că au scăpat de mine, mai ales dacă sunt o persoană aşa de rea cum crezi tu.

— Orice s-ar întâmpla între Robbie şi tatăl lui nu schimbă cu nimic ce ai făcut tu. A fost greşit, Alice, a fost diabolic. Şi de ce i-ai spus lui Greg că te numeşti Rachel? De ce tocmai numele ăsta? Mi-e tare greu să cred că a fost o coincidenţă.

— Nu-mi place tonul ăsta moralizator. Nu eşti maică-mea, nu eşti mai bună decât mine, n-am nevoie de părerile tale.

Vocea ei devine dintr-odată joasă şi rece şi serioasă, în contrast total cu felul indolent, indiferent în care vorbea doar cu câteva momente înainte.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Katherine. devine plictisitor. Foarte plictisitor. Vrei să ieşim vineri sau nu? Anunţă-mă. Organizez o masă la Giovanni's.

— Nu, zic eu.

Şi deşi sunt scandalizată şi şocată de lipsa ei de remuşcări, de îndrăzneala ei neruşinată, vocea îmi sună surprinzător de normal.

— Nu, mersi.

— Atunci sâmbătă seara? Dacă n-ai altă treabă?

— Nu. Adică nu, Alice, nu vreau să ies cu tine. Sunt furioasă. Sunt şocată. Nu înţelegi cât de serioasă e toată treaba asta? Sunt chiar

supărată, chiar dezgustată. Te rog să nu mă mai inviţi nicăieri.

— Dezgustată? Eşti dezgustată?

— Da, sunt, ca să-ţi spun sincer. Sunt dezgustată şi mi-e ruşine. >

— Vai, râde ea. Ţi-e şi ruşine? Ţi-e ruşine pentru mine?

— Mi-e ruşine *cu* tine.

Vorbesc încet.

— Da.

— Nu ţi se pare că aveai deja destule chestii cu care să-ţi fie ruşine, Katherine? Chestii doar ale tale.

Şi ştiu exact ce-o să spună, înainte să spună. Dar nu închid, las telefonul lipit de ureche şi ascult, impunându-mi să aud până la capăt tot ce are de zis.

— Oi fi făcut eu chestii nasoale, dar cel puţin nu mi-am lăsat sora în mâinile violatorilor. Nu mi-am

lăsat-o, nu? Cel puţin eu nu sunt o mămăligă fără curaj care şi-a lăsat surioara în mâinile criminalilor.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Mick, Phillipa şi cu mine comandăm pizza. Şi cum stăm toţi trei la masă şi mâncăm, Phillipa mă întreabă despre ea.

— Ai mai văzut-o pe Alice în ultima vreme?

— Nu. Dar am vorbit cu ea la telefon azi.

-Şi?

Le povestesc, în timp ce mâncăm, despre ce le-a făcut lui Robbie şi lui Greg şi despre discuţia pe care am avut-o cu ea la telefon mai devreme.

— Glumeşti.

Mick lasă felia de pizza din mână. îşi şterge mâinile de blugi.

— Dar e înfiorător! Incredibil! Ce fel de om ar face aşa ceva?

— Un om bolnav, zice Phillipa. Un om foarte tulburat şi foarte nefericit.

— Şi tipul ăsta, Robbie? De ce era cu ea? E şi el nebun?

— Deloc, zice Phillipa.

— Robbie e foarte drăguţ, spun eu. Unul dintre cei mai de treabă oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Un gentleman. Un prieten extrem de bun.

— Şi atunci de ce...

— Pentru că s-a îndrăgostit de ea, îl întrerup eu. Şi n-am cum să-ţi descriu cât de fermecătoare şi amuzantă poate să fie câteodată.

Aş vrea ca Mick să înţeleagă şi să nu mă creadă pe mine naivă, şi să nu-1 judece pe Robbie prea aspru.

— Am fost foarte fericită când s-a împrietenit cu mine. Am fost flatată, adică, e atât de populară, atât de frumoasă, oamenii vor mereu să fie în jurul ei. Poate să se împrietenească cu oricine. Şi de când a murit Rachel, am fost singură tot timpul. Mă simţeam singură, cred. Alice a fost ca o gură de aer proaspăt. Şi chiar ne-am distrat.

Mick şi Phillipa se uită amândoi cu milă la mine şi-mi dau seama prea târziu că am luat-o pe arătură. Că am început să explic prietenia mea cu Alice în loc de prietenia lui Robbie. Dar e acelaşi lucru, în cele din urmă. Eu, Robbie — amândoi am fost vrăjiţi.

— De ce nu mi-ai spus?

Mick pare rănit.

— Când ai aflat toate astea? De ce nu mi-ai spus şi mie nimic?

— Nu ştiu.

Ridic din umeri.

— Pur şi simplu nu voiam să mă gândesc la toate astea. Eram fericită. Nu voiam să ne strice dispoziţia.

— N-aveai ce să strici. Nici măcar nu-i cunosc.

Mick se încruntă. Pare destul de supărat, jignit pentru

că am păstrat un secret faţă de el, şi sunt pe cale să-mi cer scuze, să încerc să-i explic, când intervine Phillipa.

— Nu fi copil.

îi dă în joacă un cot.

— îţi spune acum, nu? Şi ai dreptate, nu-i cunoşti, aşa că taci din gură.

Dar apoi se uită la mine, se încruntă şi-şi pune mâna în şold, spunându-mi pe un ton chipurile furios:

— Dar eu îi cunosc. Mie de ce nu mi-ai spus? Nu mi-ai dat ocazia să zic că am avut dreptate. Am avut, nu?

Zâmbesc.

— Dar, hei, încă mai ai timp să zici că tu ai avut dreptate şi eu nu.

— Cu ce-ai avut dreptate?

Mick nu înţelege despre ce e vorba.

— A avut dreptate în legătură cu Alice, zic eu. Sora ta cea deşteaptă m-a avertizat cu câteva luni în urmă. Mi-a spus că are probleme la cap.

— Oricum, *am cunoscut-o* şi eu, zice Mick. E tipa aia de la The William Hotel, nu? Aia cu rochia scurtă.

— Aia care arăta bestial, zice Phillipa. Da.

— Nu chiar aşa de bestial.

Mick face o faţă şi dă din cap, iar eu mă bucur ca un copil mic.

— Cel puţin nu pentru mine. E prea ţipătoare, prea îngâmfată. Nu e deloc genul meu.

Şi-mi zâmbeşte cu toată faţa şi-şi pune mâna, rece de la pahar, peste a mea.

— Deci, în orice caz.

Phillipa îşi dă ochii peste cap şi apoi se întoarce spre mine.

— Sper că i-ai spus că nu te mai joci.

— I-am spus, da, râd eu. Sau cel puţin am încercat. Se pricepe să nu bage-n seamă ce nu-i convine.

— Cel puţin i-ai spus. Cel puţin ştie şi ea ce crezi. Trebuie să-ţi spun că mă bucur. Chiar nu-mi place de ea, zice Phillipa. Sper că nu-ţi pară rău. Nu ţi-e dor de ea, nu?

— Nu.

îmi acopăr ochii cu mâinile.

— Deloc. Tot teatrul ăsta. Nu mai suportam. E al dracului de obositoare. Sunt rea, dar m-aş bucura dacă n-aş mai vedea-o niciodată în viaţa mea. Nu vreau să ştiu nimic despre ea, nu vreau s-o văd, nu vreau să-i vorbesc. Mi-am închis mobilul şi îl las aşa o vreme. N-o să poată să ia legătura cu mine nici dacă vrea.

— Am impresia că a fost chiar diabolică la telefon cu tine, zice Mick. Am impresia că face numai rău.

— Aşa e.

Phillipa dă din cap şi se întinde după o altă felie de pizza.

— Numai rău, aşa e.

Şi-apoi se uită în farfuria mea, de-abia dacă am atins mâncarea.

— N-ai mâncat. Nu ţi-a plăcut?

— Ba da, mi-a plăcut, zic eu.

Dar discuţia despre Alice m-a făcut să mă simt ciudat — şi pizza nu mă ajută, e prea uleioasă şi prea condimentată.

— Mă simt oribil. Când mă gândesc ce i-a făcut Alice lui Robbie, mi se face rău. Trebuia să vedeţi ce faţă a făcut Robbie. Nu-mi venea să cred.

împing farfuria pe masă spre Mick.

— Cred că vreau doar un pahar cu apă.

— Ţi-aduc eu.

Mick sare în picioare şi se încruntă la mine.

— Să nu-i dai voie să te facă să te simţi prost. Nu merită. Uită de ea. Nu-i datorezi nimic.

Phillipa îl priveşte pe Mick în timp ce el se îndreaptă spre bucătărie. Se întoarce spre mine, zâmbeşte şi-mi şopteşte:

— Chiar te iubeşte, Katherine.

— Ştiu, spun, şi îi zâmbesc la rândul meu, dar mă simt dintr-odată foarte obosită şi mi se face greaţă, şi trebuie să mă lupt cu o dorinţă copleşitoare de a-mi pune capul pe masă şi de a închide ochii.

— Nu s-a purtat niciodată aşa cu o fată. Niciodată. în general e foarte indiferent. întotdeauna politicos, dar indiferent, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Sunt cu adevărat fascinată de ce-mi spune Phillipa — niciun subiect nu mă interesează mai mult în momentul ăsta — dar mi-e greu să mă concentrez.

— Da.

Dau din cap. Şi încep să simt cum mâncarea îmi vine înapoi pe gât.

— Eşti bine? întreabă Phillipa. Eşti albă ca o stafie.

— Nu.

Mă ridic brusc şi fug de la masă. Alerg în baie şi ajung exact la timp ca să vomit puţinul pe care l-am mâncat mai devreme.

Mick are cinci zile libere şi petrecem următoarele câteva zile la el acasă. Mick mai repetă şi mai mergem să cumpărăm de mâncare, dar restul timpului îl petrecem cuibăriţi în camera lui. Vorbim mult — Mick îmi povesteşte despre copilăria lui, despre planurile lui de viitor, despre dragostea lui pentru muzică. îi povestesc şi eu despre copilăria mea, despre viaţa noastră înainte ca Rachel să moară, despre viaţa noastră de după. Suntem amândoi foarte curioşi să aflăm despre celălalt şi, deşi de-abia dacă ies de la Mick din cameră, nu mă simt nicio clipă plictisită sau neliniştită, nu-mi doresc nicio clipă să fiu în altă parte.

în ultima zi liberă a lui Mick, o sunăm pe Phillipa şi aranjăm o întâlnire la o cafenea din apropiere, ca să luăm micul dejun. Când ajungem, vedem că Phillipa ne aşteaptă deja acolo. Poartă o rochie galbenă şi are părul prins în coadă de cal. E drăguţă şi proaspătă şi mă gândesc cât de neîngrijită trebuie că arăt pe lângă ea, îmbrăcată în blugi şi într-un tricou şifonat cum sunt.

Ea e veselă şi vorbăreaţă şi plăcerea ei de a vorbi, energia ei, mă fac să-mi dau seama că mă simt destul de rău şi că m-am simţit aşa de câteva zile. De regulă, conversaţia alertă pe care o face Phillipa mi se pare fermecătoare, iar compania ei mă bucură. Dar astăzi, în timp ce ascult avalanşa de noutăţi, îmi dau seama că fac un efort, iar ca să-i răspund cu acelaşi interes şi entuziasm îmi cheltuiesc toată energia. îmi doresc în secret să plecăm, să ne întoarcem la Mick acasă şi să mă duc înapoi în pat.

Când vine mâncarea — am comandat pâine prăjită şi cappuccino — simt senzaţia deja cunoscută în gură, şuvoiul de salivă, gustul bilei înapoi în gât.

— O, Doamne! spun şi mă ridic, punându-mi mâna la gură. Scuzaţi-mă.

Alerg la baie, mă aplec peste vasul de toaletă şi vomit. Dar n-am mâncat nimic, aşa că nu e decât un firişor subţire de bilă.

— Doamne, Katherine! Eşti bine?

O aud pe Phillipa în spatele meu. îi simt mâna pe spate.

— Biata de tine!

Mă ridic, mă duc la chiuvetă şi-mi clătesc gura, mă spăl pe faţă. Mă privesc în oglindă şi sunt şocată de cât de palidă şi trasă la faţă arăt pe lângă Phillipa şi mă întreb, o clipă, dacă nu cumva sunt în ultimul stadiu al unei boli incurabile. Poate că soarta mea e să mor tânără, ca Rachel.

— Ţi-a fost rău şi zilele trecute, zice Phillipa. Poate ai făcut vreo intoxicaţie. Sau poate ai luat vreun virus.

— Nu ştiu.

Ridic din umeri, sorb puţină apă şi o înghit, sperând să nu vină înapoi.

— Chiar ar trebui să mergi la doctor.

Dau din cap.

— Poate ai greţuri de dimineaţă, râde ea. Poate eşti gravidă.

Gravidă! Şi cu toate că ea glumeşte, din momentul în care Phillipa pronunţă cuvântul, sunt aproape sigură că exact despre asta e vorba. Ar explica multe lucruri — greaţa care vine şi trece, oboseala paralizantă, sânii umflaţi, care mă dor. Şi oricât aş încerca, nu-mi pot aduce aminte când mi-a venit ciclul ultima oară.

— Rahat, zic eu.

— Rahat ce?

Ne uităm una la alta în oglindă, iar Phillipa face ochii mari când înţelege.

— Ce? O, Doamne. Gravidă? Pe bune? E posibil?

— Futu-i! Futu-i!

Scutur din cap.

— Nu ştiu, dar...

— Când ţi-a venit ciclul ultima oară?

— Asta e, că nu-mi aduc aminte. Doamne, Phillipa, nu-mi amintesc să-mi fi venit vreodată ciclul de când sunt cu Mick. Ar trebui să-mi aduc aminte dacă mi-ar fi venit, nu? Adică, mi-aş aminti pentru că ar fi observat şi el. N-am fi putut să...

încerc să mă gândesc. Dar sunt sigură că nu mi-a venit ciclul de luni de zile. Ar fi fost ciudat în pat, cu Mick, ar fi trebuit să-i explic când ar fi vrut să facem dragoste — mi-aş aminti.

— Cum de nu mi-am dat seama? Cum de-am fost aşa de proastă?

Phillipa mă trage spre ea, mă ia în braţe.

— Nu-ţi face griji, o să fie bine. Oricum, poate că nu eşti gravidă, poate e doar o alarmă falsă. Ciclul poate să nu-ţi vină de la stres. Am citit despre asta. Undeva.

— Dar n-am fost prea stresată.

— Cu Alice? Cu examenele?

— O, Doamne, aşa aş vrea să fie. Dar nu e. Am fost fericită, Phillipa. Nu stresată.

Şi deodată-mi dau seama câte schimbări curioase s-au petrecut cu corpul meu în ultima vreme, ce ciudat m-am simţit.

— De-asta mi-a rămas mic sutienul. Chiar şi blugii au început să mă strângă.

— Poate te-ai îngrăşat.

— Nu, dau din cap. Ce mă fac, Phillipa? Bietul Mick, ce-o să se gândească acum?

— Bietul *Mick*? Nu fi proastă. Nu-i un copil. Ştie şi el cum e cu barza. Biata de tine, tu eşti cea cu sânii cât nişte pepeni.

Phillipa face ochii mari când se uită la pieptul meu. îşi duce mâna la gură ca să-şi acopere un zâmbet.

— Sunt enormi, de fapt. Dacă te uiţi mai bine.

Mă uit în jos, îmi prind sânii cu mâinile şi îi ridic. Sunt grei, plini, tari.

— Doamne, chiar sunt. Cum Dumnezeu de nu mi-am dat seama?

— Ai fost prea ocupată cu zbenguiala?

— Evident.

Mă aplec peste chiuvetă. Mă privesc în oglindă. Am faţa mai palidă, dar, în afară de asta, nu arăt diferit. Nimic nu pare schimbat la forma feţei, la ochi. Pare imposibil să am o viaţă care creşte în mine şi să nu mi se vadă nimic pe faţă, iar eu nici măcar să nu ştiu. Pare imposibil să se întâmple aşa ceva fără ca eu să-mi dau acordul.

— Un copil, zic, dând din cap. Phillipa, e prea... cum... N-am nici măcar optsprezece ani.

Phillipa aprobă.

— Eşti încă o adolescentă.

— Ce mă fac?

— Nu ştiu.

Ridică din umeri şi ia o înfăţişare solemnă.

— Nu ştiu, Katherine.

Mă uit în jos la burtică, îmi răsfir degetele pe ea. E foarte greu de acceptat. O nouă viaţă. în mine.

Deodată Phillipa mă ia de braţ şi rostogoleşte asupra mea o avalanşă entuziastă de cuvinte.

— Crezi că l-ai putea păstra? Dacă eşti? Ar fi super, din multe puncte de vedere, dacă stai să te gândeşti. Ar fi atât, atât de drăgălaş şi atât de deştept. Şi Mick ar fi un tătic bestial. Şi eu aş fi o mătuşică. Şi aş sta cu copilul. Serios. Aş face o groază de lucruri, te-aş ajuta cât de mult aş putea. Ai putea să te duci la facultate. Şi mama şi tata v-ar ajuta, adoră copiii. Şi cred că şi ai tăi la fel. V-ar ajuta şi ei, nu?

Gândul la părinţii mei mă face să gem. îmi acopăr faţa cu mâinile.

— Phillipa! Opreşte-te! *Te rog.* Nu vorbi aşa. Nici nu sunt sigură încă. Şi trebuie să-i spun lui Mick mai întâi. Nu pot să iau asemenea decizii acum, nu putem să vorbim aşa în momentul ăsta.

— Nu, sigur că nu. Scuze.

Tace puţin şi apoi spune:

— Hai să mergem să cumpărăm un test. E o farmacie în drum spre casă.

Dau din cap şi mă întorc spre chiuvetă. Phillipa are dreptate, sigur, ar trebui să cumpăr un test în drum spre casă, să aflu cât mai repede, să vorbesc cu Mick. Dar e ceva ce vreau să fac de una singură. Fără companie, fără public, îmi privesc mâinile în timp ce mă spăl şi mă întreb cum să-i spun că nu vreau să vină cu mine, fără să o supăr. Dar când oftez şi-mi ridic privirea, se pare că ea mi-a citit deja gândurile.

— Uite, zice. De ce nu te duci tu prima acasă? Ia-ţi testul. Eu îl mai ţin pe Mick aici până terminăm de mâncat. Poţi să faci testul şi apoi, când vine acasă, poţi să stai de vorbă cu el. Dacă simţi nevoia.

Zâmbeşte.

— Eu nu vin. Nu cred că aveţi nevoie de mine pe-acolo.

— Bine, îi zâmbesc recunoscătoare. Ar fi foarte bine aşa, mulţumesc.

— Dar îmi spui şi mie, da? întreabă ea. Repede? Mâine?

Ne întoarcem la masă şi îi spunem lui Mick că mi-e rău

şi că mă duc înainte acasă. El sare ca ars, e îngrijorat şi vrea să vină cu mine. Dar Phillipa îl convinge să rămână şi să termine de mâncat.

— E la trei minute de-aici, râd eu. Prostuţule. Mă descurc şi singură.

Pare îngrijorat când îi fac cu mâna din uşa cafenelei. Zâmbesc cât de liniştitor pot şi plec. E

mult mai bine afară, la aer, decât în atmosfera încărcată a cafenelei, care
mirosea prea puternic a cafea şi a şuncă prăjită. în mod normal, mirosurile de felul ăsta îmi deschid apetitul, dar azi mi se par greţoase, dezgustătoare.

Sunt aproape sigură că sunt gravidă. Totul se potriveşte — greaţa, oboseala ciudată care m-a cuprins în ultima vreme, sânii umflaţi. Şi acum sunt sigură că nu mi-a mai venit ciclul de prima oară când m-am culcat cu Mick. Şi, deşi de cele mai multe ori am fost destul de atenţi, deşi am folosit prezervative, am fost neglijenţi o dată sau de două ori şi ne-am gândit că, dacă el nu termină în mine, suntem în siguranţă. Acum e clar că ne-am înşelat.

Mă duc la farmacie şi caut un test de sarcină pe rafturi. N-am fost niciodată nevoită să cumpăr unul înainte şi nu ştiu exact unde să caut şi nici cum arată, aşa că hoinăresc buimacă o vreme până

ce o fată se apropie de mine şi mă întreabă dacă mă poate ajuta.

— Da. Ăă, teste de sarcină?

Fără să ezite şi fără să aibă nicio reacţie vizibilă la întrebarea mea, spune:

— Sigur, sunt aici.

Şi cu o politeţe indiferentă îmi explică deosebirile dintre teste şi mă duce apoi la casă unde pune cutia într-o pungă maro de hârtie. Dar tot mă întreb ce crede despre mine. Avem cam aceeaşi vârstă şi-mi imaginez că se bucură că nu e în locul meu, se bucură că nu are problema asta, îmi imaginez că se crede superioară şi în siguranţă în uniforma ei albă, respectabilă.

Nu o văd pe Alice până în clipa în care mă pregătesc să
ies.

— Nţ, nţ, Katherine, spune, de undeva din spatele meu, iar vocea ei răsună aşa de neaşteptat şi de aproape, că sar cât acolo. Ce-ar zice Helen?

Mă opresc şi mă întorc spre ea, ţinând strâns pachetul la piept, într-o atitudine defensivă. îmi simt inima bătând repede, simt cum pălesc. E ciudat cât de mult mă intimidează, cât de mult mă sperie chiar, şi trebuie să mă lupt cu nevoia bruscă de a o lua la fugă. Chipul ei nu reflectă niciun pic de căldură şi e greu de crezut, acum când ne întâlnim aşa, că am fost vreodată prietene.

Alice ia pachetul la ochi şi face semn cu capul spre el.

— N-ai fost o fată prea cuminte, nu-i aşa?

Mă pregătesc să spun ceva — să neg, să explic, să mă justific — dar hotărăsc că e mai bine să nu o fac. Nu-i datorez nimic lui Alice. Viaţa mea personală nu mai e treaba ei. Ridic din umeri şi trec pe lângă ea, dar înainte să ies, îmi pune mâna pe umeri şi vine foarte aproape de mine, cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea.

— Să nu crezi că scapi tu aşa uşor, zice cu o voce diabolică, joasă, mârâită. Ştiu că oamenii ca tine cred că se pot dispensa de oameni ca mine. Ştiu asta. Dar n-o să scapi de mine aşa uşor.

— Lasă-mă în pace, Alice, zic, chinuindu-mă să o privesc în ochi. Lasă-mă sau...

— Sau?

îşi ridică sprâncenele şi face o faţă exagerat de surprinsă.

— Chemi poliţia? A? Asta era? Asta o să faci?

— Da, chiar asta o să fac.

— A, da, sigur că aşa o să faci. dar eu ştiu asta deja. Vezi tu, te cunosc. Te cunosc mai bine decât crezi. Dar nu ţi-am făcut nimic, de fapt, nu? N-ai ce să le spui poliţiştilor, nu-i aşa? Nu poţi să dai vina pe nimeni de data asta.

Şi zâmbeşte dulce, îşi lasă capul într-o parte, şi vorbeşte pe un ton fals inocent.

— Şi oricum, noi suntem prietene, nu-i aşa? Prietene pentru totdeauna?

Scutur din cap şi trec pe lângă ea.

— Pleacă, Alice, zic. Pleacă. Habar n-am despre ce vorbeşti. Ai nevoie de ajutor. Ai nevoie să vezi un specialist. Eşti bolnavă.

— Poate că sunt, zice ea râzând, în timp ce eu mă îndepărtez cât de repede pot. Sau poate că tu eşti, Katherine. Te-ai gândit vreodată la asta? Poate că tu eşti.

Merg mai departe şi fac un efort de voinţă ca să nu privesc înapoi sau, cel puţin, nu până când dau colţul pe strada pe care stă Mick. Mă opresc şi mă uit înapoi. N-o văd la început şi încep să mă panichez, temându-mă că se ascunde, că mă urmăreşte, dar apoi o văd. E încă în faţa farmaciei. Vorbeşte cu un bărbat înalt, arătos — cu care sigur flirtează — şi pare complet absorbită.

Poate că e o precauţie ridicolă, dar nu vreau să ştie unde stau, aşa că mă întorc şi alerg cât de repede pot până la apartamentul lui Mick, bag

cheia în yală, mâinile îmi tremură, trântesc uşa în spatele meu. După ce intru mă calmez instantaneu — totul aici mi-e aşa de familiar şi cunoscut, sărăcăcios şi confortabil şi luminos — şi-mi vine să râd de panica oarecum absurdă ce m-a cuprins cu doar
câteva clipe înainte. întotdeauna când mi-era frică sau când mă îngrozea ceva, fugeam acolo unde erau părinţii mei — căutând lumina, căldura, siguranţa — şi mă linişteam imediat. Ca şi întunericul, Alice nu-mi poate face niciun rău. Dacă n-o las. Poate că este toată numai întuneric şi mister, şi dorinţă de a răni, dar de fapt, nu are nicio putere. Niciuna.

Mă duc la baie şi mă postez în faţa oglinzii. Respiraţia mi-e alertă şi faţa mi-e palidă. Stomacul mi s-a făcut ghem din cauza agitaţiei şi-mi ia ceva timp să-mi amintesc că sunt chestiuni mai importante decât Alice care ar trebui să mă îngrijoreze. Ceva real. Ceva serios. Ceva care ar

putea să ne afecteze pe Mick şi pe mine pentru tot restul vieţilor noastre. Şi n-are nici cea mai mică legătură cu Alice.

Deschid pachetul şi apoi las câteva picături de urină să cadă pe beţişor, aşa cum scrie în instrucţiuni. Apoi pun beţişorul pe raft fără să mă uit la el. Mă duc în sufragerie şi măsor podeaua, mă plimb înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, până trece suficient timp. Mă întorc în baie şi iau beţişorul alb de plastic. Pe el au apărut două linii paralele roz.

Citesc din nou instrucţiunile. Două linii înseamnă rezultat pozitiv. Sunt gravidă.

Arunc beţişorul cât colo — ca şi cum m-ar arde, ca şi cum ar fi ceva periculos — şi-1 văd lovindu-se de podea. Aterizează cu faţa în sus, cele două linii roz puternice şi bine definite parcă-mi fac în necaz. Cu toate că fusesem aproape sigură că rezultatul va fi pozitiv, adevărul

pe care mi 1-a confirmat testul e înfiorător, de necrezut. îmi
simt inima galopând, iar în gură am gustul şocului şi al fricii. Deodată, nu mă mai pot mişca, nu mai pot sta în picioare, mă prăbuşesc pe podea şi stau jos, cu picioarele strânse lângă piept, şi cu capul sprijinit pe genunchi. Stau acolo nemişcată, cu mintea plină de viziuni ale viitorului meu distrus, până când aud cheia lui Mick în uşă, paşii lui pe podea, vocea lui strigându-mă. Şi curând intră în baie, mă îmbrăţişează şi mă întreabă dacă sunt bine.

Nu mă uit la el, nu spun niciun cuvânt — nu pot să vorbesc, ar fi prea greu să-1 privesc pe Mick în ochi acum — dar întind mâna şi-i arăt beţişorul cu degetul.

— Ce? zice el şi apoi se mişcă, îl aud luând beţişorul de jos. Şi apoi se întoarce şi se aşază în faţa mea.

— Eşti gravidă?

Şi pare surprins şi şocat, dar nu distrus, aşa cum îmi imaginasem. Şi deloc furios.

Mă uit la el. Dau din cap.

— Uau!

îşi scarpină obrajii. Aud hârşâitul ţepilor sub degete.

— E o chestie.

— Da.

Tace o clipă, uitându-se la beţişor. Apoi se uită la mine.

— Deci, ăă, e un lucru foarte rău?

— Da. Sigur că e. Sunt gravidă, Mick. Am şapte'ş'pe ani.

Şi acum stau turceşte, şi mă uit la el, iar genunchii ni se
ating.

— Am şapte'ş'pe ani, Mick. *Şapte'ş'pe.*

îmi pune mâna pe genunchi şi vorbeşte cu grijă, temându-se parcă să nu mă supere.

— OK, e şocant. Dar nu e sfârşitul lumii. Adică putem să ne descurcăm. Putem face ceva. Dacă vrei.

— Avort. Ştiu. Pronunţă cuvântul, ce dracu'. Nu sunt proastă.

— OK, avort. Putem face asta. Dacă vrei.

Dau din cap, ridic din umeri, mă uit neputincioasă de jur împrejur, la faianţa de pe pereţi, la perdelele de la duş, oriunde, mai puţin la chipul lui onest şi drag.

— Dar nu trebuie neapărat, spune el şi se apleacă spre mine, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Nu trebuie să faci avort, Katherine.

— Ce? Să avem un copil? Acum? Glumeşti?

— Nu, nu glumesc. Nu e ca şi cum nu li s-ar mai fi întâmplat şi altora. S-a mai auzit de asta, nu e imposibil, să ştii.

— Ştiu că nu e imposibil. Nu sunt imbecilă. Dar fetele ca mine nu fac copii, Mick. Fetele ca

mine merg la facultate, au cariere. Haide, fii realist! Ai mei ar muri dacă ar afla.

— Poţi foarte bine să te duci la facultate. Se poate. Uite, nu te mai gândi atâta la ai tăi. Nu te mai gândi la ce-ar spune ceilalţi. Nu poţi să iei o decizie gândindu-te la ceilalţi. E o prostie.

Şi are dreptate. Mare parte din groaza pe care mi-o provoacă ideea sarcinii are de-a face cu ce cred ceilalţi. Părinţii, prietenii de la şcoală, profesorii. Mă şi văd cu o burtă enormă şi apoi cu un copil care urlă — mă gândesc cum s-ar uita oamenii la mine, cum ar şuşoti, cum m-ar compătimi. Şi din cauza dezaprobării pe care mi-o imaginez, e greu să-mi dau seama ce cred cu adevărat, ce vreau de fapt.

— Mă duc să fac ceai, zice Mick şi mă ia de mână, se ridică şi mă trage şi pe mine în picioare. De ce nu te duci şi tu să te întinzi puţin?

Fac cum mi-a propus şi, cumva, cu toate nebuniile care-mi trec prin minte, reuşesc să cad într-un somn profund. Când mă trezesc, Mick e lângă mine pe pat şi se uită într-o revistă de muzică.

— Bună.

— Bună.

— Te simţi mai bine?

îmi pune mâna pe frunte şi râd.

— N-am temperatură, idiotule.

— Ştiu, ştiu. Dar mama ta nu făcea aşa de câte ori te îmbolnăveai? Şi nu-ţi plăcea? Ca şi cum chiar ai fi fost bolnavă şi ai fi putut lipsi o săptămână de la şcoală sau ceva de genul ăsta?

— Dar nu sunt bolnavă. Sunt gravidă.

— Aşa e. Dar eşti tristă.

Mă ridic.

— Păi sunt?

— Nu ştiu. Tu eşti?

— Nu ştiu. *Tu* eşti?

Râde.

— Eu sunt dacă eşti tu. Dacă nu eşti tu, nu sunt nici
eu.

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce, dar nu mi se mai pare aşa de *rău.*

Ridic din umeri şi zâmbesc timid.

— Poate că încă visez sau ceva de genul ăsta.

Mă ciupeşte de mână.

— Simţi?

— Da.

— Deci nu visezi.

— Dar, serios, zic, ce părere ai? E un lucru aşa rău? Că sunt gravidă?

— Doamne, Katherine, nu ştiu. Poate nu e un lucru chiar aşa de rău.

Zâmbeşte — un început de zâmbet, blând, lent — uitându-se mereu la mine, cercetându-mi chipul.

— Dar e cu siguranţă un lucru foarte serios.

— Este.

Şi nu ştiu de ce, dar după cele câteva ore de somn, mi-am schimbat foarte mult părerile şi dintr-odată sarcina s-a transformat dintr-un dezastru şocant în ceva ce chiar mi-aş putea dori. Râd, simţind un val de entuziasm şi de speranţă ridicându-mi-se din stomac, până în gât.

— E foarte *serios.*

— Doamne! Un copil.

— Da, zic. Un copil.

— Copilul nostru.

— Da.

— N-am putea să ucidem ceva ce am făcut împreună. E copilul nostru. Al nostru. Puţin din mine şi puţin din tine, zice el.

— Nu.

— Adică, nu putem dacă nu vrei tu. Dar vrei? Vrei să avortezi? Vrei asta?

— Nu. Nu, nu vreau.

îmi dau voie să zâmbesc, să sper.

— Cred că e foarte posibil să mi-1 doresc. Cred că îmi doresc cu adevărat să-1 păstrez.

*

Petrecem restul zilei într-o stare semiisterică de şoc. îi spunem Phillipei a doua zi şi ea e atât de încântată, de entuziasmată şi plină de idei şi de planuri de viitor, încât ne face pe amândoi să râdem, cu plăcere şi timiditate. Greaţa nu mi-a trecut, dar acum, că ştiu de unde vine, mi-e mult mai uşor s-o suport. Şi acum, că ştiu că nu sunt bolnavă, oboseala copleşitoare, capacitatea de a dormi oricând pare doar un simptom uşor şi, în mod ciudat, destul de plăcut al faptului că trupul meu e ocupat cu crearea altei fiinţe umane.

Mergem la bibliotecă şi împrumutăm un teanc de cărţi despre sarcină. Cărţile conţin imagini lucioase cu embrioni în diverse stadii de dezvoltare. încercăm să ne dăm seama exact câte

săptămâni are copilul nostru şi să găsim poza respectivă. E uimitor când te gândeşti că probabil are deja mânuţe şi picioruşe, ochişori, năsuc, guriţă. Că deja îi bate inima.

Mick se gândeşte că ar trebui să găsim un apartament în care să ne mutăm împreună.

„Asta e! spune el, toată viaţa am visat să întâlnesc o fată ca tine. N-am nevoie de mai mult timp, n-am nevoie să te cunosc mai bine. Am nevoie doar să fiu lângă tine." Şi când îl întreb dacă nu este un angajament prea mare, dacă nu ne grăbim, râde şi dă din cap. „O să avem un copil, Katherine. Nu există angajament mai mare decât ăsta.

E prea târziu să spunem că nu vrem să ne grăbim. E prea târziu să facem lucrurile cum se fac de obicei." Şi apoi mă îmbrăţişează şi mă sărută. „Nu-ţi face griji. Totul o să fie bine. Nu-ţi face griji."

Iar noaptea, îmi şopteşte: „Hai să ne căsătorim. La starea civilă. Mâine". Şi eu râd şi spun: „Nici

gând, am doar şapte'ş'pe ani, nu fi nebun", dar de fapt ideea lui romantică mă entuziasmează, îmi arată că şi el mă iubeşte tot atât cât îl iubesc şi eu pe el. Mă entuziasmează gândul că se gândeşte să se căsătorească cu mine.

Dar închirierea unui apartament nu e o idee chiar aşa de nebunească. De fapt, are chiar foarte mult sens. Mick n-ar putea să se mute la Vivien, iar apartamentul lui Mick e neîncăpător. Şi oricum, nu l-am putea obliga pe colegul lui de apartament să accepte prezenţa unui copil în casă.

A doua zi, mă trezesc înaintea lui Mick. Mă ridic din pat şi mă duc să prepar ceaiul. Iau cana şi ziarul din ziua precedentă în camera lui Mick. Mă pun la loc în pat, deschid ziarul şi încep să mă uit pe ofertele de închiriere.

— Ăsta ar putea fi bun pentru noi, zic, după o vreme. Un dormitor, podele de lemn, bucătărie nouă. Lângă Bondi Beach. Trei sute cincizeci pe săptămână.

Mick deschide ochii. Zâmbeşte încet când îşi dă seama ce-am spus.

— Mai citeşte o dată, zice. Nu te-am auzit bine.

— Un dormitor, podele de lemn, bucătărie nouă. Lângă Bondi Beach. Va trebui să vorbesc cu ai mei, Mick. Vor vrea să te întâlnească. Nu putem să organizăm lucrurile cum trebuie înainte să le spunem despre tine. Ei îmi plătesc totul, ei mă întreţin.

— Sigur.

Mick se ridică, îmi pune mâna pe picior.

— Dar o să fie bine. Chiar dacă nu vor vrea să-ţi dea bani ca să putem locui împreună. Plătesc eu. Ne descurcăm.

— Eşti aşa de bun. Dar nu cred că asta va fi o problemă. Nu sunt aşa. Ar face orice pentru mine. De fapt, fac prea multe pentru mine, mai mult decât majoritatea părinţilor.

— E de înţeles.

— Cred că da.

— Şi tu va trebui să-i cunoşti pe ai mei.

— Ştiu.

Apăs cu pixul pe foaie.

— Tu nu ai emoţii? Nu crezi că or să ne creadă nebuni? Pentru că vom avea un copil? Pentru că ne căutăm deja un apartament? Pentru că ne mutăm împreună?

— Sunt sigur că aşa or să gândească. La început. Va trebui doar să le arătăm că nu au dreptate. Şi când or să te cunoască mai bine, or să te adore.

Arunc ziarul şi mă strecor sub pături, lângă el.

— Şi ai mei or să te adore pe tine.

Dar aş vrea să mă simt la fel de sigură cum par. De fapt, nu cred că mama şi tata vor fi de acord cu toate astea. Parcă le văd figurile — mama dezaprobând în tăcere, tata şocat. N-or să spună mare lucru, nici n-or să arate că sunt furioşi, n-ar ţipa şi n-ar striga niciodată la mine, dar sunt sigură că vor lua asta drept o tragedie,

drept un fel de dezastru, iar figurile lor îndurerate vor fi de un milion de ori mai greu de suportat decât orice
manifestare a furiei. Mai degrabă i-aş asculta ţipând şi urlând.

Nu numai că sunt îngrijorată gândindu-mă cum vor reacţiona la vestea despre sarcina mea, ci mă cuprinde şi un nou sentiment de vină faţă de Rachel. Viaţa mea se desfăşoară în continuare, îşi urmează cursul, ia forme noi şi neaşteptate. Cum ar fi zis psihologul meu — aprobator — *trec mai departe.* Moartea lui Rachel nu mai este un punct nodal, nu mă mai defineşte. Şi înţeleg acum că, cu cât voi trăi mai mult, cu cât mi se vor întâmpla mai multe lucruri, cu atât mai puţină însemnătate vor avea viaţa şi moartea ei. Voi uita. Nu-mi va mai fi dor de ea în fiecare moment al zilei, în fiecare zi. O simt cumva ca pe o trădare, ca pe o altă situaţie în care eu fug şi o las pe ea în urmă.

Şi lucrul ăsta probabil că-i răneşte şi pe ai mei. De fiecare dată când ceva important mi se întâmplă, de la terminarea liceului până la îndrăgostire, până la sarcină, îmi aduc aminte cu durere că lui Rachel nu i se va întâmpla niciodată.

închid ochii şi încerc să nu mă gândesc — nici la Rachel, nici la ai mei. Mă cuibăresc lângă Mick, îi adulmec pielea, cu mirosul care mi-e acum atât de familiar. Şi deşi m-am trezit doar de o oră, sunt obosită şi mă las din nou purtată în somnul cel mai profund şi mai dulce.

— E perfect, spun eu, uitându-mă în jur la camera scăldată în lumină. E minunat. Lui Mick o să-i placă la nebunie.

Apartamentul nu e mare, dar e curat şi luminos. Podelele sunt de lemn, pereţii sunt văruiţi. Are un dormitor principal şi o cămăruţă minusculă alături, prezentată ca birou, şi care ar fi perfectă pentru copil.

Phillipa stă lângă mine şi îşi trece braţele în jurul umerilor mei.

— E perfect, spune ea. Cred că l-ai găsit.

— E bestial, nu-i aşa?

— Excelent.

— Şi lui Mick o să-i placă, nu-i aşa?

— Dap, aşa cred.

— Să las o cerere de închiriere?

— Neapărat. Şi întreabă dacă te poţi întoarce să-1 vezi mâine. Cu Mick. Deşi sunt sigură că o să-i placă, nu-ţi face

griji-

Completez cererea şi i-o dau agentului imobiliar, apoi cobor scările împreună cu Phillipa şi ieşim din bloc.

— Hai să mâncăm ceva, zice. Ţi-e foame?

— îhâm. Mereu mi-e foame. Dar multe lucruri care-mi plac de obicei acum mă fac să-mi vină să vomit.

Şi în timp ce eu şi Phillipa vorbim despre ce ne-ar face cu ochiul la prânz, o văd pe Alice. E pe partea cealaltă a străzii, dar nu mă pot ascunde şi nici nu pot să intru repede într-un magazin, pentru că deja ne-a văzut. Stă nemişcată, priveşte fix, cu un zâmbet straniu pe faţă.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Phillipa se întoarce să vadă la ce mă uit.

— Nu se poate. Alice.

Alice ne face cu mâna.

— Katherine! Stai! Aşteaptă-mă puţin.

Ea traversează, merge repede spre noi şi nu mai avem timp să fugim nicăieri.

— Ce mai faci? Ce-ai făcut la test? A ieşit cum credeai?

Vorbeşte doar cu mine şi evită să se uite la Phillipa.

Şi ştiu că ar trebui să mă mişc, să plec, dar rămân acolo, paralizată.

— Pun pariu că Helen e superfericită că o să devină bunică.

îşi încrucişează braţele şi se uită răutăcios la mine.

— Ah, dar probabil că încă nu i-ai spus, nu-i aşa? A? îţi plac secretele murdare, nu-i aşa, Katherine? Domnişoara mironosiţă? A, şi apropo, eu fac *foarte bine,* mersi, excelent, mersi de întrebare.

Zâmbeşte, lăţindu-şi buzele rapid, afectat, şi apoi la fel de brusc se încruntă.

— Deşi sunt puţin dezamăgită, să ştii, sunt supărată pe cineva despre care credeam că mi-e prietenă.

— Ne grăbim, Alice, zice Phillipa. Trebuie să plecăm.

Alice n-o bagă-n seamă.

— Deşi nu mă surprinde deloc. Pentru că ştiu eu ce ştiu. Lupu-şi schimbă părul... Un laş e un laş e un laş. Nu-i aşa, Katherine?

Şi râde dispreţuitor, dându-şi capul pe spate. Apoi se opreşte brusc şi se uită fix la mine.

— Dar tu eşti mai mult decât laşă, nu, Katherine? Adică, tu ai luat-o la fugă şi ai lăsat-o pe sora ta în mâinile criminalilor. Şi dacă te gândeşti, poate că au ucis-o tocmai pentru că tu ai fugit. Te-ai gândit vreodată la asta? Adică băieţii ăia probabil voiau doar să vă violeze. Pe amândouă. Probabil că s-au speriat când au văzut că ai fugit. S-au speriat şi au omorât-o pe biata Rachel. Deci eşti mai mult decât laşă, nu-i aşa, Katherine? Eşti un fel de complice sau ceva de genul ăsta. Adică e cam vina ta că a murit, nu? Ţi-ai scăpat pielea. Şi ai sacrificat-o pe Rachel. Ţi-ai scăpat pielea ta preţioasă.

— Taci, Alice!

Phillipa o întrerupe cu o voce joasă şi rece şi serioasă. Mă ia de braţ şi mă trage lângă ea.

— Taci dracu' din gură, curvă proastă şi tembelă sau îţi trag una de nu te mai ridici o săptămână.

Sunt aşa de surprinsă de vorbele Phillipei, de agresivitatea ei neaşteptată, că nu pot decât să rămân împietrită, cu gura căscată, şi să mă uit la ea.

— A, da.

Alice se uită la Phillipa, măsurând-o din cap până-n picioare, şi rânjeşte batjocoritor. Dar poziţia corpului ei nu mai e la fel de semeaţă şi arogantă, iar în vocea ei se simte o urmă de ezitare.

— Aşa deci. Ăştia-ţi sunt prietenii acum. Gunoaie. Ei, normal. Cine se-aseamănă se-adună.

Phillipa mă ia de umeri şi mă conduce. O lăsăm pe Alice acolo. Ne îndreptăm repede în altă direcţie.

— Pa-pa, fetelor, strigă Alice din urmă, cu o voce fals graţioasă. Mi-a făcut mare *plăcere* să dau peste voi. Sper să ne vedem curând.

— Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva, zic.

Şi clatin din cap, terorizată de Alice şi plăcut surprinsă de curajul neaşteptat al Phillipei.

— Ştiu. Nu m-am putut abţine, m-a făcut să-mi pierd minţile, oftează ea. Mamei i-ar fi tare ruşine cu mine.

— Eu cred că ai fost minunată. A fost ca şi cum regina Elisabeta ar fi ameninţat pe cineva că-1 ia la pumni. A fost minunat.

Phillipa se întoarce şi se uită înapoi.

— Putem să mergem mai încet. A luat-o în partea opusă. E îngrozitoare, Katherine. E chiar nebună. E cam înfricoşătoare.

— Ştiu.

Phillipa se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Nu pui la inimă, nu? Nu iei de bun ce ţi-a spus? Toate lucrurile alea nasoale despre

Rachel? Ştii că nu poate fi nici măcar puţin adevărat.

— E greu să nu dai atenţie, zic.

Mă uit în jos la asfalt, vorbesc încet.

— Pentru că Alice are dreptate. Chiar *am* lăsat-o acolo. Chiar *am* fugit. Şi asta a spus şi avocatul la proces. A spus că băieţii n-aveau de gând să omoare pe nimeni. Că s-a întâmplat doar pentru că s-au speriat. Au intrat în panică atunci când au văzut că nu mai sunt.

— Bineînţeles că a spus aşa. Bineînţeles că n-au recunoscut că voiau s-o omoare pe Rachel. Asta nu înseamnă şi că e adevărat.

Mă întorc şi mă uit în urmă. O privesc pe Alice îndepărtându-se cu paşi mari.

— Dar cum de ştie că au spus asta? Cum se face că ştie întotdeauna unde e punctul cel mai dureros? Cum poate cineva atât de egocentric să intuiască aşa de bine lucrurile astea?

— Pentru că e putredă pe dinăuntru. Pentru că ia mereu pulsul celor mai urâte lucruri din lume. Şi oricum, poate a citit în ziare sau ceva de genul ăsta. Poate că s-a documentat. A găsit cel mai eficient mod de a te răni. Nu m-ar surprinde.

— Mda, poate. Dar asta nu înseamnă că n-ar putea avea dreptate. Poate că eu chiar sunt responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Rachel. Dacă rămâneam acolo, dacă n-aş fi luat-o la fugă... Poate s-ar fi terminat altfel.

— îmi pare rău, dar asta e cea mai mare prostie, Katherine, zice Phillipa bătând din picior. Ce tâmpenie! Ai făcut exact ce trebuia. Ai făcut exact ce-ar fi făcut oricine în locul tău. Auzi, cum crezi că s-ar fi simţit ai tăi dacă aţi fi fost ucise amândouă? Dacă ambele lor fiice ar fi fost moarte? Ar fi fost mai bine? Pentru că asta s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fugit, dacă ai fi încercat să te lupţi cu ei. N-ai fi făcut decât să agravezi situaţia.

— Poate.

Ridic din umeri.

— Sau poate că nu.

O iau de braţ şi o strâng cu afecţiune. Ea e întotdeauna aşa de bună.

— Dar n-ai de unde să ştii. Poate că, dacă aş fi stat acolo unde eram, poate că ar fi violat-o pe Rachel şi ar fi plecat. Poate că dacă n-aş fi fugit, n-ar fi omorât-o. Poate că ar fi încă în viaţă. Poate că mi-am salvat eu pielea, sacrificând-o pe Rachel. Şi asta nu e tot. Nu sunt vinovată doar pentru asta. Eu trebuia să am grijă de ea. N-ar fi trebuit s-o iau la petrecere, în primul rând. Ar fi trebuit s-o duc acasă la pianul ei. Avea concert a doua zi. Dacă aş fi fost responsabilă, totul ar fi fost bine, totul ar fi fost altfel acum.

Phillipa nu mă contrazice şi nici nu-mi spune că sunt penibilă. în schimb, îmi pune mâinile pe umeri şi se uită fix în ochii mei.

— Katherine, sunt o mie de lucruri din trecut pe care ai fi putut să nu le faci ca să eviţi ce s-a

întâmplat. Dar dacă vrei să gândeşti aşa, dacă vrei să te învinuieşti pentru că ai fugit sau pentru că ai luat-o pe Rachel la petrecere, atunci cum rămâne cu ai tăi? Ar trebui să se simtă vinovaţi pentru că nu erau acasă. Ar trebui să se simtă vinovaţi că te-au lăsat pe tine să ai grijă de Rachel, că nu au luat-o ei de la şcoală. Şi cum rămâne cu băiatul, cu prietenul tău, care te-a lăsat să te urci în maşină? Ar trebui să se simtă şi el vinovat. Vina ar putea fi distribuită tuturor. Şi da, poate că toată lumea care a fost implicată regretă, se întreabă ce-ar fi fost dacă n-ar fi făcut una sau alta. Dar o hotărâre greşită nu te transformă într-un criminal. Erai o fată de cincisprezece ani care s-a dus la o petrecere. N-ai respectat o regulă. Aşa, şi? Toţi copiii de cincisprezece ani din lume fac asta. N-aveai cum să-ţi imaginezi ce avea să se întâmple. Nu trebuie să mai gândeşti aşa. E o nebunie. Singurii vinovaţi de crimă sunt băieţii ăia. Ai fost o victimă, Katherine. Tu, Rachel şi părinţii tăi aţi fost victime. Tu ai fost

pusă într-o situaţie înfiorătoare, neaşteptată şi ai făcut ce-ai crezut de cuviinţă la vremea aia. N-ai greşit cu absolut nimic, n-ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine. Nimic.

Mai târziu, când ajung acasă, Mick e deja acolo, aşteptându-mă. Deschide uşa la perete înainte să bat — e fericit şi zâmbitor — şi mă ia în braţe de cum intru.

— Tocmai am primit un telefon, zice el râzând. Ne-au dat apartamentul. Putem să ne mutăm săptămâna viitoare.

Mă ia de mână şi mă trage după el în bucătărie, îmi dă un scaun şi un pahar cu suc proaspăt de portocale. A pregătit de mâncare. Pe o farfurie sunt aşezate feliuţe subţiri de legume — ardei gras, ciuperci, fasole — şi bucătărioara, în care de obicei e un haos desăvârşit, e curată acum.

— M-am gândit să sărbătorim cu legume prăjite.

— Sună foarte bine.

— Phillipa mi-a zis că v-aţi întâlnit cu Alice, spune el privindu-mă îngrijorat. Eşti bine?

— Mda, zic şi ridic din umeri. Sunt bine.

Se duce la aragaz şi continuă să pregătească mâncarea.

— Phillipa mi-a spus că ţi-a zis nişte lucruri destul de nasoale. îi era frică să nu fii supărată.

Fac o pauză şi mă gândesc. Mi-aduc aminte ce-a zis Alice, dar cuvintele ei n-au lăsat nicio urmă, nicio durere. Mick e ca un balsam.

— Nuu. Deloc. Doar că... ei bine, n-a spus nimic la care să nu mă fi gândit şi eu înainte. Doar că o să mă bucur când se va sătura să mă chinuiască. Şi-o să se sature. Nu poate să se concentreze prea mult pe ceva.

Şi nu mai aud răspunsul lui Mick pentru că dintr-odată cineva bate cu putere la uşă.

— Doamne!

Mick mă priveşte şi scutură din cap.

— Cine dra...

— Katherine! Katherine! Eşti acolo?

Cineva strigă disperat la uşă, bătând aşa de puternic, încât se zguduie pereţii.

— Katherine! Deschide!

— O, Doamne!

Mă ridic şi simt cum pălesc.

— Cred că e tata.

— Ce? De ce?

— Nu ştiu, zic, şi sar ca arsă, alerg la uşă şi o deschid exact în momentul în care tata se pregătea să mă strige din nou.

Mama şi tata stau unul lângă altul la intrare. Par surprinşi când mă văd, de parcă nu s-ar fi aşteptat cu adevărat la asta. Se uită unul la altul şi apoi din nou la mine. Arată ciudat de încordaţi şi de băţoşi.

— Mama! Tata! Ce s-a întâmplat? Ce faceţi aici?

— Vai, Katherine!

Mama se repede la mine şi mă trage la pieptul ei.

— Eşti OK? Eşti bine?

— Da.

O strâng în braţe şi mă desprind apoi de ea.

— Sunt bine. Totul e bine. De ce aţi venit? Ce se întâmplă?

Şi-apoi tata îşi duce mâna la bărbia mea, îmi îndreaptă faţa spre el şi se uită fix în ochii mei.

— Eşti sigură că totul e bine? întreabă. Eşti sigură?

Mă dau înapoi şi mă încrunt.

— Ce s-a întâmplat? întreb, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Mă speriaţi. Ce *faceţi* aici?

în secunda următoare, Mick apare în spatele meu, mă ia de mână şi întinde cealaltă mână ca să-i salute pe părinţii mei.

— Bună ziua. Eu sunt Mick. Poftiţi înăuntru.

Tata nu bagă în seamă mâna întinsă a lui Mick şi-
1
măsoară din cap până-n picioare, într-un fel nepoliticos. Nu l-am mai văzut niciodată purtându-se aşa.

Mama intră şi zâmbeşte — dar e un zâmbet forţat, nenatural, care nu-i cuprinde şi ochii — şi dă mâna cu Mick.

— Mulţumesc, Mick. Eu sunt Helen. Şi el e soţul meu, Richard. Da, o să intrăm.

Mick şi cu mine ne dăm la o parte şi le facem loc să intre. îi urmăm şi Mick se uită întrebător la mine, în spatele lor. Dar eu nu pot decât să ridic din umeri. Faptul că sunt aici şi că se poartă atât de ciudat mă uimeşte şi pe mine la fel de mult.

Mergem în bucătăria curată, strălucitoare şi luminoasă, unde tocmai ne pregăteam cina. Văd că mama şi tata se uită unul la altul. Par la fel de nedumeriţi ca mine.

Mama se întoarce la noi.

— Trebuie să fim sinceri, zice. Ne-a sunat Alice.

— Vai, spun eu şi presimţirea nefastă pe care o am auzind numele ei mă oboseşte instantaneu.

— De ce? Ce voia?

— îşi făcea griji pentru tine, draga mea, începe mama, dar tata o întrerupe, cu o voce răguşită.

— Ne-a spus că te droghezi. A spus că locuieşti cu un... face un semn cu capul în direcţia lui Mick, ei, ca s-o citez, cu un *muzician sălbatic şi drogat.*

Şi apoi se uită la mine şi pare aşa de mic, de trist şi de speriat, că de-abia dacă pot suporta să-1 privesc.

— A mai spus şi că eşti gravidă.

Mi-ar fi uşor să mă apăr. în fond, nu mă droghez, iar Mick nu e în niciun caz sălbatic. Dar lucrurile vorbesc de la sine — apartamentul e curat, mâncare e din plin, pe masă sunt pahare cu suc de portocale, pentru numele lui Dumnezeu. Dar chestia cu sarcina îmi stă în gât, mă amuţeşte şi mă face să mă simt ruşinată.

— Alice e o mincinoasă, spune Mick şi eu mă uit recunoscătoare la el.

E atât de decent şi de sincer şi de plin de bun-simţ. N-au cum să nu-şi dea seama de asta.

— Katherine nu se droghează. E ridicol.

Se uită fix în ochii tatei şi are o expresie luminoasă, iar privirea lui nu e şovăitoare.

— Şi nici eu nu mă droghez.

Pentru o clipă, nimeni nu spune nimic, dar mama şi tata se privesc şi pe feţele lor se vede clar uşurarea. Vor să creadă ce le spune Mick, de asta putem fi siguri.

— Dar de ce Dumnezeu ar spune Alice aşa ceva? întreabă mama şi deja simt împăcarea din vocea ei, speranţa.

— Pentru că are probleme, spune Mick. Probleme psihice serioase.

— Pe cuvânt?

Tata se uită la mine, cu sprâncenele ridicate.

Tensiunea care îl făcuse aşa de rigid, de neprietenos şi de intimidant cu câteva momente în urmă a dispărut.

— Katherine? Pe cuvânt? Nu te droghezi?

— Nu, tată, scutur din cap şi zâmbesc. Sigur că nu. Nu-mi vine să cred că ai ascultat ce ţi-a spus.

— Nu mai vorbiserăm cu tine, zice mama. Nu mai răspundeai la telefon, la Viv acasă şi aveai mobilul închis. Am lăsat mai multe mesaje, draga mea. Cel puţin zece. Noi... ei bine, începuserăm să ne facem griji de fapt înainte să ne sune Alice.

— O, Doamne! îmi pare aşa de rău. Mi-am închis telefonul. Voiam s-o evit pe Alice. E o nebunie totală. îmi pare aşa de rău. E vina mea. Trebuia să vă sun. Să vă spun unde sunt.

— Nu mai contează acum.

Mama dă din cap şi lacrimile îi umezesc ochii fară să le mai poată controla.

— Dacă tu eşti bine, nu mai contează nimic.

Şi apoi, aproape în acelaşi timp, mama şi tata se apropie şi mă iau în braţe. Mă sărută pe cap, pe obraji şi râd uşuraţi şi fericiţi. După ce-şi revin şi se dau înapoi, stăm toţi trei acolo, uşor jenaţi, până ce Mick trage

scaunele de sub masă şi ne invită să stăm jos şi ne toarnă suc de portocale în pahare.

— Mă simt prost acum, zice mama, întinzându-se şi luându-mă de mână.

Se uită la Mick.

— Probabil crezi că suntem îngrozitori, după ce am apărut aşa. Cu toate acuzele astea nebuneşti.

— Nu. E normal să vă speriaţi. Aşa ar face majoritatea părinţilor.

Dă din cap, se uită la mama şi îi zâmbeşte în felul acela minunat, care îi transformă chipul — şi-mi dau seama după reacţia ei că e fermecată.

— Cred că da.

Apoi se uită la mine, râde şi mă strânge de mână înainte să-mi dea drumul.

— Sunt aşa de fericită că eşti bine, draga mea. Ne-am făcut atâtea griji. Ne-am speriat aşa de tare. Nici nu ştii.

Şi-n ora următoare, deşi aduşi împreună de aceste motive bizare, suntem neînchipuit de fericiţi şi atmosfera e veselă, de sărbătoare aproape. Mick pregăteşte cina şi insistă ca mama şi tata să rămână. Stăm toţi patru împreună la masă şi mâncăm legume prăjite şi tata ne povesteşte ce i-a spus Alice la telefon. Şi, *deşi* mi se pare greu de crezut că a avut tupeul să-i mintă în asemenea hal, şi *deşi* simt că mă cuprinde o uşoară panică la gândul că mă urăşte aşa de mult, simt totuşi o oarecare bunăvoinţă faţă de ea. Ce a făcut ea m-a adus mai aproape de părinţii mei şi, cu toate că nu m-am îndoit niciodată de dragostea lor pentru mine, sunt mişcată de evidenta lor îngrijorare, de teama lor. Mă simt iubită. Adorată.

Dar părinţii mei nu mă întreabă dacă sunt sau nu gravidă — fie presupun că Alice le-a spus

numai minciuni, fie le e prea frică să întrebe — şi nici Mick, nici eu nu vorbim despre asta. în timp ce mâncăm, vorbim şi râdem, mă tot gândesc la diversele moduri în care aş putea să-i anunţ: „A, mamă şi tată, apropo, sunt gravidă! Ştii ce, mamă? O să fii bunică!", dar e un subiect pe care e aproape imposibil să-1 deschizi — aşa de serios şi grav şi ireversibil — şi nu spun nimic. De fiecare dată când Mick vorbeşte, îmi imaginez că o să le spună şi inima începe să-mi bată mai repede, dar el nu o face şi la masă vorbim doar despre Alice. Şi despre muzică. Şi despre cum l-am întâlnit pe Mick.

Când terminăm de mâncat, Mick insistă să spele vasele. Prinde un moment în care ai mei sunt cu spatele şi se uită fix la mine, şi-mi face semn să-i duc în sufragerie. Ştiu ce are de gând. încearcă să mă lase singură cu ei ca să pot să le spun că sunt gravidă. Dacă vreau.

Dar când îi întreb dacă nu vor să vină să stea puţin cu mine — chipurile ca să le arăt nişte poze din ultimele săptămâni de şcoală — tata nu vrea. Spune că ar vrea să rămână şi să-1 ajute pe Mick să strângă. Mama ridică din umeri, îmi zâmbeşte şi-mi ia mâna în mâinile ei.

— Lasă-1, îmi şopteşte. Poate că vrea să-1 cunoască mai bine pe prietenul tău.

Cu toate că am repetat în gând mai multe feluri de a le da vestea blând, cu tact, în cele din urmă o spun direct, imediat ce plecăm de lângă tata şi Mick.

— Sunt gravidă.

— Ce? Ce-ai zis?

Mama se opreşte, se întoarce şi se uită la mine. Se încruntă.

— Poftim?

— Sunt gravidă.

— A, gravidă. Doamne! Deci asta chiar era adevărat.

Se întoarce cu spatele înainte să-i văd proverbialii ochi
umeziţi. Tremurul bărbiei.

— Te rog, mamă. Te rog. Ştiu că eşti dezamăgită. Ştiu că nu asta aşteptai de la mine, că nu asta sperai. Ştiu. Nici eu nu mi-am dorit asta. Dar pe cuvânt, mamă, pe cuvânt, o să fie bine. Nu trebuie să-ţi faci griji. Mick e fantastic. N-o să fugă sau mai ştiu eu ce. O să facem în aşa fel încât totul să fie bine. O să mă duc şi la facultate. O să-mi continui studiile, pe cuvânt. O să fie bine, mamă. Totul o să fie bine.

— Gravidă?

Repetă cuvântul ca şi cum nu i-ar pricepe sensul. Se îndreaptă spre canapea şi se trânteşte pe ea.

— Gravidă.

Stau lângă ea. Mă uit în jos, îmi privesc mâinile, trag nervoasă de materialul blugilor.

— Te-am dezamăgit, nu-i aşa?

— Nu, zice ea. Nu.

— Ţi-e ruşine cu mine.

— Nu, zice. Nu-mi e.

Iar vocea ei e acum fermă şi indignată.

— Katie. Nu înţelegi. Nu sunt dezamăgită, nu e deloc aşa. Deloc. Şi draga mea, cuvântul *ruşine* nici măcar nu face parte din vocabularul meu. Sunt şocată, bineînţeles, când mă gândesc că eşti gravidă, dar, pentru Dumnezeu,
Katherine, acum câteva ore credeam că te droghezi. Că am putea să te pierdem.

Oftează şi dă din cap.

— Ne-a murit o fată. Am trecut de... eu nu mai *gândesc* de mult aşa.

Mă uit la ea. Sunt derutată. Habar n-am ce-i în capul
ei.

— Katie. Draga mea.

Zâmbeşte.

— Poate n-ar trebui să spun asta sau poate nici n-ar trebui să gândesc aşa ceva, poate că nu aşa ar trebui să gândească un părinte bun, dar trebuie să înţelegi că eu nu văd lucrul ăsta nici pe departe ca pe o catastrofă.

— Atunci... cum îl vezi?

îşi duce un deget la buze, se uită cu ochii mari la tavan pentru o clipă, apoi se uită din nou la mine şi zâmbeşte larg. E un zâmbet zglobiu, de drăcuşor şi puţin vinovat.

— Mă cam bucur, ca să fiu sinceră, sunt cam entuziasmată.

Probabil că par şocată pentru că ea râde, se apropie de mine şi mă ia de gât.

Vorbeşte rar, apăsat.

— Poate că nu e bine, poate că sunt egoistă, dar nu mă pot gândi decât că e minunat. Ne măreşti familia, ne aduci o persoană nouă pe care s-o iubim. *Creezi* viaţă, draga mea, tu... tu trăieşti. Cred că e minunat, ca să fiu sinceră. O să

am un nepoţel, o nouă persoană pe care s-o iubesc... şi-atunci cum ar putea să mi se pară asta ceva rău? Şi cred că tânărul cu care eşti e grozav, într-adevăr, e un gentleman absolut. Şi e atât de *deştept.*

Apoi îşi scoate batista din geantă şi-şi şterge ochii, şi-şi suflă nasul.

— Mi-aduc aminte perfect cum era când eram gravidă cu tine. îmi aduc aminte câte speranţe inocente aveam, cât eram de bucuroasă.

— Deci nu eşti dezamăgită? Nu eşti supărată?

— Nu, nu sunt.

— Nu crezi că e o nebunie să-1 păstrăm când de-abia dacă ne cunoaştem?

— Cred că aveţi aceleaşi şanse de a rămâne împreună ca oricare alt cuplu. Şi sunteţi amândoi oameni buni şi deştepţi, poate că aveţi chiar mai multe şanse decât alţii.

— Dar sunt aşa de tânără.

Şi nu ştiu de ce, dar îmi vin deodată în minte toate dubiile şi temerile la care de-abia dacă-mi dădusem voie să mă gândesc până acum. Vreau ca mama să mă liniştească în continuare, îmi face tare bine s-o aud spunându-mi asemenea lucruri optimiste. Nu mă mai satur. Vreau să-mi spună că totul o să fie bine.

— Nimeni nu face copii la vârsta mea. Nimeni.

— Nu credeam că-ţi pasă aşa de mult de ce fac ceilalţi.

— Nu-mi pasă. Nu asta voiam să zic. Doar că...

— Ştiu ce vrei să zici, draga mea. Şi da, e un lucru extrem de important şi da, înseamnă că vei pierde multe dintre libertăţile pe care le au cei de vârsta ta. Şi o să fie mai greu decât îţi închipui. Dar, pe de altă parte, vei cunoaşte o lume nouă. Vei câştiga o dimensiune magică, minunată, care-ţi va schimba viaţa. Asta înseamnă să fii mamă.

Apoi îmi atinge obrazul.

— Şi eu, şi tata te vom ajuta. Cât de mult vom putea. Vom fi tare bucuroşi să te ajutăm.

— Sunt aşa de fericită că nu eşti furioasă şi supărată.

— Supărată. Doamne, nu!

Din nou, zâmbeşte larg.

— Sunt incredibil de bucuroasă chiar. Bucuroasă pentru tine şi pentru Mick. Pentru tatăl tău şi pentru mine. Şi emoţionată. Şi fericită. Şi vreau să-i spun eu lui tata. îmi dai voie?

— Sigur.

Nu sunt obişnuită s-o văd aşa — aşa deschisă şi dispusă să-şi arate trăirile — iar uimirea mi se vede probabil pe faţă.

— Ce e, draga mea? mă întreabă. Ce s-a întâmplat? Arăţi ciudat.

— Scuze. Doar că pari schimbată. Fericită. Şi tu, şi tata. E minunat, bineînţeles, doar că... Cred că nu mai sunt obişnuită cu asta.

— Ştiu, draga mea.

Şi apoi mă mângâie pe cap, mă trage spre ea şi îşi lipeşte obrazul de al meu. în timp ce vorbeşte, simt vibraţia liniştitoare a vocii ei, bătaia regulată a inimii.

— Ştiu. N-am fost drepţi, nu-i aşa? Şi ştii ceva? Prietena aia prostuţă a ta chiar ne-a făcut un bine uriaş tuturor. Ne făceam atâtea griji, amândoi, când a sunat şi a zis toate lucrurile alea stupide despre tine. Ne-a fost aşa de frică să nu te pierdem. Şi-apoi, când am văzut că eşti bine...

Inspiră adânc, oftează.

— ... Am simţit că ni se oferă o a doua şansă. Şi ştiu draga mea. *Ştiu* că o iubeai pe Rachel. Ştiu că te simţi vinovată în fiecare zi, că te simţi vinovată că tu trăieşti şi că Rachel e moartă. Şi sper că o să mă ierţi că nu ţi-am spus niciodată că n-ai absolut niciun motiv să te simţi vinovată, că *trebuie* neapărat să-ţi vezi de viaţa ta. Trebuie să se

termine cumva, trebuie să fie un fel de... of, nu ştiu... Cum e cuvântul ăla la modă?

Mă dau înapoi şi mă uit Ia ea.

— Deznodământ?

— Da, aşa. Deznodământ. Trebuie să fie un deznodământ. Pentru tine, cel puţin, draga mea. A fost sora ta, nu fiica ta. Nu e bine ca tu să suferi pentru totdeauna. Nu trebuie ca tot ceea ce s-a întâmplat să-ţi distrugă viaţa.

— Dar...

— Nu, mă întrerupe ea.

Mă ia de bărbie şi se uită la mine cu tandreţe.

— Am fost nedreaptă. Ştiam că suferi, dar eram prea preocupată de propria durere ca să mai am puterea de a mă ocupa de a ta. Ştiam de mult că aş putea să te ajut să te simţi mai bine dacă aş reuşi să spun câteva lucruri simple. Şi n-am făcut-o. Şi mi-e foarte ruşine. Dar o fac acum, draga mea.

îşi drege vocea şi continuă.

— Ce s-a întâmplat cu Rachel n-a fost din vina ta. Noi nu credem că tu eşti vinovată. N-am crezut niciodată. Şi să nu-ţi imaginezi nicio clipă că aş fi vrut să ţi se întâmple ţie, şi nu ei. Vă iubeam pe amândouă la fel de mult. întotdeauna a fost aşa.

Dau din cap, dar nu pot să spun nimic. Mi-e teamă că o să izbucnesc în lacrimi. Că o să plâng în hohote, ca un copil.

— Poate că o să ţi se pară inacceptabil, dar vreau să te rog două lucruri, spune ea.

— Sigur, mamă, orice.

— în primul rând, aş vrea să mă ierţi pentru că am fost atât de egoistă. Pentru că n-am fost o mamă bună în ultimii ani, pentru că te-am lăsat să crezi că eu şi tatăl tău te considerăm vinovată. Nu e în niciun caz aşa. Nu a fost aşa niciodată.

Şi-apoi încep să plâng. Nu mă mai pot abţine. O iau în braţe şi plâng în hohote la pieptul ei. Mă îmbrăţişează, dar continuă să vorbească.

— Şi al doilea lucru: vreau ca tu să-ţi trăieşti viaţa. Să ai o viaţă cât mai frumoasă şi mai fericită. Şi să nu te simţi niciodată, niciodată vinovată pentru că eşti fericită. Să nu cumva să te simţi vinovată. Şi dacă n-o poţi face pentru tine, atunci fă-o pentru noi. Pentru mine şi pentru tatăl tău. Pentru că dacă tu, draga mea, nu eşti fericită, dacă tu nu-ţi trăieşti
viaţa, atunci noi pierdem totul. Ne pierdem şi a doua fată.

*

Nu-i spun lui tata că sunt gravidă. Mama vrea să-i spună între patru ochi — ca el să poată să analizeze totul în singurătate o vreme. Ea crede că o să fie şocat şi supărat la început. „Cum e şi normal pentru un tată", spune ea, „întotdeauna o să fii fetiţa lui inocentă, în fond. Dar o să-şi revină, o să se obişnuiască şi până la urmă o să fie la fel de fericit ca mine."

Mick şi cu mine stingem lumina şi ne băgăm în pat. Mick e deosebit de tandru şi de blând, îmi spune că mă iubeşte de o sută de ori, ne tragem aproape unul de celălalt, îmi pun capul pe pieptul lui.

— Ştiu că te-ai săturat probabil să vorbeşti despre Alice, zice. Dar eşti bine? Nu te sperie?

— Nu, zic. Sunt fericită.

Şi, deşi probabil că Alice crezuse că o să se întâmple cu totul altceva — sigur încercase să-mi facă rău — eu sunt foarte mulţumită de felul în care a decurs întâlnirea cu ai mei. Mama nu a mai fost aşa deschisă de ani de zile şi a fost neaşteptat de plăcut s-o văd aşa caldă şi exuberantă. Sigur, îmi pare rău că şi-au făcut griji zile în şir, dar nu pot să nu mă simt în acelaşi timp recunoscătoare şi liniştită, după ce mi-au arătat atâta afecţiune.

— Adică, e clar că e sonată, spun mai departe, şi mă bucur că nu mai suntem prietene. Dar nu-şi face rău decât ei însăşi, de fapt. Se face de râs. îmi pare rău pentru ea, într-un fel.

— Mda.

Mick cască.

— Şi mie. E un om trist şi bolnav. Disperat.

— Dap. Şi oricum, nici nu mai ştie unde stau. O să-mi schimb şi numărul de telefon. N-o să mă mai poată suna. Ce-ar putea să-mi facă?

— Nimic, zice el.

Şi se întinde, stinge lampa şi mă sărută pe buze pe întuneric.

— Eşti în cea mai mare siguranţă. Nu-ţi poate face niciun rău.

Zilele următoare, când Mick e la repetiţii, petrec câteva ore pe seară pregătindu-mă de mutare. Mă duc acasă la Vivien şi-mi strâng lucrurile. Nu mai sunt aşa de obosită ca înainte şi-mi place să-mi aranjez lucrurile, să visez la noua

mea viaţă cu Mick. Părinţii mei chiar l-au plăcut şi mama a fost uimitor de fericită când a auzit de copil, risipindu-mi astfel aproape toate îndoielile. Facem ceea ce trebuie. Ne iubim. O să fie minunat.

îi scriu un mail lui Vivien, spunându-i că mă mut. îi promit că îi voi lua în continuare scrisorile şi că voi mai trece pe la ea pe-acasă până se întoarce. închei, scuzându-mă că am anunţat-o din scurt. îmi răspunde: „Nu te scuza! ŞTIAM că ai tu un motiv pentru care arăţi aşa de bine şi cred că e absolut minunat că ai întâlnit pe cineva care te face să te simţi în felul ăsta. De-abia aştept să mă întorc şi să te văd (şi să-1 cunosc pe Mick al tău!!!).

Ai grijă de tine. Cu multă
dragoste, Mătuşica Viv xxx"

Răspunsul lui Vivien nu mă putea face mai fericită. Faptul că şi ea se bucură pentru mine e, cred, încă o

confirmare a faptului că eu şi Mick facem ceea ce trebuie. Nu rănim pe nimeni, nu-i facem nimănui niciun rău şi, cu toate că suntem tineri, cu toate că s-a întâmplat foarte repede, lucrurile se vor aşeza de la sine.

După trei seri de muncă, reuşesc să termin cu împachetatul şi să şterg orice urmă a faptului că am locuit vreodată la Vivien. Vreau să las totul în deplină curăţenie, vreau ca totul să strălucească, pentru a-i mulţumi lui Vivien că m-a primit la ea. Termin la zece şi jumătate, vineri seara şi mă întreb dacă mai am timp să prind finalul concertului lui Mick. Am stabilit că mă sună când termină, să vină la Vivien şi să mă ajute, în caz că mai am ceva de făcut. Dar nu m-a sunat şi presupun că e multă lume la concert şi că încă mai cântă. Mă hotărăsc să mă duc să-1 iau, să-i fac o surpriză.

Afară plouă şi e întuneric, şi asfaltul e ud, aşa că merg încet cu maşina şi ajung abia la unsprezece.

în local e linişte, nu e aproape nimeni, iar instrumentele sunt strânse.

Mick nu la bar, şi-atunci mă duc în spatele scenei. îi aud vocea şi mă îndrept spre o intrare luminată. Când văd cine e acolo, mă opresc şi fac un pas înapoi. E Alice.

Se sprijină de masă, cu picioarele ei lungi, încrucişate.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spune rar şi împleticit din cauza băuturii. Ce rău e în asta? Cui i-ar face rău? Cine ar putea să afle?

Mick stă cu spatele la ea. Strânge nişte cabluri electrice. Scutură din cap.

— Eşti dementă. Nici nu vreau să stau de vorbă cu tine. Pleacă de-aici.

— Ei, haide!

Râde şi îşi dă părul pe spate, provocator. Dar e un gest în van, pentru că Mick nici nu se uită la ea.

— Sex gratuit. Asta îţi ofer. O partidă minunată, fără nicio obligaţie. De ce să refuzi? Ce fel de bărbat eşti?

Mick râde.

— Cred că întrebarea corectă e ce fel de om eşti tu? Ce fel de prieten?

Şi apoi se întoarce să se uite la ea şi mă vede. Se opreşte.

— Katherine!

Alice se întoarce spre mine. Pare panicată o clipă, dar îşi revine imediat, zâmbeşte şi-şi întinde braţele către mine.

— Katherine!

Rămân în uşă. Mă uit fix la Alice.

— Ce cauţi aici?

— A, am văzut un anunţ în ziar. Şi am zis să fiu de ajutor, să vin la concert la amicul meu.

întinde braţul spre Mick şi zâmbeşte.

— Speram să fii şi tu pe-aici, Katherine. Speram să mai povestim ce-am mai făcut. Dau foarte greu de tine în ultima vreme.

Pentru câteva secunde, îmi trece prin cap să mă cert cu ea, s-o întreb de ce le-a spus părinţilor mei că mă droghez, de ce a încercat să-mi seducă prietenul, de ce e aşa de pornită să-mi facă rău, dar mă hotărăsc rapid să nu fac asta. N-are niciun rost. Nu vreau să-i ascult explicaţiile — n-are nicio scuză raţională sau acceptabilă pentru ce-a făcut — şi nu vreau să-i mai ascult tânguielile nesincere. Gândul la o asemenea conversaţie e dezgustător — de fapt, prezenţa ei în sine e dezgustătoare. Aş vrea doar să plec de-aici.

— Eşti gata?

— Dap.

Mick se opreşte din strânsul cablurilor şi le aruncă într-un maldăr dezordonat. Ştiu că e un lucru neobişnuit, l-am văzut şi alteori strângând şi e întotdeauna foarte meticulos şi ordonat, dar

acum e clar că-şi doreşte şi el la fel de tare ca mine să plece de lângă Alice.

— Super, zice Alice, bătând din palme. Unde mergem?

— Nu ştiu unde mergi tu, zice Mick pe un ton glacial.

Mă ia pe după umeri.

— Noi mergem acasă.

— Vin şi eu atunci. De fapt, ar putea să fie chiar distractiv. Noi trei.

Ne urmează îndeaproape când ieşim din bar şi când ne îndreptăm spre locul unde am parcat maşina.

— în trei e mai frumos decât în doi. Nu crezi, Katherine? A?

Când ajungem la maşină, Mick îmi deschide portiera, dar, înainte să intru, mă întorc spre Alice.

— Pleacă! Du-te acasă şi odihneşte-te! Şi de-acum încolo, lasă-mă în pace! Nu te mai

amesteca în viaţa mea! Eşti bolnavă. Mi-e milă de tine. Chiar ai nevoie de ajutor.

Dă din cap, rânjeşte dispreţuitor, încreţindu-şi buza de sus într-o expresie de dezgust.

— *Eu* sunt bolnavă? Eu? Ciudat. Credeam că tu ai probleme, Katie. Credeam că tu eşti cea care şi-a lăsat sora...

— Katherine!

Mick mă strigă pe un ton sever. E deja la volan şi a pornit maşina.

— Intră! Intră şi închide uşa!

Aşa şi fac. Mick încuie uşile, aprinde farurile, se uită în retrovizoare ca să vadă când poate ieşi. Alice mă priveşte fix prin parbriz şi mi-e imposibil să-mi iau ochii din ochii ei, să mă uit în altă parte. Şi exact când Mick dă să iasă din parcare, Alice zâmbeşte — un zâmbet rece şi gol îi lăţeşte buzele — şi face un pas înainte, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din iad.

Ţip:

— Mick! Stai! Opreşte-te!

Dar e prea târziu şi se aude zgomotul înfundat, înfiorător, dezgustător, al corpului lui Alice, care cade.

— Futu-i! Doamne! Futu-i!

Mick pune frână şi iese într-o secundă din maşină.

Nu pot să mă mişc, nu îndrăznesc să mă uit. Inima îmi bubuie, îmi bubuie şi mă uit în gol prin parbriz la maşinile care trec. „S-a terminat, mă gândesc, a obţinut ce-a vrut. A distrus totul. S-a terminat. S-a terminat."

— Alice! îl aud pe Mick strigând, aud panica din vocea lui. Eşti bine? Eşti rănită? Alice!

Şi în urechi îmi răsună râsul ei piţigăiat şi isteric.

Se întâmplă în timp ce despachetez lucrurile în noua noastră bucătărie. Mă ridic şi simt un firicel de umezeală între picioare. La început nu ştiu ce e şi mă întreb dacă nu cumva am făcut pe mine. Fug în baie şi-mi dau pantalonii jos. Sânge.

Mă şterg cu hârtie igienică şi mă duc direct la Mick. El despachetează cărţile şi le aşază pe rafturile improvizate, fredonând şi mişcându-şi capul în ritmul melodiei. îmi zâmbeşte.

— Sângerez.

— Ce?

Sare ca ars.

— Rahat! E rău? E rău, nu?

— Nu ştiu.

— Hai la spital!

îmi pun un prosop vechi în jurul taliei, Mick ia cheile şi coborâm cu grijă la maşină.

La Urgenţe e multă lume şi o asistentă ne spune că avem ceva de aşteptat înainte să intrăm.

— Dar ar putea să piardă copilul, zice Mick. Trebuie să intre acum.

— Ne pare rău. Avem un sistem de triere. Mi-e teamă că în acest stadiu al sarcinii, dacă se întâmplă să pierdeţi copilul, oricum nu putem

face mare lucru. Tot ce putem face e să vă monitorizăm.

îmi zâmbeşte blând.

— Dar e posibil să nu pierdeţi copilul. Multe femei sângerează în timpul sarcinii şi nasc copii sănătoşi. Luaţi loc şi încercaţi să vă liniştiţi.

Mick şi cu mine ne îndreptăm spre scaune. Nu există două libere unul lângă altul, dar o femeie singură vede că suntem împreună şi se mută în altă parte, lăsându-ne să ne aşezăm unul lângă celălalt. Mick îi mulţumeşte şi, deşi ea mă priveşte şi-mi zâmbeşte cu milă, mă uit în altă parte. Nu vreau milă şi bunăvoinţă din partea străinilor. Dacă trebuie să sufăr, prefer să sufăr în intimitate. Camera e mică, plină de oameni şi toată lumea a auzit probabil ce-am vorbit cu asistenta. Mă simt expusă şi luată la ochi, cu prosopul înfăşurat în jurul taliei.

Mă aşez şi-nchid ochii, îmi pun capul pe umărul lui Mick.

După patruzeci de minute, o asistentă îmi strigă numele. îl roagă pe Mick să aştepte acolo, dar eu izbucnesc în lacrimi şi mă agăţ de braţul lui, aşa că îi dă voie să vină cu mine. Ne conduce la pat şi mă roagă să mă aşez.

— Cât de mult sânge a fost?

— Nu sunt sigură. Părea destul de mult.

— Cam cât să îmbibe un tampon? Mai mult?

— Poate. Da. Doar atât.

Scrie ceva pe o foaie de hârtie.

— Mai sângeraţi? Acum?

— Nu cred. Nu sunt sigură. Nu simt nimic.

— Bine. Dacă nu simţiţi nimic, probabil că nu.

Scrie în continuare, după care îmi ia temperatura şi tensiunea.

— E în regulă. Vine şi doctorul imediat. întindeţi-vă! Relaxaţi-vă!

îmi pune o pătură pe picioare şi trage draperiile, apoi pleacă.

Mick stă pe scaun lângă pat şi mă ia de mână.

— N-ar fi trebuit să te las să despachetezi, nu-i aşa? întreabă el.

Pare pierdut.

— Nu. Nu e din cauza asta. N-am ridicat nimic greu. Femeile gravide nu sunt invalide.

îl strâng de mână.

— Oricum. Să nu ne aşteptăm la ce e mai rău. Deocamdată.

— îmi pare rău. Nu. Sigur că nu. Doar că eu chiar vreau să fie bine. N-aş vrea...

— Nici eu.

îmi muşc buza, încerc să nu plâng. Apoi o femeie subţire şi înaltă dă draperia la o parte şi intră. Are părul creţ şi roşcat, îmi aminteşte puţin de Phillipa, iar lucrul ăsta mă face să mă simt imediat mult mai bine. împinge un aparat lângă pat. Vede că mă uit fix la el.

— Ultrasunete.

Se apropie de mine şi mă bate uşor pe picior.

— Sunt doctoriţa King. Hai să ne uităm puţin la copilaş, da?

în timp ce mişcă sonda pe burta mea, sunt îngrozită. Mă uit la ecran, la bulele gri, înceţoşate şi la umbrele pe care nu le înţeleg.

— A-ha!

Doctoriţa King se opreşte. îmi arată ceva pe ecran. Zâmbeşte.

— îi bate inima. Vezi? Tare şi puternic. Şi e perfect dezvoltat pentru acest stadiu al sarcinii.

Văd inima copilului meu pulsând şi mă trezesc scoţând un sunet ciudat, strangulat, parte râset, parte suspin.

Mick mă strânge de mână.

— Uau!

Doctoriţa ne spune că totul e în regulă — că probabil a fost una dintre acele sângerări inexplicabile, care se întâmplă o singură dată.

— Unul dintre lucrurile acelea ciudate, zice ea. îi spune lui Mick să mă ducă acasă şi să aibă grijă de

mine câteva zile, şi să mă aducă imediat înapoi dacă se întâmplă ceva.

— încercaţi să nu vă îngrijoraţi, nu cred că se va mai întâmpla, zice ea. Dar aveţi grijă câteva zile, încheie zâmbind, ca să fim siguri.

Petrec următoarele trei zile în pat. Mick se duce la bibliotecă şi-mi ia alte cărţi despre sarcină, pe care le citesc din scoarţă-n scoarţă. Din fericire, vremea e perfectă pentru aşa ceva — e frig şi plouă în rafale — şi mă simt bine, ocrotită şi mulţumită să stau întinsă sub păturile din patul nostru. Mick repetă la tobele digitale, iar volumul e atât de redus, încât de-abia dacă-1 aud. în fiecare zi îmi aduce micul dejun şi prânzul şi cina în pat. Când mă satur
de citit, aduce televizorul în cameră şi ne uităm la telenovele, distrându-ne pe seama intrigilor absurde şi a jocului rigid al actorilor. Nu mai sângerez.

în dimineaţa a patra, mă trezesc şi-mi dau seama că mă simt fantastic, sunt mai plină de energie decât am fost vreodată în ultimele patru săptămâni. îl las pe Mick să doarmă în pat, mă ridic şi-mi fac o cană cu ceai. Jos e o grădiniţă pe care o folosesc locatarii din cele patru apartamente din blocul nostru. îmi iau ceaiul afară şi stau pe scările care duc în grădină.

Deşi e devreme, e destul de cald şi cerul e enorm şi adânc, de un albastru-închis magnific — un cer cum nu se vede, cred, decât în Australia, şi care nu seamănă cu cel pe care-1 vezi în Grecia, Indonezia sau Europa, sau în nicio altă ţară pe care am vizitat-o înainte ca Rachel să fie ucisă — şi deodată simt că mă cuprinde o stare de fericire deplină şi un sentiment de uriaşă recunoştinţă pentru că sunt în viaţă, încât zâmbesc. Un zâmbet uriaş, spontan, pe care nu-1 poate vedea nimeni. Scările de lemn sunt calde sub tălpile mele, ceaiul

e dulce şi delicios, soarele îmi mângâie blând pielea, sărutându-mă ca să mă trezesc.

Mi-am interzis prea multă vreme să simt fericirea asta, plăcerea asta simplă, senzorială, de a trăi. M-am gândit că nu e drept faţă de Rachel — ar fi fost un răsfăţ egoist, un fel de trădare — pentru că ea nu se va mai bucura niciodată de asemenea momente. Dar mă gândesc la ce a spus mama, la cât e de important să-mi trăiesc viaţa, să-mi dau voie să mă bucur de ea şi, dintr-odată, am certitudinea copleşitoare că şi Rachel ar vrea ca eu să fiu fericită. Nu mi-ar reproşa niciodată faptul că duc o viaţă plină şi fericită. Şi sunt deodată foarte conştientă de faptul că pot să-mi aleg starea de spirit şi că a alege nefericirea înseamnă a-i lăsa pe cei care ucis-o pe Rachel să-mi distrugă şi mie viaţa aproape aşa cum au distrus-o pe a ei.

„Sunt fericită, Rachel", spun cu voce tare, ca pe un fel de rugăciune. „Sunt chiar fericită."

Dar soarele nu rămâne prea mult timp pe cer şi, pe la mijlocul dimineţii, norii de furtună s-au adunat din nou şi orizontul e întunecat. Petrecem din nou ziua în casă — eu citesc şi Mick repetă — şi când vine seara nu-mi mai găsesc locul şi mă apucă plictiseala şi o dorinţă copleşitoare de a ieşi din casă.

— Hai să mâncăm undeva, zic. La restaurantul thailandez de alături.

— Crezi că e bine? Crezi că avem voie? mă întreabă Mick.

— O să fie bine.

îmi trag repede hainele de pe mine şi mă îndrept spre duş.

— Doctorul a zis să mă odihnesc câteva zile. N-a zis să stau în pat următoarele şase luni. Nu ne-am *mişcat* deloc, înnebunesc dacă nu ieşim repede din casă.

— Mergem cu maşina atunci.

— Glumeşti. N-o s-o putem parca.

— Aşa e, oftează el. Dar eşti sigură că o să fie bine? Aş putea să mă duc eu să iau ceva la pachet.

— O să fiu bine. Mergem încet, spun, râzând. Ca bătrâneii.

Restaurantul nu e departe şi mergem pe lângă plajă. Nu plouă, dar pe cer sunt nori întunecaţi de furtună şi plaja e sălbatică, valurile sunt mari şi înspumate. E o privelişte spectaculoasă şi ne bucurăm de ea, mergând la braţ, plimbându-ne iară grabă. Neipare bine că am ieşit din casă la aer curat şi priveliştea ne încântă pe amândoi.

Nu ne grăbim nici la masă. Mick vorbeşte despre formaţia lui, despre muzica pe care vrea s-o compună. Ne imaginăm cum ar fi să facă turul lumii — bani, celebritate, mii de fani care aclamă. Râd şi-i spun că o să mă bat cu fanele pentru el.

— O să fiu nevasta afurisită, geloasă şi grasă care te aşteaptă acasă. Cu şase copii.

— Da, mă tachinează el. Te văd în rolul ăsta.

Ne gândim să luăm un taxi la întoarcere, pentru că se pare că va începe ploaia, dar ne hotărâm totuşi să mergem pe jos. E bine afară şi avem puţin de mers. Câţiva stropi nu pot să ne facă niciun rău

.Auzi paşi în spatele tău — zgomotul ascuţit al tocurilor pe asfalt: clic, clic, clic — dar nu te gândeşti prea mult la asta. Când zgomotul se înteţeşte şi se apropie, tu şi cu el vă daţi la o parte, facându-i loc femeii să treacă pe lângă voi. Dar ea se opreşte, îşi pune mâinile în şolduri şi se uită la voi. Se face întuneric afară, aşa că îţi ia ceva timp să-ţi dai seama cine e. Alice.

îşi lasă capul pe-o parte, zâmbind.

— Katherine, zice.

Şi-ţi dai seama din felul în care vorbeşte, rar, cu grijă, că e beată. Se apleacă în faţă.

—- Ştiam că o să vă găsesc aici. Ştiam că, dacă aştept destul, dau eu până la urmă de tine şi de băiatul tău, Micky.

Mick te trage după el, ţinându-te strâns de mână. Continuaţi să mergeţi.

— E o noapte aşa de frumoasă şi de sălbatică, e păcat să nu umbli brambura, nu?

Vă urmează îndeaproape, vorbind pe un ton fals prietenos

— .Mă bucur aşa de mult că ne-am întâlnit. Cu amândoi, de fapt. Avem aşa de multe lucruri să ne spunem.

Iuţeşti pasul, nu te întorci spre ea. Nu răspunzi.

— Haideţi, măi copii. Nu vreţi să vorbiţi cu mine?

El te strânge de mână. Nu te opreşti.

— Bine, atunci. Deci nu vreţi să stăm de vorbă. înţeleg. Dar eu vreau. De fapt, *trebuie* să vorbesc. Sunt multe lucruri nespuse, Katherine, multe lucruri pe care nu le ştii despre seara aia.

Râde diabolic.

— Şi ştiu că ştii despre ce noapte vorbesc. Despre noaptea *aceea.*

Te opreşti.

Râde în spatele tău.

— A, deci ţi-am captat atenţia, nu? Hm? Nu poţi să fugi pentru totdeauna, Katie. Trebuie să înfrunţi adevărul.

Te întorci către ea.

— Despre ce vorbeşti? Ce tot spui acolo?

Duce mâna la gură, te măsoară din cap până-n picioare.

— Cum e să ai o viaţă perfectă, Katherine? O familie perfectă? Ce frumos o fi să fii răsfăţată, să n-ai habar de suferinţa altora?

— O familie perfectă? Să n-ai habar de suferinţa altora? întrebi fără să-ţi crezi urechilor. Glumeşti, Alice? Sora mea mai mică a fost ucisă. Familia mea numai fericită nu e, iar perfectă, nici atât.

— Dar părinţii tăi te iubesc, nu?

Rânjeşte.

— Ştiu că te iubesc. I-am văzut. Te adoră ca pe ochii din cap. De-aia eşti aşa cu nasul pe sus. De-aia nu-ţi pasă.

— De ce nu-mi pasă? Alice, eşti sonată. Vorbeşti în dodii.

— Nu-ţi pasă de oameni ca noi. De oameni ca mine şi ca fratele meu.

Dai din cap nedumerită.

— Despre ce Dumnezeu...

— Totul e uşor pentru oamenii ca tine, Katherine. Părinţii tăi te iubesc. *Toată lumea* te iubeşte. N-a trebuit să demonstrezi niciodată nimic nimănui. Şi dacă sora ta e ucisă, bineînţeles că toată lumea îţi ia apărarea, toată lumea zice că eşti nevinovată, că nu din cauza ta s-a întâmplat.

— Dar chiar nu s-a întâmplat din cauza mea.

Şi, cu toate că simţi că îţi fierbe sângele în vine, cu toate că furia te face să vrei să urli, să explodezi, vocea ţi-e calmă, aproape normală.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Eşti într-o eroare totală. Oamenii s-au purtat oribil după ce Rachel a fost ucisă. A fost oribil. Ţi-am *spus* asta.

— Oribil? Ce cuvinţel patetic. Nu cred că a fost atât de *oribil* cum spui. N-ai fost aruncată în închisoare, nu? N-ai fost acuzată de crimă, nu?

Mick te trage de mână şi-ţi spune s-o laşi baltă, să pleci, dar eşti prea furioasă, prea implicată ca

să poţi pleca acum. îi dai mâna la o parte şi rămâi unde eşti.

— Sigur că n-am fost! zici, iar acum vocea ta e plină de furie. N-am făcut nimic!

— Ba da, ai făcut, de ce nu recunoşti?

Şi-acum zâmbeşte şi vorbeşte pe un ton fals intimidat.

— Eu cred că doar pari inocentă. Pari aşa în ochii cui nu te cunoaşte. Dar noi două ştim mai multe, nu-i aşa?

— Nu, Alice, nu.

Şi înţelegi în adâncul sufletului că discuţia asta nu duce nicăieri, dar te simţi obligată să te aperi, să lupţi împotriva nedreptăţii cuvintelor ei.

— Greşeşti. E dezgustător ce spui. Şi nedrept. Fals. M-am speriat. Am văzut o lumină şi am alergat să chem pe cineva în ajutor. Eram terorizată. N-am avut de ales.

— Ba *ai avut,* Katherine. Ai avut de multe ori de ales în seara aia. Şi ai ales greşit de fiecare dată. *De. Fiecare. Dată.*

— Nu.

Scuturi din cap, încerci să nu izbucneşti în lacrimi.

— Nu, te înşeli.

Se apleacă spre tine. Şopteşte:

— Nu trebuia neapărat să fugi, Katherine.

— Ba da, zici, n-aveam încotro.

— Nu.

îşi îndreaptă spatele, îşi încrucişează braţele şi vorbeşte pe un ton autoritar.

— Când ai fugit, *ei* n-au mai avut de ales. /-ai obligat să facă ceva ce n-ar fi vrut.

— De ce spui asta?

Şi acum ţipi, furioasă. O iei de braţ şi o ţii strâns.

— De ce? De ce spui că eu am avut de unde să aleg? Ne-au luat cu forţa. Ei erau singurii care

aveau de ales. Nu eu. Nu sora mea. Noi am fost victimele. De ce aperi astfel de animale?

— Animale?

Clatină din cap.

— Vezi cum vorbeşti despre ei, Katherine? Nu e prea drăguţ din partea ta, nu? Nu e prea corect.

— Chiar *sunt* animale. Aproape că scuipi cuvintele.

— Mi-au omorât surioara. Sper să putrezească în iad.

— Fratele meu nu e animal.

Şi faţa ei se contorsionează într-o expresie atât de amară încât, pentru o clipă, e urâtă.

— El nu e un animal.

— Fratele tău? Clatini din cap.

— Ce tot spui acolo?

Din nou figura ei se transformă, apoi începe brusc să plângă şi să spună cu o voce piţigăiată şi tremurată:

— Nimeni nu 1-a iubit. Nimeni. Nici măcar mama noastră adevărată. Nici vacile care ne-au despărţit. Nimeni. Crezi că pe el nu 1-a durut? Crezi că nu te îmbolnăveşti la cap dacă mama ta nu te vrea? Nu crezi că ar fi putut să fie iertat pentru că a greşit, pentru că a fost dezorientat?

— Alice!

O ţii în continuare de braţ. Vrei să o faci să se uite la tine, să se calmeze, să nu mai spună asemenea prostii. Comportamentul ei e înspăimântător, iraţional, anormal. Te întrebi dacă n-ar trebui să chemi un medic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. N-are niciun sens.

Se dă înapoi şi se uită la tine. Ochii ei sunt plini de ură.

— Ai făcut un criminal din frăţiorul meu, spune ea. L-ai aruncat în puşcărie.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu!

— L-ai aruncat în puşcărie, spune ea din nou, pronunţând cuvintele rar şi răspicat.

Apoi zâmbeşte — are o expresie rece şi veninoasă care-ţi îngheaţă inima.

— Cum să-ţi spun ca să fie mai clar? Sean. Frăţiorul meu. L-ai aruncat în puşcărie.

— Nu-1 cunosc pe frăţiorul tău. Cum aş fi putut...

— Sean, mă întrerupe. Sean Enright.

— Doar nu e... nu e...

— Ba da, e.

Şi deodată înţelegi. înţelegi totul. De ce s-a împrietenit cu tine. De ce te urăşte. Despre asta a fost vorba. Despre fratele ei. Despre sora ta. Despre asta.

Sean Enright. Băiatul de pe bancheta din spate. Băiatul obez cu chip frumos. Fusese aşa de agitat... părea atât de speriat...

Dar totuşi. A ucis-o pe sora ta. Intenţionat şi fără milă. A ales.

Rămâi acolo, înţepenită şi mută ca un stâlp şi te uiţi la ea. Ai două porniri simultane, care se bat cap în cap: să o loveşti şi să-ţi ceri iertare. Te priveşte şi

ea, zâmbind triumfător, victorioasă şi eşti cât pe ce să o pălmuieşti, dar el te trage de-acolo, obligându-te să te mişti.

— Katherine. Haide! Să mergem.

Te ia de umeri şi te obligă să te întorci, să te îndrepţi spre casă. A început să plouă şi ploaia îţi udă faţa, părul. Până acasă o să te ude până la piele.

Ea se ţine aproape.

— Bună idee, Mick. Ne-am udat toţi, nu? Ar trebui să mergem cu toţii la tine. Să mai stăm puţin de vorbă.

El se opreşte. îi simţi furia în felul în care te strânge de umeri, o auzi în vocea lui.

— Pleacă, Alice! Pleacă dracului de aici! Lasă-ne în pace sau chem poliţia! Vorbesc serios, pleacă. Acum.

— Poliţia? Şi ce pot ei să facă? Pe frăţiorul meu nu l-au ajutat deloc.

Lasă capul într-o parte şi se bosumflă.

— A, dar pentru d-alde voi pot să facă ceva, nu-i aşa? Pentru nesimţiţii privilegiaţi de clasă mijlocie ca voi doi. Vouă vă iau întotdeauna apărarea, nu-i aşa?

Şi continuă să flecărească despre poliţie în timp ce voi vă întoarceţi şi vă continuaţi drumul, până când, la un moment dat, schimbă registrul.

— Vaaai, dar hai să nu ne certăm! Hei! De ce să nu ne dezbrăcăm noi şi să înotăm puţin? Să ne cunoaştem mai... bine.

Şi-apoi o vezi alergând în faţa ta, pe panta alunecoasă, până la plajă. Se apleacă, îşi scoate pantofii şi îi aruncă pe nisip. îşi lasă haina să cadă, apoi cu o mişcare abilă îşi ridică rochia şi o scoate pe cap.

— Hai, Katherine! strigă ea, cu părul acoperindu-i sălbatic faţa. Vrei să rămâi o mămăligă toată viaţa? E şansa ta să arăţi că ai curaj. Haide!

Aleargă direct în apă. Aleargă prin valurile năprasnice până ce apa îi ajunge la coapse şi apoi se scufundă, dispare.

El se uită la tine. Chipul lui e plin de teamă.

— Futu-i, zice el.

Şi-apoi coboară panta, alergând pe plajă. îl urmezi.

Staţi amândoi pe plajă şi o strigaţi.

— Alice! Alice!

— Alice! Unde eşti? Alice!

El a intrat în apă, îmbrăcat şi încălţat, şi o strigă cât poate de tare, cu mâinile făcute pâlnie.

— Nenorocita o să se înece. Alice!

Şi-apoi o auzi.

— Ajutor!

E un strigăt slab, care vine de foarte departe. Vântul bate cu putere aici, lângă apă, e frig, plouă, iar valurile se izbesc neînduplecate de mal.

Auzi din nou.

— Ajutor!

Şi el aleargă de-a lungul plajei.

— Pe-aici. Alice! Alice! Cred că o văd, spune el.

Şi-apoi te priveşte, vine în fugă la tine, te sărută pe obraz.

— Nu, spui. Nu.

Atât. Dar e prea târziu. El aleargă în apă, îmbrăcat şi încălţat şi, înainte să apuci să-i spui să-şi scoată blugii, a dispărut.

Şi tu rămâi acolo. îl strigi pe nume. îl strigi din nou. Plângi în hohote. Alergi de-a lungul plajei. Nu auzi nimic, nu vezi nimic — nimic în afară de apa neagră, neagră.

Dar de data asta n-o să fii o laşă. N-o să fugi. De data asta o să ai curaj.

Intri în apă, mergi încet, strigând iar şi iar, pentru că nu ştii unde ar putea fi, nici cum să-1 găseşti. Mergi până ce apa îţi cuprinde coapsele, curentul e aşa de puternic, că simţi cum te

trage, cum vrea să te doboare. Eşti cât pe ce să te scufunzi, să te dai bătută, să te laşi dusă, când îi auzi ţipând. Bărbaţi şi femei. Strigăte.

Şi apoi cineva te apucă şi tu cazi sub apă. Cineva trage dureros de tine, te trage de păr. Te târăşte şi apa îţi vine în faţă, îţi intră în gură, în ochi. O ultimă smucitură puternică şi eşti afară, pe nisip, pe spate.

îi pui mâna pe obraz, dar ţi-o retragi imediat. Pielea unui om mort parcă nu mai e piele. Nu mai pare deloc ceva omenesc. E prea rece şi rigidă, şi lipsită de viaţă. S-a dus — acest lucru înţepenit, nemişcat, cenuşiu de pe pat e doar un recipient gol, o carcasă — şi nu vrei deloc să săruţi acele buze violete sau să-i atingi obrazul îngheţat. Nu mai e nimic pentru tine în camera asta pustie de spital, în afara neantului rece şi gol care nu poate da răspunsuri, nu te poate linişti şi nu îi poate mângâia pe cei vii

.Mama şi tata şi părinţii lui Mick strâng împreună lucrurile din apartament. Eu stau la mama şi la tata acasă, în pat, îngropată sub pături. N-aş fi putut să-i ajut să pună în cutii viaţa noastră, planurile noastre de viitor, visurile noastre şi sunt recunoscătoare că nimeni nu mi-a cerut să fac asta. Ei se mişcă aşa de rapid, încât totul e gata în mai puţin de o zi. Când se întorc acasă, mama vine în camera mea şi se aşază pe pat.

— Am luat tobele lui Mick. Şi discurile. Părinţii lui s-au gândit că poate vrei să le păstrezi.

Mi se pare insuportabilă ideea tobelor tăcute ale lui Mick, ideea muzicii lui necompuse, dar dau din cap mulţumindu-i şi mă întorc, acoperindu-mi buzele cu mâna.

Mama mă mângâie liniştitor pe picior în timp ce vorbeşte.

— Şi le-am spus şi despre copil, bineînţeles.

— Aha, spun, încercând să fiu politicoasă şi să-i arăt că sunt interesată, dar aş vrea doar să plece şi să mă lase în pace.

Să mă lase să plâng în linişte. Mi se pare ciudat că doar acum câteva zile îmi păsa aşa de mult de părerea
celorlalţi despre faptul că o să am un copil. Acum mi se pare complet neimportant. Copilul în sine e o imposibilitate.

— Au fost destul de şocaţi la început, normal. Dar cred că până la urmă s-au bucurat. E copilul lui Mick, şi asta nu poate să nu însemne ceva pentru ei. îi consolează puţin, spune ea.

îi întâlnesc pentru prima dată la înmormântarea lui Mick. Tatăl lui Mick seamănă cu Phillipa, iar mama lui seamănă izbitor cu Mick. Mă trage lângă ea şi mă îmbrăţişează strâns. Şi mă agăţ de ea şi inspir adânc şi, în cele din urmă, cineva trebuie să mă ia cu forţa de lângă ea.

îmi petrec următoarele şase luni trăind ca un robot. Fac tot ce trebuie — mănânc bine şi fac mişcare plimbându-mă prin împrejurimi — dar mă simt total desprinsă de lumea exterioară, total dezinteresată de copil. Părinţii lui Mick şi Phillipa mă vizitează de câteva ori, şi doar atunci când sunt cu ei, când simt că Mick e cumva mai aproape, încep să mă mai trezesc puţin la viaţă. în rest, sunt un fel de strigoi. Un mort viu.

Intru în travaliu cu o zi mai devreme şi la început durerea mă bucură — e doar durere fizică, mult mai uşor de suportat decât cea sufletească — şi am un sentiment pervers de satisfacţie, pe măsură ce se înteţeşte.

Dar durerea continuă timp de două zile şi două nopţi şi până la urmă devine aşa de insuportabilă şi de copleşitoare, încât mă rog la toţi zeii să o oprească şi ţip şi strig la moaşe să mă ajute, dar ele doar dau din cap şi zâmbesc şi-mi spun să stau

pe vine şi-n cele din urmă împing, împing, împing
de parcă aş împinge tot universul
şi, în cele din urmă, ea apare. Sarah. Copilul
lui Mick. Fetiţa mea.

Şi poate că încetarea salvatoare a durerii sau vreo furtună hormonală mă fac să simt o dragoste şi o recunoştinţă adânci şi copleşitoare. Pentru fetiţa mea, pentru mama şi Phillipa care m-au ajutat s-o aduc pe lume, pentru moaşe, pentru toată lumea. *Simt* ceva — pentru prima oară după moartea lui Mick. Şi-mi iau fetiţa în braţe, încă lipicioasă şi udă şi o ţin la piept, şi şoptesc o rugăciune pentru Mick, şi-i promit solemn că o voi iubi mereu

.Robbie zâmbeşte. La început e doar o încercare de zâmbet, pare aproape speriat, dar când îi zâmbesc la rândul meu şi dau din cap, se luminează la faţă şi râde. Şi-n clipa

următoare e în dreptul meu, îmi ia mâinile într-ale lui.

— Doamne, Katherine! Tu eşti. Nu-mi vine să cred. Chiar tu eşti.

De aproape văd că a mai îmbătrânit — e şi normal, au trecut cinci ani — şi că-i stă bine aşa. Chipul îi e mai masculin, mai colţuros, cumva mai aspru.

— Mami, mami, cine e nenea ăsta?

Sarah îmi ia piciorul în braţe şi se uită curioasă la Robbie. El se lasă pe vine ca să ajungă la acelaşi nivel cu ea.

— Salut. Eu sunt Robbie. Sunt un prieten vechi de-al lui mami.

— Serios?

Sarah îşi lasă capul pe un umăr şi se uită cu milă la Robbie.

— Vechi? Dar nu pari vechi. Nu arăţi ca bunul şi bunica.

Robbie râde şi Sarah, neputând rezista chemării zăpezii, îi face cu mâna lui Robbie, cerându-şi scuze din priviri, îşi ia săniuţa şi începe să o tragă după ea pe deal.

Robbie şi cu mine stăm unul lângă celălalt şi o privim.

— E frumoasă, spune el. E superbă.

— Da. Seamănă cu tatăl ei.

— Şi cu tine.

Sunt o mie de lucruri pe care aş vrea să i le spun — o discuţie care ar putea dura ore în şir — dar în momentul ăsta nu-mi vine nimic în minte, nu pot să scot niciun cuvânt. Şi stăm aşa, muţi, până când el îmi atinge braţul.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Nu pot să plec aşa.

Se întoarce şi-mi arată mulţimea din spatele nostru.

— Mă aşteaptă.

— Sigur, zic eu, fără să-1 privesc în ochi. Bineînţeles.

— Mă bucur tare mult că te-am văzut, zice el. Sunt şi puţin şocat.

— Ne-a luat complet pe nepregătite.

Şi acum, că ştiu că o să fiu în siguranţă, mă pot uita direct în ochii lui.

— A fost totuşi un şoc plăcut. Şi eu mă bucur tare mult că te-am văzut.

Mă strânge de braţ, dă din cap şi se întoarce. Şi când dau să plec după Sarah, mă strigă.

— Da? zic şi mă întorc.

— Ce faci mai târziu? Diseară? Vrei să iei cina cu mine?

Stabilim că ar fi mai bine să ne întâlnim în cabana

noastră, ca să nu-i stricăm programul lui Sarah. Robbie ajunge la şase şi jumătate cu ingredientele pentru cină.

Sarah a mâncat deja, a făcut baie şi stă pe canapea, învelită, îmbrăcată în pijama şi se uită la televizor.

Robbie stă lângă ea şi vorbesc amândoi despre personajele din film, iar eu fac un ceai. Ne aşezăm la măsuţa rotundă, unul în faţa celuilalt.

La început atmosfera e ciudată, suntem exagerat de politicoşi, iar conversaţia e destul de forţată. Vorbim despre vreme, despre muncă, despre lucruri de care nu ne pasă de fapt niciunuia dintre noi, dar, în cele din urmă, Robbie îi pronunţă numele.

— Ţi-a fost dor de ea? Atunci, în primul an? Când erai în Europa? După ce a murit? îl întreb eu.

— Da, zâmbeşte el şi dă din cap. Mi-a fost. Cu tot ce ştiam că a făcut. Mi-a fost foarte dor de ea. Era cât pe ce să vin acasă, la început, înainte ca ea să moară. Mă tot gândeam că eu vreau doar să fiu cu ea, indiferent ce-a făcut. Şi-apoi a murit şi

nu mai avea niciun rost. N-am venit nici măcar la înmormântare. N-aş fi putut.

— Nu. Ştiu. Nici eu nu m-am dus.

îmi privesc pumnii, pe care îi ţin strânşi în poală. Mi-e ruşine acum de ura şi de furia mea.

— O uram aşa de mult atunci, că aş fi fost ipocrită. Mă bucuram că murise. N-aş fi putut să mă duc la înmormântarea ei şi să mă prefac că sufăr. O uram.

— Katherine, spune Robbie, iar eu ridic privirea spre el.

Dă din cap şi zâmbeşte blând.

— Sigur că o urai. E normal. Mick a murit din vina ei, toată lumea ştia asta. Erai însărcinată şi fericită pentru prima oară şi ea a stricat totul. Bineînţeles că o urai. Şi eu am urât-o pentru asta.

— Ai fi vrut să vii totuşi la înmormântare? îl întreb.

— Nu. Nu chiar. M-a sunat tata şi mi-a spus că s-a înecat şi mi-a povestit şi despre Mick, despre Sean, fratele lui Alice şi despre legătura cu Rachel, şi totul mi s-a părut atât de şocant, de dezgustător... n-aş fi putut. M-a făcut să pun totul la îndoială, toată relaţia cu Alice, lunile în care noi trei am fost prieteni. A fost ceva real acolo? Sau a fost doar un joc bolnav? Eram atât de furios. Mai ales pentru ce-ţi făcuse ţie.

— Şi eu m-am întrebat. Dacă a fost ceva real sau nu. Cât am fost prieteni, mă întreb, oare m-a urât mereu în secret? Aştepta în umbră să se răzbune?

Ridic din umeri şi zâmbesc amar.

— Am ales cel mai nepotrivit liceu, nu-i aşa? Dintre toate liceele din Sydney, a trebuit să-1 aleg tocmai pe cel la care se ducea Alice.

— Dar cum de te-a recunoscut? De unde a ştiut cine eşti?

— Cred că m-a recunoscut din poze. Părinţii ei au găsit tot felul de lucruri la ea în apartament după ce a murit. Un dosar întreg despre proces. Articole decupate din ziar, stenograme de la proces. în ziare apăruseră poze cu mine şi cu Rachel. Probabil că atunci când m-a văzut intrând pe poartă la Drummond High şi-a văzut visul cu ochii. A ştiut tot timpul cine sunt şi ce mi se întâmplase.

— Doamne, e aşa de macabru. Aşa de nedrept.

— Da.

— Katherine, îmi pare rău, spune el, aplecându-se brusc şi uitându-se fix la mine. îmi pare rău acum că nu
m-am întors. Trebuia să mă întorc şi să te ajut, trebuia să fiu un prieten mai bun. Trebuia să vin de dragul tău.

— Nu, dau din cap. N-ai fi putut face nimic. Nu m-ai fi putut ajuta. N-ar fi fost nicio diferenţă.

Robbie priveşte în jos. E tăcut şi mi-e teamă că l-am jignit.

— Robbie? Eşti bine?

— Da. Am pierdut atâta timp din cauza ei. Atâta timp în care mi-a fost dor de ea, în care am dorit-o, când de fapt nimic nu era adevărat. Mai bine aş fi iubit o piatră.

Râd.

— Cel puţin de la o piatră n-ai fi avut nicio aşteptare. Nu te-ar fi putut dezamăgi.

— Aşa e.

Şi deşi zâmbeşte, ochii lui sunt plini de lacrimi.

— Şi tata, ştii. N-am vorbit cu el un an din cauza ei. Şi a fost o prostie, o pierdere fără rost, chestia cu Alice nici măcar n-a fost din vina lui, a fost păcălit, ca noi toţi. Şi eu *am rămas* supărat pe el, chiar şi după ce am aflat că Alice a murit. Acum nu mai înţeleg de ce. Şi asta îmi stă şi acum pe creier, faptul că nu am fost prieten cu tata un an. Din cauza ei.

— E destul de ciudat totuşi, spun eu, şi mă uit la Sarah care a adormit pe canapea cu degetul mare în gură. Regret atâtea lucruri şi-mi doresc aproape în fiecare zi ca totul să se fi terminat altfel. Dar n-aş putea să regret niciodată faptul că am întâlnit-o pe Alice. Dacă n-aş fi întâlnit-o pe Alice, n-aş fi avut-o pe Sarah. Cum să regret aşa ceva? E imposibil să-ţi doreşti ca propriul tău copil să nu fi apărut.

— Da. Nu ştiu. Regreţi moartea lui Mick. El era total inocent, complet neimplicat. Dar n-o poţi regreta pe Sarah. E ciudat, nu?

— Tot ce ţine de Alice e ciudat. Tot.

Tăcem o vreme, fiecare cufundat în propriile gânduri, fiecare prins în jocul demonilor proprii.

— Mi-a fost dor de tine, spun eu în cele din urmă. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-ai lipsit până în seara asta. Dar chiar mi-ai lipsit. Foarte mult.

— Şi tu mie, spune el. Singura diferenţă este că eu ştiam cât de mult îmi lipseşti. Din ziua în care am plecat.

— Dar nu ai încercat să vorbeşti cu mine.

— Nu.

Ridică din umeri.

— înainte să moară Alice, intenţionat n-am luat legătura cu tine. Mă gândeam că, dacă fac asta, o să-mi fie şi mai greu să nu mă întorc. Dacă vorbeam cu tine. Dar mi-ai lipsit. Şi Alice mi-a lipsit. După ce Alice a murit, am fost în stare de şoc. Am fost deprimat, cred. Puţin. Şi-apoi, după o vreme, nu ştiam dacă mai vrei să ai de-a face cu mine. Voiam să-ţi spun un milion de lucruri. Ţi-am scris o sută de e-mailuri lungi pe care mereu le-am şters.

— Aş fi vrut să mi le trimiţi, zâmbesc eu.

— Şi eu.

Şi zâmbim, ne ţinem mâinile încleştate, ne bem ceaiurile.

Robbie pregăteşte cina şi vorbim mult, până târziu în noapte, astfel că îl rog să rămână în cabană cu mine şi cu Sarah. Doarme lângă mine, în patul cel mare. Nu e nimic sexual. Robbie poartă un tricou şi o pereche de pantaloni de pijama. Eu port o cămaşă modestă de noapte. Dar ne ţinem de mână înainte să adormim, şi e bine să ai alături corpul unui bărbat matur, e bine să simţi că cineva te protejează puţin. Şi când Sarah vine în toiul nopţii, râde fericită să-1 găsească acolo şi insistă să se strecoare între noi.

îl privesc pe Robbie, cu ochii pe jumătate închişi, potrivindu-i perna lui Sarah, trăgând plapuma peste ea, zâmbindu-i cu blândeţe.

Robbie face omletă şi pâine prăjită şi mâncăm toţi trei bucurându-ne unii de compania celorlalţi.

— Tu o să fii noul meu tătic? întreabă Sarah din senin, cu gura plină de omletă.

— Sarah! încerc eu să râd. Nu fi prostuţă!

Dar Robbie nu pare şocat, n-o contrazice pe Sarah, ci doar zâmbeşte. Şi sunt fericită că nu se uită la mine pentru că simt cum îmi arde faţa.

Când e timpul să plece, îl conduc la maşină. Sarah se agaţă de piciorul lui şi îl imploră să rămână.

— Nu pot, zice el râzând. Trebuie să-i învăţ pe oameni să schieze. Trebuie să-i învăţ ca să fie în siguranţă pe munte.

— Când te întorci? întreabă ea. Te las să pleci dacă-mi spui când vii înapoi.

El se uită la mine — şi în privirea lui e o întrebare, o alegere — dar eu am făcut deja o alegere, am făcut-o în ziua în care a murit Mick, şi n-am să permit vieţii să mă rănească din nou.

Mă întorc, mă aplec şi o iau pe Sarah în braţe şi-mi îngrop faţa în părul ei ca să nu fiu nevoită să-1 privesc în ochi.

— Robbie e foarte ocupat, draga mea. N-are timp să se întoarcă la noi.

*

— Mătuşă Pip, mătuşă Pip!

Sarah împinge uşa şi o lasă să se trântească alergând direct în întâmpinarea Phillipei. Phillipa se luminează la faţă şi o prinde, învăluind-o într-o imensă îmbrăţişare.

— Prăjiturico, spune ea. Mi-a fost dor de tine.

Phillipa o duce pe Sarah la zoo astăzi, în timp ce eu completez cereri pentru înscrierea la facultate. Sarah se va duce la grădiniţă de la anul şi eu am nevoie de o ocupaţie. De o modalitate de a-mi umple timpul.

Phillipa vine pe alee şi ne îmbrăţişăm. Mergem înăuntru şi ia lucrurile lui Sarah — sticla cu apă, pălărioara, păpuşa ei preferată.

— O aduc înapoi pe la trei. S-ar putea să mâncăm la McDonald's sau aşa ceva. Ne răsfăţăm puţin, zice ea.

— McDonald's? Sarah ţopăie de bucurie.

— Pe cuvânt? Am voie, mami? Am voie?

— Ce idee bună, zic. Norocoasă mică.

O ducem pe Sarah la maşina Phillipei şi o aşezăm în scăunelul pentru copii pe care Phillipa îl ţine în maşină doar pentru Sarah. După ce îmi iau rămas-bun de la ea şi închid portiera, Phillipa îmi întinde o bucată de hârtie.

— E de la Robbie, zice ea. E numărul lui de telefon. Vrea să-1 suni.

— A!

Nu iau hârtia. îmi bag mâinile în buzunarele jachetei.

— Te-ai văzut cu el?

— A sunat. Vrea să te vadă. *Chiar* vrea să te vadă, Katherine.

— Nu, dau din cap. Nu. Eu nu vreau. Nu pot.

— De ce?

— Pur şi simplu... pur şi simplu nu vreau.

— Nu vrei? Sau eşti prea speriată?

— Nu ştiu, ridic din umeri. Speriată. Cred.

— De ce?

Phillipa ridică din sprâncene.

— Ţi-e teamă că ar putea muri?

— Nu, sigur că nu. Nu.

Dau din cap şi-mi frec ochii. Aş vrea să plece mai repede. Să mă lase în pace.

— Poate. Bine. Da. Nu ştiu.

Şi-apoi ea se apropie de mine, îmi ia mâna într-a ei şi vorbeşte calm şi blând.

— Te gândeşti vreodată ce fel de exemplu îi dai lui Sarah?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu-ţi asumi niciodată niciun risc. Eşti prea prudentă şi prea speriată.

— Speriată? Serios?

Mă întorc şi mă uit în maşină la Sarah. Vorbeşte cu păpuşa şi îi aranjează părul.

— Aşa mă vede ea?

— Deocamdată nu, dar aşa o să te vadă când o să mai crească.

Şi Phillipa mă strânge de mână şi-mi zâmbeşte blând.

— Dacă nu încerci să fii fericită. Dacă nu încerci să-ţi faci curaj şi să-ţi trăieşti viaţa.

Şi cuvântul ăsta mă convinge. Curaj. Iau hârtia din mâna ei şi o bag adânc în buzunar. Mă aplec şi o sărut pe Sarah de rămas-bun prin fereastra deschisă.

Curaj.

*

— Alo?

Răspunde aproape imediat. Dar mă simt incapabilă să scot vreun cuvânt. Sunt dintr-odată terorizată. îmi ţin mâna peste receptor şi-mi folosesc toată energia doar ca să continui să respir.

— Alo? zice el din nou.

Şi apoi:

— Katherine? Tu eşti? Katherine?

Scot un sunet de încuviinţare — un fel de sunet înalt sau un geamăt, nu ştiu exact — şi îl aud oftând. E un oftat de uşurare şi de fericire şi înţeleg dintr-odată ce important e acest telefon pentru el.

— Poţi să vii la mine, Robbie? întreb.

Şi vocea mi-e mai controlată, mai plină de hotărâre decât aş fi crezut.

— Azi? Acum?

— Da, spune el. Vin imediat. Vin cât pot de repede.

Şi nu încearcă să pară relaxat şi să-şi ascundă entuziasmul, şi-mi amintesc ce mult îmi place de el, ce drăguţ şi blând, şi bun, şi generos e. Şi acum ştiu, fară nici cea mai mică îndoială, că am făcut ce trebuia

319

DESPRE

AUTOR /

DESPRE

CARTE /

INTERVI

U 7

LUCRURI

PE CARE

NU LE

ŞTIAŢI

DESPRE

REBECC

A JAMES

REBECCA IHMES
Adevărul
desprefete

321

Rebecca James s-a născut la Sydney, în Australia, în 1970. Pânâ la 30 de ani a lucrat ca ospătăriţă, ca profesoară de engleză în Indonezia şi Japonia, ca barmaniţă şi (cel mai memorabil) ca dispeceră în Londra. După aceea, şi-a crescut copiii şi s-a ocupat, împreună cu soțul ei, de o mică firmă specializată în amenajarea de bucătării.
A devenit celebră după ce a scris această carte. A trimis manuscrisul unui agent literar, care a fost atât de încântat de lectură, încât a stârnit un interes editorial internaţional, prezicând că va deveni un bestseller absolut. Romanul urmează să fie publicat în 35 de ţări. Rebecca James trăieşte in Australia împreună cu partenerul ei şi cei patru fii ai lor.

DESPRE MALIŢIE ŞI ALŢI DEMONI

Dan-Silviu Boerescu

Cu romanul *Beautiful Malice,* Rebecca James a devenit un caz. Un caz literar şi un caz de sociologia literaturii: cum să obţii succes mondial în 2010 fără să scrii o carte cu şi despre (sex cu) vampiri sau, măcar, cu adolescenţi-vrăjitori! (Autoarea este adesea comparată cu Stephanie Meyer şi cu J.K. Rowling, acest lucru a devenit deja un loc comun.)

în primul rând, specia frecventată de autoarea australiană nu este chiar aşa

uşor de definit. I-am putea spune „thriller psihologic pentru post-adolescenţi" (sau, făcând un calc lingvistic, pentru „adulţi tineri"), dar sună cam aiurea. Era să scriu „ca dracu'", dar am hotărât deja că nu e vorba de satanizări, vampirizări, demonizări. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, demonii sunt cât se poate de prezenţi: maliţia în sine este un demon. în limba română, traducerea literală a cuvântului *malice* (maliţie) nu înseamnă exact acelaşi lucru ca în limba engleză*. La noi

Tocmai de aceea titlul ales pentru versiunea română este *Ade\'ărul despre fete. (N.ed.)*

trimite mai mult spre o atitudine răutăcioasă. însă, în spaţiul anglofon, referinţa este, mai degrabă, către înclinaţia patologică de a face rău sau către plăcerea dementă de a-i vedea pe alţii suferind. Iată demonul, nu?

Lucrurile nu stau, cu toate acestea, chiar aşa de simplu. Rebecca James afirmă că ea nu scrie după reţetă. în interviul pe care mi 1-a acordat (reprodus în paginile ce urmează), ea mărturiseşte că s-a apucat de roman scriind propoziţia „Nu m-am dus la înmormântarea lui Alice", dar fără să ştie, măcar, cine era Alice („Alice? Who the fuck is Alice?!?"). De altfel, romanciera nici nu şi-a propus să devină scriitoare full time, apucându-se de carte la 34 ani, după naşterea celui de-al patrulea copil, în încercarea de a-şi umple cu ceva timpul atunci când adormea cel mic. Mai mult, deşi *Beautiful Malice* a înregistrat un mare succes internaţional, fiind deja tradusă în aproape 40 de ţări, Rebecca James nu are de gând să scrie vreo continuare, precum atât de invocatele Stephanie Meyer sau J.K. Rowling. Următorul ei roman, aflat în lucru, nu va avea, teoretic, niciun fel de legătură cu primul.

De asemenea, deşi conţine povestea unui viol în grup urmat de o crimă, romanul are destul de

puţine scene de sex, lucru rar (aproape dubios?) azi. în ciuda unei asemenea „carenţe", publicul din categoria „young adult" nu pare deranjat de deficitul de senzualitate, lăsându-se captivat de intriga de tip thriller psihologic. Desigur, şi acest concept poate fi amendat. Mai puţin thriller, mai multă psihologie! Dar o psihologie a angoasei deloc plicticoasă, care circumscrie o acţiune care — la suprafaţă — curge relativ lin, fără obositoare paranteze reflexive. Aflată în căutarea adevărului despre moartea tragică a surorii sale, Rachel, Katherine îşi schimbă domiciliul şi, în linii mari, identitatea, încercând, simultan, să se dezvolte ca persoană independent de drama de familie. Numai că toată acţiunea ei emoţională este grevată de o prietenie ciudată, în mod evident disfuncţională, în care este angrenată de „maliţioasa" Alice. Iată personajul tenebros din thriller! Un thriller cu cheie, întrucât Alice era deja implicată în drama lui Katherine, fratele lui

Alice fiind condamnat pentru participarea la asasinarea lui Rachel. în fond, maliţia lui Alice presupunea o răzbunare perversă
împotriva familiei lui Katherine, considerată — în chip bolnăvicios — responsabilă pentru pedeapsa aplicată fratelui lui Alice...

Practic, titulara cărţii nu este şi eroina ei. Acţiunea pare centrată în jurul lui Katherine, însă, în realitate, Alice exercită o seducţie morbidă — un alt nivel al maliţiei demonice. Măiestria componistică a autoarei stă tocmai în abilitatea de a jongla cu relaţia dintre aceste două personaje, în jocul dintre aparenţă şi actualizare. Alice este un personaj considerabil mai complex decât „titulara" Katherine. E construită pe mai multe paliere interşanjabile: Alice cea fermecătoare versus Alice cea odioasă, Alice — zăpăcita superficială şi haioasă versus Alice — complotista profundă dar maladivă ş.a.m.d. Alice confimă, în felul ei, mitul complexităţii intrinsece a personajului negativ. Dar

a unui personaj negativ de care se leagă osmotic şi mitul seducţiei. Alice seduce pentru a manipula şi pentru a distruge, nu pentru a cuceri teritorii afective. De altfel, seducţia este un mijloc, o cale de accedere la un rezultat distructiv, nu scopul — presupus constructiv — în sine. Seducţia ajunge, în consecinţă, un demon, precum cel din „Legăturile primejdioase" de Laclos, cu o doză fascinantă de gratuitate, jucată cu dexteritate din poignée.

...Totuşi, de ce ne place o Alice pe care, teoretic, ar trebui să o urâm pur şi simplu, fără nicio sofisticare stilistică? De ce, până la urmă, rezonăm empatic (şi nemărturisit?!) cu ea, nu cu Katherine? Aici e de găsit, cred, teribila forţă de atracţie a romanului. Modul în care Rebecca James o comunică, deloc schematic, pe Alice reprezintă turul de forţă al autoarei. Este spectaculos cum îi reuşeşte o asemenea performanţă unei scriitoare novice, aflată, în

ciuda vârstei biologice (este născută în 1970), abia la debut! Unica explicaţie credibilă ţine tot de arta manipulării: scriitoarea se dedublează afectiv şi îşi asumă, pe nesimţite, personajul, pe ciudata Alice, cu o frenezie subtilă. Dacă vreţi, Madame Bovary / Alice Manipulatoarea Carismatică & Perversă & Seducătoare c'est Rebecca James!

Rebecca James: **„Nici nu ştiam cine era Alice..."**

Interviu realizat de Dan-Silviu Boerescu)

— *Rebecca, acum când vorbim, tu eşti la Londra, unde încă savurezi ecourile unei petreceri simandicoase organizate în onoarea ta. Un eveniment de campanie publicitară, la care sunt invitaţi editori, agenţi literari, factori de influenţă din industria cărţii. Toate aceste preparative au*

fost făcute pentru o autoare din Australia aflată la debut! Cum te simţi în Europa?

— Absolut fabulos! Este minunat să ajung din nou în Europa după vreo douăzeci de ani. Uitasem cât de vie este Europa. Am mai avut parte de asemenea evenimente cu editorii în Italia (la Roma şi la Milano) şi în Germania. Nici nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă!

— *în câte ţări a apărut primul şi, deocamdată, singurul tău roman?*

— 38! îţi vine să crezi? Mie nu!

— *Gloria făcea parte din scenariul tău personal? Ai scris cartea visând cu ochii deschişi la un posibil succes?*

— Nici pe departe! Aş fi fost fericită
fie şi numai dacă reuşeam să public cartea în Australia, nu-mi imaginam deloc un bestseller internaţional.

— *Cum s-a întâmplat până la urmă?*

— Am avut şansa să am un agent bun la Londra. A fost, dacă vrei, o reacţie în lanţ. întâi, agentul literar mi-a găsit un editor în Australia, apoi unul în Marea Britanic, apoi în Germania s-a organizat o mică licitaţie pentru obţinerea drepturilor de publicare. Cred că esenţială în cariera volumului a fost emoţia pe care a stârnit-o la Târgul de Carte de la Frankfurt. Acolo, s-au stabilit numeroase contacte, de acolo au venit, deodată, multe contracte.

— *Lumea pare a fi în căutarea unor autoare de succes. Eşti, adesea, comparată cu nume ca Stephanie Meyer, autoarea unei saga precum „Amurg", sau J.K. Rowling, care a devenit superstar cu „Harry Potter"...*

— Comparaţia este onorantă, chiar flatantă, însă este una nedreaptă faţă de ilustrele mele contemporane şi înşelătoare în raport cu ceea ce scriu eu. Suntem total diferite, aş îndrăzni să spun! Eu nu scriu serii de romane (a doua carte,

intitulată deocamdată „Cooper" şi aflată în lucru, nu are absolut nicio conexiune cu *Beautiful Malice),* nu abordez genul fantasy şi nici nu înregistrez succesul lor fenomenal. Iar ca gen, suntem destul de departe. Am fost încadrată la secţiunea numită „thriller psihologic pentru tineri adulţi", punându-se, adesea, „tineri" între paranteze. Eu scriu pentru orice adolescent, băiat sau fată, care a împlinit deja 15 ani, fără a mă limita la *teenager*-i. Am şi destui cititori care au trecut de vârsta de 20 de ani!

— *Scene de sex, viol colectiv, crimă... Au contat toate astea în ecuaţia succesului?*

— Bineînţeles. De ce aş fi ipocrită şi nu aş recunoaşte ceva de domeniul evidenţei?!? Dar cred că ai remarcat că romanul nu excelează la acest capitol, unul nu de mare întindere în economia narativă. N-am vrut să-i încarc pe cititorii mei cu toată tensiunea derivată din

aceste teme. Aici, nu aş mai pune deloc între paranteze „tinereţea" adulţilor care mă citesc...

— *Ai scris după o schemă: atâta sex, atâta violenţă, atâta furie?*

— Deloc. Nu scriu după un plan prestabilit. Când m-am apucat de scris, m-am aşezat şi am înşirat câteva cuvinte
sub forma unei propoziţii simple — „Nu m-am dus la înmormântarea lui Alice", în clipa aceea, nu ştiam continuarea. De fapt, habar n-aveam cine era Alice...

— *în ce context s-a întâmplat scrierea primei propoziţii din carte? Ştiu că te-ai apucat destul de târziu de scris!*

— Corect, târziu! S-a întâmplat acum vreo şase ani, după ce născusem cel de-al patrulea copil. (Am patru băieţi: unul de 10 ani, doi de 9 ani — gemenii — şi pe cel mic, de 6 ani.) Voiam să îmi umplu cu ceva timpul care îmi rămânea după ce-1 adormeam pe mezin. Probabil, în subconştient,

încercam să ies din rutina domestică a maternităţii, fiindcă, având toţi aceşti copii, fusesem nevoită să rămân acasă, să-i şterg la fund, să le fac de mâncare, să-i cresc…

— *Copiii tăi nu sunt, încă, în targetul cărţii. Bănuiesc, însă, că aud tot timpul vorbindu-se despre ea. Ce reacţie au avut prima oară când au aflat despre ceea ce ţi se întâmplă în plan literar?*

— „Mami, ai câştigat mulţi bani? Ne iei şi nouă o piscină?"

— *Cum le-ai explica romanul dacă te-ar întreba la un moment dat?*

— Deocamdată, subiectul îi cam plictiseşte. Le-aş spune că este o poveste
despre crimă, iubire şi trădare, dar o poveste care nu e încă potrivită pentru ei, fiindcă-s prea mici.

— *... Dar când vor fi mai mari?*

— Le-aş spune că întotdeauna există pericolul unei prietenii seducătoare, dar disfuncţionale şi că

nu e bine să inventăm la nesfârşit scuze pentru a nu ne smulge din mrejele ei.

— *... Acum, mai ai timp să stai cu copiii, ca pe vremuri?*

— *{râde)* Cândva, eu stăteam acasă şi, printre picături, în timp ce îmi supravegheam copiii, desenam mobilier pentru bucătărie, iar soţul meu îl executa, apoi încerca să-1 vândă. Acum, el stă acasă cu copiii, iar eu umblu prin lume, pe la târguri de carte, lansări, întâlniri cu editorii...

— *Ştiu că ai anunţat răspicat că nu va exista o continuare la* Beautiful Malice. *Dar, totuşi, având în vedere succesul internaţional de care se bucură cartea şi tema, nu te vei răzgândi?*

— Nu prea cred. Pentru mine, Alice e moartă şi aşa rămâne!

7 LUCRURI
pe care nu le ştiaţi despre Rebecca James

1. Cei patru fii ai ei se numesc: Charlie (10 ani), Oscar şi Jack (gemenii de 9 ani), Jimmy (6 ani).
2. Are o mare pasiune pentru tot ceea ce e legat de Indonezia, în special de Bali, după ce a petrecut acolo doi ani şi jumătate (1995-1997).
3. A avut un iubit indonezian, de care a trebuit să se despartă din cauza marilor „diferenţe de ordin cultural", întoarsă în Australia, ca să-şi lingă rănile, s-a întâlnit cu Hilary Hudson, de care s-a îndrăgostit imediat. Au urmat cei patru copii...
4. Mai are o soră scriitoare!
5. Web side story: rebeccasjames.blogspot.com.
6. Este impresariată de Jo Unwin de la agenţia britanică Conville & Walsh.

7. 1 400 000 $ a încasat sub formă de avansuri pentru drepturile de publicare. Cea mai mare sumă de până acum:
600 000 $ în Statele Unite. în Germania, în decurs de cinci zile, licitaţia a evoluat astfel: 15 000 euro, 70 000 euro, 252 000 euro...

MULŢUMIRI

îi spun un călduros mulţumesc lui Jo Unwin, care este nu numai un strălucit şi neobosit agent literar, ci şi un editor talentat şi o persoană caldă, extraordinară în tot ce face.

Editorilor mei — Sarah Brenan din Australia, Kate Miciak din Statele Unite şi Julia Heydon-Wells din Marea Britanic — mulţumesc şi iar mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să îmbunătăţesc această carte *atât* de mult.

Ericăi Wagner de la Allen and Unwin — mulţumesc pentru că ai avut îndeajuns de mult curaj încât să fii primul editor din lume care a cumpărat drepturile pentru *Beautiful Malice* — cred că nu e tocmai uşor să mizezi pe un autor necunoscut.

De asemenea, un milion de mulţumiri surorii mele, Wendy James, care a citit tot ce am scris vreodată, dându-mi o mulţime de sfaturi utile; tot ea a fost şi prima persoană care a crezut în mine ca scriitoare.

Le mulţumesc, totodată, celor care au fost îndeajuns de amabili să-mi citească romanul în manuscris: mama şi tata, Prue James, Haidee Hudson, Sam Ackling şi Kath Harris. încurajările voastre au fost şi sunt extrem de preţioase.

Mulţumiri speciale lui Jake Smith- Bosanquet pentru faptul că s-a străduit să vândă cartea peste tot în lume; încă o mulţumire specială agentului

Sally Harding, pentru încurajările şi încrederea pe care mi-a acordat-o încă de la început. De asemenea, ţin să-i mulţumesc surorii mele mai mici, Emma James, pentru că mi-a citit cartea şi pentru că este întotdeauna incredibil de optimistă.

Şi, desigur, un miliard de mulţumiri şi un milion de săruturi pentru tipul minunat cu care trăiesc, Hilary Hudson. Merită o medalie pentru că, de câţiva ani încoace, îmi suportă obsesia nebunească pentru romanul meu şi pentru că mi-a adus nenumărate ceşti cu ceai delicios.

Iar fiilor noştri, Charlie, Oscar, Jack şi Jimmy le mulţumesc pentru haosul vesel pe care-1 creează în jurul meu